

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΟ «ΕΡΓΟΝ»
 "Ένα καταπληκτικόν πράγματι ανάγνωσμα
 «ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»
 Μυθιστόρημα γεμάτο έρωτα και περιπέτειες,
 πού θα συναρπάση κυριολεκτικώς τούς ανα-
 γνώστας μας.

32
 ΣΕΛΙΔΕΣ
 2
 ΔΡΑΧΜΑΙ

Αθήναι
 23
 Ιανουαρίου
 1937
 Αρ. ουλ. 18.

Π
 Ε64

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Αθηναϊκή Ζωή

Υπερβολή και εξωφρενισμός

Η φιλολογία των ρεκλαμών

Πώς διαφημίζονται τα φίλμ

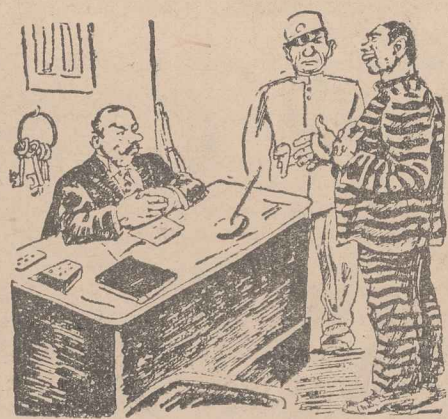
Ανεβάνε κατά τα τελευταία χρόνια ένα νέο λογοτεχνικό είδος: Η φιλολογία του εξωφρενισμού. Προϊόντα της είναι οι ρεκλάμες των κινηματογράφων. Τις διαβάσετε ποτέ; Άν έχετε χρόνο διαβάστε, την ώρα που διαβάσετε την εφημερίδα σας, ρίξτε και μια ματιά στις ρεκλάμες των φίλμ. Όχι για να διαλέξετε το έργο, το οποίο θα πάτε να ιδείτε—αλλοιμονών σας, αν σπριχίζετε στις υποσχέσεις των ρεκλαμών—αλλά, για να διασκεδάσετε με το ύφος και το περιεχόμενο των ρεκλαμών. Είναι όλες γλέντι. Όλοι οι υπερθετικοί των επιθέτων, όλες οι έντυπιακές λέξεις, όλα τα κτυπητά επιθέτα της ελληνικής γλώσσας επιστρατεύονται και σχηματίζουν ένα φοβερό ακατάστατο, που σου φέρνει λιγνόν. Βλέπετε απίθανες εκφράσεις, που, αν τις προσέχης λίγο, θα ίδις τι απέραντον εξωφρενισμό κλείνουν. Κάθε μέρα αυτοί, που συντάσσουν τις ρεκλάμες, συναγωνίζονται ποιος θα γράφει υπερβολικότερα και καταπληκτικότερα πράγματα. Και συνάμα και κάτι πρωτότυπον. Διότι οι φράσεις «κολλοσοός της κινηματογραφίας», «υπερκολλοσοός της οδόνης», «αούγκριτο άριστούργημα», είναι πια τετριμμένες. Πρέπει να ευρεθούν νέαι φράσεις, νέες λέξεις και νέα πλοκή ύφους, δια να συγκινήθι το κοινόν. Σήμερα λοιπόν οι συντάκται των ρεκλαμών είναι αναγκασμένοι να καταφύγουν εις την «ψήλην τέχνην», να γίνουν δραματικότεροι, λυρικότεροι, ποιητικότεροι. Και γίνονται. Και τα προϊόντα της πέννας των είναι άξια ιδιαίτερα προσοχής, και ιδιαίτερου γλεντιού.

(Σήμερον, γράφει μια ρεκλάμα, ο άσος των μεγαλοεργημάτων) Χίλια δράματα, χίλιες τραγωδίες, χίλιοι πόνοι, χίλιων καρδιών. Κάμετε πρόσθεσι και θα βρήτε πόσες χιλιάδες συγκινητικά πράγματα συμπεριλαμβάνει ο συντάκτης της ρεκλάμας σε λίγες γραμμές. Παρέλπει μονάχα το (χίλιοι διάδοχοι). Το έγραψαν τα παλινά μυθιστορήματα. Άς το έχρησθι θνην τον για άλλη ρεκλάμα... Άλλος διαφημιστής γράφει: «Θα ιδούσιν οι θεαταί ζωντανεμένην την υπέρκολλη δραματική έποποιία, με όλες τις συγκινητικές, με όλη της την συγκινητική μεγαλοπρέπεια». Συγκινητικώτερος όμως καταντά ο διαφημιστής με την απειλητική του προσπάθεια, να συγκινήσθι το κοινόν.

Άλλα εις το μεγαλύτερον ύψος της διαφημιστικής τέχνης έθεσαν μια άλλη ρεκλάμα, η οποία γράφει: «Ποτέ δεν θα μπορούσιν να βρεθί θέμα με πιο λεπτή δραματικότητα, για να μπορούσιν ο γίνας της Τέχνης Πάμ Μιούνι να μάς παρουσιάσιν ανάγλυφο το λιγνινώδες ύψος της καλλιτεχνικής του πνοής». Φαντάζεσθε τον Πάμ Μιούνι να φυσά και η πνοή του από το στόμα του να πηδών εις «λιγνινώδες ύψος», καμιά δεκαριά χιλιάδες μέτρα να πούμε, και συγχρόνως η πνοή αυτή να μην είναι άλλη, όπως συνήθως ζερούμε ότι είναι οι ανθρώπινες πνοές, αλλά να είναι ανάγλυφη, σαν μια μορφή, να κολώνη παραδείγματα χάριν; Τι κάνει η ασυλόμενι πατάεσι πομπών φράσεων! Άλλα η ρεκλάμα αυτή έχει και συνέχειαν. (Σήμερον εις τον κινηματογράφον μας το ωραιότερον θέμα επί της οδόνης και συγχρόνως επί της κομμοβερθείς από την άθνητική άριστοκρατία πλατείας). Πώς το φαντάζεσθε οεις αύτοι; Η οδόνη και η πλατεία θα είναι, λέγει η ρεκλάμα, ένα πράγμα, άπάντι στο όποιον θα προσβάλλεται το θέμα. Δηλαδή η πλατεία πρέπει να είναι κολλημένη άπάντι στην οδόνη ή η οδόνη θα είναι άπλωμένη άπάντι στην πλατεία. Μνησθήμι μου, Κύριε!

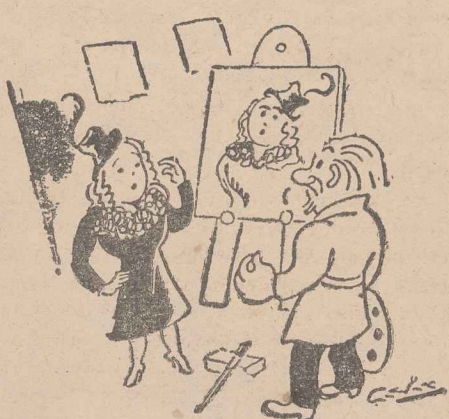
Άλλο δείγμα εξωφρενισμού: «Το δράμα του Μιέρνερλιν, αναγγέλλει μία ρεκλάμα, είναι το τελειότερον κινηματογραφικόν δημιούργημα. Υπόθεσις, ήθοποια, ήρωισμός, σκηνοθεσία, πλούτος, το καθεύα σκονιάζει την λάμψιν του. Και είναι τόσο το εκπληκτικόν φως, που καταταύσας το υπερκόλλητον αυτό δημιούργημα, που δεν μπορεί να διακριθί κανείς τι είναι εκείνο, που το άναδίδει από άφαστον ύψος, που στέκεται». Δηλαδή αυτό το έργο, αν πιστέψουμε την ρεκλάμα, είναι ένας συνδυασμός προσβολών, που τυφλώνουν με την λάμψιν

Χάριν της μόδας

Ο ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΣ: Κύριε διευθυντά, δεν είναι δυνατόν να μου δώσετε μιάν άλλη πιτζάμα, γιατί αυτή έχει κάτι χρώματα και κάτι γραμμές που δεν μ' άρεσουν καθόλου!...

Ζωγραφική

Τίπτε μου τουλάχιστον γιατί δεν σάς άρεσει; —Γιατί έχω τα φρύδια ζωγραφιστά και σεις τα κόμπε σαν αληθινά!

Η ευδαιμονία των γάτων ===

Ερωτες της εποχής

==== Στα κεραμύδια

Είναι μέρες τώρα που ο Κίτσος, αρχισε να μάς κάνει απιστίες. Το δράδυ μαουσιάζει βασικά δυο—τρείς πουκιές και γίνεται φαντος. Και αυτό όταν τρώμε νυχίς όταν για κάποια οπία άργούμε, δεν καταδέχεται να περιμένη κι ούτε η μεθυστική κνίσια του πηγαίου, που άλλοτε τόν κάρφωνε ώρες ολόκληρες, στην κουζίνα, τον κρατά πια στο σπύτι. Έρχεται για λίγες στιγμές, τριγυρνά μέσ' τα δωμάτια σαν αλαφιασμένος, πηδά από καρέκλα σε καρέκλα μυρίζοντας τον άέρα με μισοκλειστά μάτια, μπερδεύεται, τρίβοντας καθάρια το κεφάλι του, για λίγο, στα πόδια των παιδιών και νάσου πάλι, χάνεται από μπροστά μας σαν αερίκο. Κάποτε, αυτό την ημέρα, εκεί που θρονιασμένος στο διδάν, κάνει την τουαλέτα του, στέκεται ξαπνικά με το πόδι σκυμμένο, με τα μάτια άπληνη, χαμένα στο άπειρο σαν να παρακολουθούν κάποια μαγική όπτασια, άσρατη για μάς τους κοινούς θνητούς.

Πραγματικά είχε πολύ αλλάξει ο Κίτσος τις τελευταίες μέρες. Ός και τα μικρά παρανευτήκαν, από την αλλοκοπή στάσι του. Ήταν το προσφιλέστερό τους παιγνίδι. Η Άννιτσα περνούσε τις περισσότερες ώρες της κρατώντας τον κουλουρισμένον στα γόνατά της. Έσκωνε τα δακτυλάκια της στο καταμαυρο και σπληνικό και άπαλό σαν πολύτιμη γούνα τρίχωμα του και τον χαϊδεύε και τουτρωγε με μετρική φροντίδα κάποια τριχούλα πουξε ξεφύγει από την θέσι της. Κι όταν τα δακτυλάκια περνούσαν απαλά—άπαλά από το κεφάλι του, ο Κίτσος έκλεινε ηδονικά τα μάτια του, τα χροσπορρίσνα, εκδηλώνοντας την άσρατη κόννη που αισθανόταν μ' ένα σιγαλό, οδιόκοπο ρόν-ρόν. Κι ο Πίπης, που με τόση τέχνη τουδενε μεταζωτούς φλογικούς σταν λαιμόν, ήταν τώρα άπαρηγόρητος κι' όλο γκρίνιαζε κι' όλο ρωτούσε και ζητούσε εξηγήσεις.

—Μά που είναι ο Κίτσος, καλέ μαμά; Τι τόν κάνετε; —Και τι να το πούμε του παιδιού; Πού να το εξηγήσουμε τις γενναριτικές άσκολιες του Κίτσου; Και πεισμώνε και χτυπούσε τα ποδαράκια του, κι' άπειλούσε πως δεν θα φάη, πως δεν θα κοιμηθί, αν δεν του φέρουσε τον χαϊδεύον του γάτο να του δερν τον κόκκινον φιδόγκο.

Όλους στο σπύτι μάς είχε άναστατί.

Διότι αυτό το είδους τις ρεκλάμες μόν ο δικός μας τόπος τις σπύκει. Εις τα άλλα μέρη τα έργα διαφημίζονται με συγκρατημένον κι' όχι εξάλλον ύψος και με κάποιαν οσαοδρότητα. Και μόνον στην Άθνηα οι συντάκται των ρεκλαμών μπορούν να καυχώσθουν διά την «δεινότητα» της πέννας των και την ικανότητα της εξάλλον συγκρατικής εμπνευσέως των, δικαιούνται δε να στείλουν τα δραματικά και λυρικά ποιητικά γραπτά των εις την Άκαδημίαν προς βράβευσιν....

ΚΥΝΙΚΟΣ

οι αυτή η ιστορία. Και να που χέρε το δράδυ έλαβε ένα άπρόσδοκόν τέλος, σκληρό κάπως για τον Κίτσος μας, που τόν επανέφερε, όμως στους κόλπους της οικογενείας μας και στην άγκαλιά της Άννιτσας. Είχε προχωρήσει αρκετά η ώρα, κι' άφου μάτια προσέμεναν την επιστροφή του σώτου, άποφασίσαμε να κοιμηθούμε, άφου πείσαμε τα παιδιά, πως θα γύριζε άργότερα άφου τελείωνε την επίσκεψή του στην γατίτσα της κυρά Εύρυδικης που γιόρταζε. Είχα άρχισει κι' όλα να γδύνουμαι, όταν τρομερός γατοκαυγάς στήθηκε στο κεραμύδια τ' άντικρυνού σπιτιού.

—Νιάου, μιάου, νιάου.... —Μμμμ! Νιάρ, νιάρρρ.... —Κγχ....νιάου, μιάρρρ.... Μισορίματα σ' όλους τους τόνους ζέσχιζαν τη νυχτερινή ήσυχία: Χοντρά, κοντροπιάσα, βαρύντονα, άγρια, άπειλικά κι' όλο λεπτά, καθάρια παραπονιάρικα, ένα—ένα χωριστά στην άρχή, κι' ύστερα όλα μαζί, τάντα δυνατώτερο από το άλλο, σαν να συζητούσαν κακόπιστοι συζητητές. Και μέσα σ' όλα ήμουνα βέβαιος πως ξεχώριζε το μισορίσμα του Κίτσου, βροντώδες, άγριο, άπειλτικό:

—Μμμμ! Νιάρρρ! Νιάρρρ!... Δεν άντεξα στην περιέργεια να παρακολουθίσω την παράεση αυτή συγκέντρωσι. Άνοιξα λίγο το παράθυρο και στα μάτια μου παρουσιάστηκε ένα μοναδικό θέαμα που το φώτιζε μυστηριακά το μισογύμον φεγγάρι. Τα κεραμύδια του άντικρυνού σπιτιού, λίγο χαμηλότερα από το παράθυρό μου είχαν γίνει πεδίο πολυμέρους, πολυκρήνης και θορυβώδους συγκεντρώσεως: Ψηλά, προς την κορυφή, ένας άσπρος, μάτασπος μικρός όγκος κινινοπούσε. Μά όλολευκι γατούλα στέκοταν εκεί άκίνητη, σαν βασιλίσσα, σαν διάδοχη Πινελόπη μπροστά στους μνηστούρες της άφινοντας κάπου—κάπου, όταν οι άλλοι σάπαιναν, ένα άσθενικό, καθάρικο, γυναικείο νάζι:

—Νιάου, μιάου, νιάου.... Και γύρω της πέντε—έξη θεωρατοί γάτοι καθιμένοι κι' αυτοί άκίνητοι μισούριζαν ο καθένας με τη σειρά του, λές και προσπαθούσαν, εκθέτοντας τα προτερήματά του να κερδίσουν την σκληρή καρδιά εκείνης.

Σε κάποια στιγμή που ένας σταχτός, στρουμπουλός γάτος εξέφραζε τη λατρεία του με βαρυντόνα, παθητικά μισορίσματα, σπύκωνε ο Κίτσος και δεικνύε την έρωτική εξομολόγησιν του άντεραστού του με τρόπο όμολογούμενης άγριο και άρρηπ:

—Μμμ! Νιάρρρ! Κγχ! Μμμμ!...

Και τότε να όπτε τι έγινε. Ποίος είδεν τον θεό και δέ φοβήθηκε. Με μίαν, αν από κάποιο σύνθημα πετάχτηκαν όλοι οι γάτοι όρβιοι, βγάζοντας σπαρτακτικές κραυγές. Δεικνύοντας επιδεικτικά τα δόντια τους, ξιφουλκώντας τα γομφά νύχια τους ώρμησαν άκράττητοι έναντιον άλλήλων. Τα ξεφώνητά τους, τότε άγρια κι' επιθετικά, τότε πονεμένα και άπλησιμένα άναστάτωναν το Σύμπαν.

Δεν ξέρω πόση ώρα κράτησε ο τρομερός αυτός γατοπόλεμος, μπορεί να πώ όμως με βεβαιότητα πως περισσότερο από τα μικρά κεραμύδια του άντικρυνού σπιτιού έπαισαν ένδόξως επί του πεδίου της μάχης, ίσα με τη στιγμή που κι' οι έξη γάτοι μαζί, άλληλοδενκνόμενοι κι' άλληλογδενόμενοι, σ' ένα ποικιλόχρωμο κουδούρι κατατρακούσαν με πάταγο και κραυγές άπλησιόας στην αούλη του σπιτιού μου.

Στην κορυφή της στέγης, αδιόφορη και άσυκίνητη από τη φοβερή σκηνή πουξε έκτυλική μπροστά στα μάτια της και για κατήρι της, είχε άπομεινέ η κάτοσπη γατούλα, άσכולομένη τώρα να κάνει την τουαλέτα της κάτω απ' το κλωμό φως του φεγγαριού.

Το πριό όλοι βοληδύσαν στο να περιποηθούμε και να δέσουμε τις πλινγές του Κίτσου, που έτοι φασικιμένος μες στους επιδέξιμους κουλουρισμούς στα γόνατά της Άννιτσας κι' άφνος να του δερν ο Πίπης τον κόκκινον, μεταζωτό φιδόγκο.

ΒΕΡ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Γραφεία Σταδίου 23.
Τυπογραφ. Παλαμίδου 4.
ΤΗΛΕΦ. Γραφείων 31909
Τυπογραφ. 28632

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
23
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
Άριθ. φύλλου 18
Τιμή φύλλου Δραχ. 2
Έκδίδεται κατ' Εβδομάτον

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

ΤΟΥ Κ. Π. ΝΙΡΒΑΝΑ

Τα παλιά τα χρόνια, σταν πύργο ενός εξακουμένου φράγκου άρχοντα τού Μωριά, σε τρία χρόνια μέσα, γεννήθηκαν τρία κορίτσια. Και, σε κάθε γέννα της άρχόντισσας, οι τρεις Μοίρες έφταναν, απ' το δρόμο της νύχτας, στο εύχισμένο άρχοντικό και μοίραζαν στα νεογνήνια θλασάτριά.

Στο πρώτο είχανε χαρίσει την όμορφιά.

Στο δεύτερο είχανε χαρίσει την εξυπνάδα.

Στο τρίτο είχανε χαρίσει την καλωσύνη.

Ο άρχοντας κι' η άρχόντισσα καμάρωναν άχόρταστα τα τρία τους θλασάτριά, έτσι πλούσια προκισμένα και τα τρία από τις Μοίρες. Και με τον καιρό τα τρία μωσκαναθρεμένα έγιναν τρεις κοπέλλες, σαν τα κρίνα τα νερά.

Της πρώτης έλαμψε η όμορφιά σαν τόν «Ηλιο.

Της δεύτερης άστραφτε η εξυπνάδα σαν την άστραπή μέσ' στα σκοτάδια. Της τρίτης μωσκολούσε η καλωσύνη σαν τα ρόδα και τα κρίνα.

Όταν ήρθε η ώρα τους να παντρευτούν, ο άρχοντας ο πατέρας τους, κάλεσε σταν πύργο του τρία άρχοντόπουλα από τους τόπους, που έξουσίαζε, και τα τρία από εξακουστές γενιές. Τα κάλεσε να τα φιλέψη στο άρχοντικό του. Κι' όποια από τις τρεις κοπέλλες άρεσε σταν καθέναν, να του τη δώση με την εύλην του και να τόν κάνει παιδί του.

Τρεις μήνες καθήσανε τα τρία άρχοντόπουλα σταν πύργο του μεγάλου άρχοντα, με τις τρεις κοπέλλες. Τρεις μήνες είδε γυρτές και πανηγύρια ο παλιός πύργος. Τρεις μήνες για να γίνουν οι γνωριμίες και να διαλέξη το κάθε άρχοντόπουλο τη δική του. Όταν σώθηκαν οι τρεις μήνες, ο άρχοντας κάλεσε το πρώτο άρχοντόπουλο, χωρίς από τα άλλα, και του είπε:

—Θέλημά μου είνε να σε κάνω παιδί μου. Βάλε το χέρι στην καρδιά σου και πές μου ποιά από τις τρεις μου κοπέλλες θέλεις να σου δώσω.

Το άρχοντόπουλο του άποκρίθηκε:

—Εγώ, άρχοντά μου, διαλέγω την πρώτη. Μά θα ήθελα νύχη και την έξυπνάδα της δεύτερης και την καλωσύνη της τρίτης. Τι να την κάνω την όμορφή, δίχως έξυπνάδα και δίχως καλωσύνη; Ο άρχοντας κάλεσε τότε το δεύτερο άρχοντόπουλο.

—Εσύ, άρχοντόπουλό μου, ποιά διαλέγεις από τις τρεις μου κοπέλλες; Πές μου να σου τη δώσω να σε κάνω παιδί μου.

Το άρχοντόπουλο του άποκρίθηκε:

—Εγώ, άρχοντά μου, διαλέγω τη δεύτερη. Μά θα ήθελα νύχη και την όμορφιά της πρώτης και την καλωσύνη της τρίτης. Τι να την κάνω την έξυπνάδα δίχως όμορφιά και δίχως καλωσύνη; Ο άρχοντας κάλεσε το τρίτο άρχοντόπουλο.

—Εσύ, άρχοντόπουλό μου, ποιά διαλέγεις από τις τρεις μου κοπέλλες; Πές μου κι' είνε δική σου. Χαρά μου να σε κάνω παιδί μου.

Το άρχοντόπουλο του άποκρίθηκε:

—Δεν ξέρω, άρχοντά μου, ποιές από τις τρεις σου κοπέλλες διαλέξαμε τα άλλα άρχοντόπουλα. Εγώ διαλέγω την τρίτη. Μά θα ήθελα νύχη και την έξυπνάδα της δεύτερης και την όμορφιά της πρώτης. Τι να την κάνω την καλωσύνη δίχως όμορφιά και δίχως έξυπνάδα; Τα τρία άρχοντόπουλα φύγανε και γυ-

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

Η Κλωντέν Κολμπερ, η Γαλλίς δεν τέτα που ερπίζεται εις το Χόλλυγουντ γυρίζει ήδη μιάν καταν υπό την διεύθυνσιν του διασημού σκηνοθέτου Ράινχαρντ Άνστέρσν η καλλιτέχνης της φίλμ «Η ήρωίς».

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

ρίσανε στα μέρη τους. Ο άρχοντας, στενοχωρημένος, φώναζε την άρχόντισσά του και της ειπε τα θλιβερά μαντάτα.

—Άδικο πασχίζουμε, άρχόντισσα, να παντρεύουμε τις κοπέλλες μας. Γαμπρός δε βρίσκειται γι' αυτές. Γιατί ούτε οι τρεις μπορούν να γίνουν μίαν με τις χάρες των τριών, ούτε είνε θέλετο να τις δώσουμε και τις τρεις σ' έναν. Άς άψεσαι, που μωδκανες τρείς, με μοιρασμένες χάρες μία με τις χάρες μαζεμένες. Γραφτό είνε να γεράσουν άνύπαντρες οι τρεις άμωρες κοπέλλες μέσα σ' αυτόν τόν πύργο.

Και κλάψανε κι' οι δύο. Και πάλι παρηγορούσε ο ένας τόν άλλον.

—Πού ξέρεις; Ο Θεός είνε μεγάλος. Άν είνε το θέλημά του θα έρεθι ο γαμπρός.

Κάποια παλιά χαρτιά, που βρέθηκαν ύστερ' από χρόνια, στα χαλάσματα του παλιού πύργου, άνιστορούνε, πως ο γαμπρός, που περιέμεναν ο άρχοντας και η άρχόντισσα για τις τρεις του θυγατέρες, ήρθε μιάν νύχτα, καθάλαρης σ' ένα μωρό άτι. Και την ίδια νύχτα παντρεύτηκαν και οι τρεις. Ο έρωτικός γαμπρός, στεφανώθηκε, τη νύχτα εκείνη, με τα ίδια στέφαννα, την Όμορφιά, την Έξυπνάδα και την Καλωσύνη. Και τις πήρε στο βασιλείο του.

Αυτά άνιστορούνε τα παλιά χαρτιά, που βρέθηκαν στα έρημα χαλάσματα, για τις τρεις άδερφάδες, με τα τρία ξεχωρά χαρίσματα των Μοιρών, που γεννήθηκαν, σε τρία χρόνια μόνον, σταν εξακουστό φράγκικόν πύργο του Μωριά.

Οι άνοητοι έχουν το προνόμιον να γελούν με τους έξυπνους ανθρώπους....

ΛΑΜΠΡΥΓΙΕΡ

Η συννθέστερη πρόφασις εκείνων που κάνουν κακό στους άλλους είνε πως θέλουν το καλό τους.

Ενας άνθρωπος πνευματώδης που τόν έκοροίσεσαν δυο σοφοί, τους ειπε: «Κύριοι, έχετε λάθος, δεν είναι ούτε άνοητος, ούτε βλάκας, είναι... μεταξύ των δύο».

Ευτακτισμένο εκείνο το σπύτι όπου βρίσκοντα ενωμένα η κούνια του παιδιού και το κρεβάτι της νιγιάς.

ΧΑΪΤΝΕ

Αγαπά όλα τα παλιά: τους παλιούς φίλους, τόν παλιό καιρό, τις παλιές συνήθειες, το παλιό κρασί, τα παλιά βιβλία.

Χαρά, έγκρατεια και άναπαύσις χτυπούν τον γίαντρον την πόρτα στα μουστά.

ΛΟΓΓΟΦΕΛΟΥΣ

Το καλλίτερο έπινγκραμ που θα μπορούσε να γράφη κανείς σταν ταφόν κάθε ανθρώπου είνε: «Ήπατθην».

Καλλιο μόνος, παρά με κακή συντροφία.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Στα είκοσι χρόνια βασιλείας η βασιπίς, στα τριάντα η νύμφη, στα σράντα η κραισί.

ΓΚΡΑΤΤΙΑΜ

ΓΚΟΔΣΙΘ

ΛΑΜΠΡΥΓΙΕΡ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΡΕΑ 1 Τόμα

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

39045

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟ

ΤΑ ΠΑΓΟΒΟΥΝΑ

Πώς καταδιώκονται και έξολοθρευονται οι μεγαλύτεροι έχθροι της ναυσιπλοΐας

Τά παγόβουνα καί όποια κάθε χρόνο μέ τόν έρχομό της άνοιξης ξεφύτνουν από τούς πάλους και παρσαυρόμενα άπό τούς άνέμους καί τά ρεύματα διατρέχουν εις μεγάλην άπόστασιν από της άφίερσις των τούς ώκεανούς, άποτελούν έναν άπό τούς μεγαλύτερους κινδύνους της ναυσιπλοΐας. Ο κίνδυνος αυτός είνε φυσικά μεγαλύτερος εις τόν βόρειον καί μέσον Ατλαντικόν, όπου ή συγκοινωνία μεταξύ Ευρώπης καί Αμερικής είνε πυκνιστάτη. Ηδη ο κίνδυνος αυτός χάρις εις την διεθνή συνεργασίαν, έχει σχεδόν εξαλειφθί, τούτο δέ άπό της φοβεράς καταστροφής της «Τιτανικού», ό όποιος την νύκτα της 14ης Απριλίου 1912 προσέκρουσε εις τεράστιον παγόβουνον καί καταποντισθή ταχύτατα καί συμπαρέσυρε εις τά βάθη του ώκεανού 1000 άνθρωπους. Από τό πλήρωμα καί τούς επιβάτες μόνον 700 έσώθησαν. Η καταστροφή αυτή είχε τέτοιον αντίκτυπον εις όλον τόν κόσμον ώστε συλλήβει συνδιάσκεψις όλων των ναυτιλομένων έθνών, καθ' ήν άπεφασίσθη ή ίδρυσις οργανισμού επιλέψεως των παγοβούνων, την οργάνωσιν του όποίου ανέλαβον αί Ηνωμένοι Πολιτεΐαι. Προς τούτο διετέθησαν τρία μεγάλα κότερα - άκταιωροί, ό όποια έκτεσε έκτελούν τούτον πιστά την ύπηρεσίαν των ώστε κανέν πλέον τούτοδον άτύχημα δέν έθελμιώδη.

Ο επίσημος τίτλος του ίδρυθέντος οργανισμού είνε «Διεθνής ύπηρεσία καταστροφής, παρατηρήσεως καί παρακολούθησεως των όγκοπάγων» καί τό άνατεθέν εις αυτόν καθήκον είνε τρισυστάστον: 1) Παρακολούθησις της γενικής καί μερικής κινήσεως των όγκοπάγων εις τόν βόρειον Ατλαντικόν καί ένδεχομένη καταστροφή αυτών. 2) Ειδοποίησις περί του σχετικού κινδύνου εις τά διερχόμενα εκείθεν πλοία, καί 3) Καταστροφή μικρών τεμαχίων όγκοπάγων, οι όποιοι είνε πλέον επικινδύνον άσόν τά μεγάλα παγόβουνα. Άν καί αί Ηνωμένοι Πολιτεΐαι διευθύνουν καί διαχειρίζονται την διεθνή αυτήν οργάνωσιν, τά έξοδά των επιβαρύνουν όλα τά ναυτιλόμενα Έθνη καί διη κατά ποσοστόν ανάλογον προς την εις τόνους χωρητικότητα του ναυτικού των. Όπως είπαμε, τά καθήκοντα του οργανισμού έξυπηρετούνται από τρεις άκταιωρούς, έκ των όποίων αί δύο εύρίσκονται πάντα εν ύπηρεσία εις τό άνοικτόν πέλαγος, ενώ ή τρίτη χρησιμεύει ως έφεδρεία. Τά πλοία αυτά είνε μήκους 80 μέτρων καί ούδόλος δυνατόν, άπό άπώμενος όγκου, νά συγκριθούν προς τούς πολυτελείς καί ισχυροτάτους γλιάντας του Ώκεανού, τούς όποιους προστατεύουν. Είνε όμως, φυσικά διά τόν προορισμόν των, πλοία μεγίστης άντοχής, μέ ισχυροτάτους κινητήρας, μέ ένκάταστατον άσούριματόν καί μέ άριθμόν τινά τηλεόλων μεγάλου

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Έγλυτωσε άπότους λιποδυτάς αλλά...

Ένώ έπέστρεφεν εις τό σπίτι του άρ- νά, μίαν νύκτα, ο Ουίλλιαμ Κάμερον, ένας έμπειρος εις τό Μάρλινγκωτ της Αυστραλίας, έπείσεν εις άνέδραν τριών λιποδυτών, οι όποιοι καροδοκούντες εις μίαν γυνάιν, έπρόβαλαν ξεωνικά έμπρός του καί τόν διάταξαν νά τούς παραδώσιν τό πορτοφόλι του καί ό,τι άλλο πολύτιμον ειχε μαζί του.

Έπιμελούμενος του ότι ήτο εύκλιντος καί γυμνασμένος, ο Κάμερον δέν υπήλκε, αλλά ώρμισσε εις ένα δένδρον, έκαρφόλωσε εις τόν κορμόν του καί άπ' εκεί επήδησε εις την κορυφήν ενός ύψηλου τοΐχου.

Οι λιποδυταί μη δυνάμενοι νά τόν φθάσουν εκεί επάνω, τού έφωσαν νά κατεβή, άπειλούντες νά τόν ρίξουν τά μαχαίρια τους, αλλά εκείνος άδιαφορών ήρχισε νά προχωρή εις την κορυφήν του τοΐχου.

Αιφνης όμως άνοιξαν μερικά παράθυρα καί έπρόβαλαν οι κάτοικοι των παρακειμένων σπιτιών, οι όποιοι νομιζόντες ότι αυτός ήτο ο λιποδυτής, άρχισαν νά τόν πυροβολούν, ενώ οι πραγματικοί κλέπται έτρέποντο εις φυγήν.

Διά νά γλυτώσιν τούς πυροβολισμούς, ό άτυχής επήδησε κάτω από τόν ύψηλόν τοΐχον καί όταν έφθασαν άστυφύλακες, τόν εύρήκαν εις τόσον έλασινήν κατάστασιν, ώστε έδωσε νά τόν μεταφέρουν εις τό νοσοκομείον, όπου διεπιστώθη ότι ειχε πάθει θάλασιν της σπονδυλικής στήλης.

διεμετρήματος διά τόν κατά των παγοβούνων πόλεμον. Φέρουν επίσης μαζί των μεγάλα ποσότητα έκρηκτικών ύλών, διότι συχνά τό πυροβολοκίνη δέν άρκει διά την καταστροφήν των μεγάλων όγκων πάγου καί χρησιμοποείται ή δυναμίτις άν καί ή άποτελεσματικότης της είνε προβληματική.

Η έντατική εργασία των περιλαμβάνεται μεταξύ 1 Μαρτίου καί τέλος Ιουνίου έκάστου έτους. Ηδη πρό της έποχής αυτής οι λευκοί κολοσοί άποσπώνται άπό τας άκτάς της Γροιλανδίας καί

έκείνος έχει συμμάχους έναντιόν των ύπούλων καί πράγματι φοβερών αυτών έχθρων τό θερμό μεγάλο ρεύμα του Γκόουλφ Στρήμ καί τούς νοτιοδυτικούς άνέμους που ύποβάλλουν τούς όγκους αυτούς εις θραδείαν τύξιν. Πάντως ο μόνος πραγματικός τρόπος άμύνης είνε ή παρακολούθησις καί ή ειδοποίησις των πλοίων.

Άρχικώς είνε νομισθί ότι ένα παγόβουνον ήτο τόσο εύθραυστο ώστε μερικές κανονίες θα έφθαναν νά τό θουλιόσουν. Ένα άμερικανικό πολεμικό άνέλαβε τόν και σχεδιάζει εις την συλλογήν των λευκών έγκληματιών της, της όποίας άποτελεί καί σημερον ένα από τά ώραιότερα στολίσματα καί δικαίως, διότι τό παγόβουνον αυτό ήτο άπό τά μεγαλύτερα που είχαν σημειωθί ως τότε. Τό θάρος του ύπελογισθη εις 1½ έκτομμύριος τόνους καί ή ύψηλότερα κορυφή του είχε ύψος 75 μ. Η ταχύτης του ύπελογισθη εις 30 χλμ. την ήμέραν καί άμέσως διά τού άσούριματόν ειδοποιήθησαν όλα τά πλοία που εύρίσκοντο εν πλώ εις τας περιοχάς εκείνας. Κατόπιν τούτου ή «Τάμις» παρακολούθησε έκ τού πλησίον πλέον τόν αριθ. 14. Έν τούτοις την δεύτερη μέρα έξηπλώθη πυκνή όμίχλη εις την επιφάνειαν της θαλάσσης καί όταν μετά μίαν ήμέραν έκαθάρισε, ό αριθ. 14 είχε εξαφανισθί. Η άκταιωρός «Μοντόκ» ήρθε εις βοήθειαν της «Τάμις». Μετά άναζητήσιν δύο ώλοκληρών έβδούδιον, ό επικίνδυνος βραπέτης άνευρέθη. Είχε μειώσει εν τώ μεταξύ την ταχύτητα του καί διά τόν λόγον αυτόν αί δύο άκταιωροί που τόν άνεζήτησαν πολύ μακρότερα δέν κατορθώσαν νά τόν εύρουν. Μερικές κανονίες έσπασαν την κορυφή του που είχε πολύ έκλεπτυνθί εν τώ μεταξύ λόγω της επιβράσεως του Γκόουλφ Στρήμ καί κατόπιν άπεφασίσθη ή άνατίναξις του. Τρεις φορές έτοποθετήθη δυναμίτις εις τό σώμα του όγκου, την δεύτερη φορά εις βάθος 10 μ., εις τό κέντρον του την τρίτην, 20 μ. κάτω από την επιφάνειαν της θαλάσσης. Αί ήμίαι όμως των τριών αυτών επιβέσεων, άν καί έκ των πάγων που άνετινάχθησαν εις τόν άέρα έπιπύγθησαν πολλοί άνδρες του πληρώματος δέν υπήρξαν πολύ μεγάλα καί ό όγκοπάγος εξακολούθει νά είνε πάντοτε επικίνδυνος. Τότε ή μία άκταιωρός έμεινε κοντά του σάν λαγωνικό. Έν τέλει ή φύσις έπέφερε τό άποτέλεσμα πού δέν είχε κατορθώσει ή δύναμις του ανθρώπου. Εις τας 14 Ιουνίου τό ύπόλοιπον του όγκοπάγου δέν έδείχξε σχεδόν πλέον από την θάλασσαν καί μετά μίαν έβδομάδα δέν άπέμεινον πλέον από τόν άρχικώς τεράστιον όγκον ή μερικά μικρά τεμάχια. Στάς 3 Ιουλίου τέλος ή «Μοντόκ» άνήγγειλε διά τού άσούριματόν ότι ό διεθνής κίνδυνος 14 δέν υπήρχε πλέον.

Δικαίως, ως βλέπει ό άναγνώστης, τά κατορθώματα τού πλοίαρχου Τσάιτλερ καί τών πληρωμάτων του δύνανται νά συγκριταεθθούν μεταξύ των ήρωϊκωτέρων της συγχρόνου ναυτικής ιστορίας.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Όλα!

— Τρομερό ! Οι δυο λιποδυτές μου τά πήραν όλα ! Τό πορτοφόλι μου, τό δακτυλίδι μου, τό ρολόγι μου, όλα...όλα !
— Καλά δέν είκατε επάνω σας περίστροφο ;
— Είχα, μά μου τό πήρανε κι' αυτό !

Μοντέρνο

Στόν περίπατο, δυο φίλινάδες κουδεντιάσουν :
— Ό τρόπος που μ' έκπαιττε κείνος ό κύριος είνε πολύ ένοχλητικός.
— Τι ; Μήπως έκπαιττε πολλή ώρα όλο έσένα ;
— Άν' έναντίας. Μούρριζε μιά ματιά άπό κείνον πού νερου παρά μόνον τρία μέτρα. Τό έγγεληρμα δέν ήτο εύκολον. Οι άνθρωποι ήναγκάσθησαν μέ τεράστια κόπια νά αναρριχηθούν μέ σιδηρές άρπάγες ώς την επιφάνεια του όγκοπάγου μέ 200 λίτρες έκρηκτικής ύλης. Τετοιοτέρας τού έπικινδύνου δέμα τους σ' ένα μικρό θαλάσσιο, τό συνέδεσαν μέ ένα ηλεκτρικό καλώδιο καί όταν έπαύθησαν στό πλοίο τους ό πλοίαρχος έπείσε ένα κουμπί. Η έκρηξις υπήρξε τρομερά, νερά καί κομμάτια πάγου έπασαν τριγύρω όλα' όταν ό καπνός διελύθη, έπιστοποιήθη ότι μόνον τό έν τρίτον του όγκοπάγου είχε καταστραφή, ενώ τό ύπόλοιπον έσυνέχιζε πάλι τόν δρόμον του.

Ό μόνος

Ό Μάρκ Τουαίν, ό περίφημος Άμερικανός κιομοριστής, ήτο πολύ άμείκλος μαθητής. Κάποτε έπιστρέφοντας από τό σχολείο, ζήτησε από τόν πατέρα του δέκα σέντα.
— Γιατί ; ρώτησεν ό πατέρας του.
— Γιατί μόνος έγω, σήμερα, στό σχολείο σήκωσα τό χέρι μου, άπάντησεν ό μικρός Μάρκ.
— Καί τι είχε ρωτήσει ό δάσκαλος.
— Πώς δέν είχε έτοιμήν την έκθεσί του.

Ζεστό καί κρύο

— Γκαρόν, έχετε κρύον καφέ ;
— Μάλιστα, κύριε.
— Όραϊα, ζεσταίνε μου έναν !

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :	
Έτησια	Δρχ. 200
Έξάμηνος	» 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :	
Έτησια	Λίρ. 2
Έξάμηνος	» 1

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Μεταξύ των βασικών άρθρων του προγράμματος της Κυβερνήσεως της προελούσεως έκ της άναβολής της 4ης Αύγουστου έκτής μέταθεν ή οργάνωσις καί συμπαύρησις της εθνικής άμύνης της χώρας. Ο πρωθυπουργός κ. Γ.ω. Μεταξάς έθαψε πολλάκις την εύκαιρίαν νά δηλώσιν, ότι ή Έλλάς φίλη πάντοτε της ειρήνης καί ούδένα έχουσα επιθετικόν καθ' ολουδήποτε σκοπόν, όφείλει εν τούτοις νά οργανωθί στρατιωτικώς κατά τρόπον, όστις νά καθιστή αυτήν ικανήν νά ύπερασπίξή μόνην την έδωφικην της άκεραϊότητα καί έλευθερίαν. Μόνον ούτω ή Έλλάς θ' απέβαινε παράγων ύπολογίσματος εν τη διεθνεί οικογενεία καί θα έξύγιζεν επί της πλάστιγκας των δραστηρίων διπλωματικών ζυώσεων, αΐτινες λαμβάνουν χώραν σημερον μεταξύ όλων των Κρατών. Δυστυχώς καί κοινοβουλευτικά Κυβερνήσεις έχουν παρμελίσαι τελείως τό υπεράτης εθνικής σημασίας ζήτημα της άμυντικής οργάνωσης της χώρας. Έάν δέ ληφθί ύπ' όφιν, ότι τά συχνά στρατιωτικά έπαναστατικά κινήματα του παρελθόντος είχαν ως συνέπειαν την φθοράν καί άχρηστευσιν σημαντικού πολεμικού ύλικού, ή χώρα είχεν άπομεινεί από άπώσεως πολεμικού έφοδιασμού καί στρατιωτικής οργάνωσης μειωμένη.

Υπ' αούτάς τάς συνθήκας σπουδαίαν είχαν άπήχησιν αί πρόσφατοι δηλώσεις του Άντιπροέδρου της Κυβερνήσεως καί ύπουργού των Οικονομικών κ. Κ. Ζαβιτανίου, διά των όποιων ούτος άνεκοίνωσεν, ότι ύπογραφεύς ύπό του Ύπουργικού Συμβουλίου δημοσιεύεται νόμος παρέχων εις τόν ύπουργόν των Οικονομικών τό δικαίωμα νά ύπογράψιν συμφωνηθείσαν σύμβασιν διά την σύναψιν γερμανικού δανείου προωρισμένου άποκλειστικώς διά την άμυντικήν οργάνωσιν της χώρας.

Τό δάνειον τούτον συμποσούμενον εις 2.500 έκτομμύρια δραχ. συναφθέν μέ τόν μικρόν τόκον των 3%, είνε έξοφλητέον από τά περισσεύματα του Έλληνικού δημοτικού κληρίγιν έντός εξαετίας. Διά του συνδυασμού τούτου εξασφαλίζεται επίσης άγορά ικανοποιητική διά τά ελληνικά καπνά δι' όλην την περίοδον των, ως εΐρηται ΕΞ ΕΤΩΝ.

Τά ποσά των έν Γερμανία ούτω συναφθέντων δανείων συμπληρωθέντα μέ τας παρά τού προύπολογισμού διατεθειμένα στρατιωτικάς πιστώσεις ως καί έκτάκτους πόρους, ούς ή Κυβέρνησις διέθεσεν, επέτρεψαν, κατά τας δηλώσεις του κ. ύπουργού των Οικονομικών, την ολοκλήρωσιν του πρώτου μέρους του ΕΞ 6.150 έκτομμυρίων προγράμματος του στρατιωτικού άνεφοδιασμού της χώρας. Σημειωτέον ότι, καθ' α ό κ. ύπουργός των Οικονομικών διεθεσάμενος, τό έν λόγω πρώτον μέρος του στρατιωτικού προγράμματος της Κυβερνήσεως ένθ έπρόκειτο νά ολοκληρωθί έντός όκταετίας, διά των συνδιασμών, ούς επέτυχεν ή Κυβέρνησις, θα πραγματοποιήθι έντός του τρέχοντος έτους, ούτως ώστε άμέσως ν' άνακτήσθι ή χώρα πολεμικήν ύπόληψιν εν τη διεθνεί διπλωματική ζυώσεσι.

Έτερον αξιοσημειωτόν γεγονός πολιτικής έννοίας άπετέλεσε, κατά την λήξασαν έβδομάδα, τό παραπεθέν ύπό των έπαγγελματικών καί διοθετικών οργάνωσεων γεύμα προς τιμήν του κ. Πρωθυπουργού καί οι κατ' αυτό έκφωνηθέντες λόγοι. Ίδιαρούσης σημασίας είνε ή περίοδος του λόγου του κ. Πρωθυπουργού ή άφορώσα την προκύψασαν από 4ης Αύγούστου νέαν κατάστασιν. Η κατάστασις αυτή, είνεν ό κ. Γ.ω. Μεταξάς, δέν είνε προσωρινή, είνε παγία καί μόνως προσωριμένη ν' άποτελήσθι την άφετηρίαν νέας έξελίξεως του Έθνους. Οι μη εργαζόμενοι, οι κηφηνες, τά κοινωνικά δόκη, έδήλωσεν ό κ. Πρωθυπουργός, δέν θα έχουσιν τό μέλλον καμμίαν θέσιν εις την Έθνικήν έκείνην Άντιπροσώπειαν, ή όποια θα προέλθι, όταν θραδέως καί μεθοδικώς καταστή όριμος ή στιγμή. Τά κομματακά τσελιγκάτα καταλύθησαν όριστικώς καί τό νέον Κράτος θα βασίσθι μέ άξονα την εργασίαν καί παραγωγικότητα των άτόμων διά την εθιμερίαν του κοινωνικού συνόλου.

Καταλήγων ό κ. Πρωθυπουργός, έήτησε καί παρά των έπαγγελματικών καί διοθετικών τάξεων, πειθαρχίαν, τονίσας ότι χωρίς πειθαρχίαν καί τσιούτην όχι έπιφανειακήν, αλλά ψυχικήν, μεγάλη έργα είνε αδύνατον νά γίνυνται.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Η αθρία ήν διειδομεν εις τόν διεθνή όρίζοντα εις τό παρελθόν φύλλον του «Έργου» δαίνει παγιουμένη καί οι φόβοι του πολέμου καθίστανται όσημέραι καί άρχρότεροι, χωρίς θεσάως, καί νά έχουν άκόμη έκλείψει έντελώς, έφ' όσον έκτάκτους πόρους, ούς ή Κυβέρνησις διέθεσεν, επέτρεψαν, κατά τας δηλώσεις του κ. ύπουργού των Οικονομικών, την ολοκλήρωσιν του πρώτου μέρους του ΕΞ 6.150 έκτομμυρίων προγράμματος του στρατιωτικού άνεφοδιασμού της χώρας. Σημειωτέον ότι, καθ' α ό κ. ύπουργός των Οικονομικών διεθεσάμενος, τό έν λόγω πρώτον μέρος του στρατιωτικού προγράμματος της Κυβερνήσεως ένθ έπρόκειτο νά ολοκληρωθί έντός όκταετίας, διά των συνδιασμών, ούς επέτυχεν ή Κυβέρνησις, θα πραγματοποιήθι έντός του τρέχοντος έτους, ούτως ώστε άμέσως ν' άνακτήσθι ή χώρα πολεμικήν ύπόληψιν εν τη διεθνεί διπλωματική ζυώσεσι.

Έτερον αξιοσημειωτόν γεγονός πολιτικής έννοίας άπετέλεσε, κατά την λήξασαν έβδομάδα, τό παραπεθέν ύπό των έπαγγελματικών καί διοθετικών οργάνωσεων γεύμα προς τιμήν του κ. Πρωθυπουργού καί οι κατ' αυτό έκφωνηθέντες λόγοι. Ίδιαρούσης σημασίας είνε ή περίοδος του λόγου του κ. Πρωθυπουργού ή άφορώσα την προκύψασαν από 4ης Αύγούστου νέαν κατάστασιν. Η κατάστασις αυτή, είνεν ό κ. Γ.ω. Μεταξάς, δέν είνε προσωρινή, είνε παγία καί μόνως προσωριμένη ν' άποτελήσθι την άφετηρίαν νέας έξελίξεως του Έθνους. Οι μη εργαζόμενοι, οι κηφηνες, τά κοινωνικά δόκη, έδήλωσεν ό κ. Πρωθυπουργός, δέν θα έχουσιν τό μέλλον καμμίαν θέσιν εις την Έθνικήν έκείνην Άντιπροσώπειαν, ή όποια θα προέλθι, όταν θραδέως καί μεθοδικώς καταστή όριμος ή στιγμή. Τά κομματακά τσελιγκάτα καταλύθησαν όριστικώς καί τό νέον Κράτος θα βασίσθι μέ άξονα την εργασίαν καί παραγωγικότητα των άτόμων διά την εθιμερίαν του κοινωνικού συνόλου.

Καταλήγων ό κ. Πρωθυπουργός, έήτησε καί παρά των έπαγγελματικών καί διοθετικών τάξεων, πειθαρχίαν, τονίσας ότι χωρίς πειθαρχίαν καί τσιούτην όχι έπιφανειακήν, αλλά ψυχικήν, μεγάλη έργα είνε αδύνατον νά γίνυνται.

ΕΙΣ ΤΟ ΙΣΠΑΝΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΟΤΙΟΝ ΤΟΜΕΑ ΤΗΣ ΜΑΔΡΙΤΗΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ ΟΡΟΘΡΟΤΑΤΑΙ ΑΙ ΜΑΧΑΙ.

Όριστικά όμως άποτελέσματα ύπέρ της μίας ή της άλλης των άντιμαχομένων παρατάξεων δέν ύπάρχουν. Κατά τούς πολεμικούς άνταποκρίτας των ξένων έφημερίδων άποφασιστικόν ρόλον επί της τελικής έκβάσεως του προς άλλων της Ισπανικής πράκτουσής άγώνος θα είχαν ή μάχη εις τόν τομέα Λα-Ρόζας. Την μάχη ταύτην όμως είνε άγνώστον πότε θα κρινούν ότι πρέπει νά την άδύσουν τά στρατεύματα του στρατηγού φράγκου.

Οι κυβερνητικοί άγγέλλουν ότι έχον έχαστάς μίαν σθεράν όπισοθήποτε έπιτυχίαν. Ισχυρίζονται ότι κατέλαβον τόν λόγον Λός Άντζελες, όστις εύρίσκεται πλησίον του Αεροδρομίου του Χεταφέ

την άφορμήν ν' άνησυχήσθι ή Γαλλία, μη κατόπιν καί της ύπογραφείσης Άγγλοϊταλικής μεσογειακής συμφωνίας, στραφή καί ή Άγγλία προς την άντικομμουνιστικήν Ιταλογερμανικήν κατεύθυνσιν.

Έν πάση περιπτώσει σπουδαιοτάτην πρόκειται, ως έλέγηθι, νά έχουν επίδρασιν επί της διεθνούς καταστάσεως αί άπαντήσεις της Ρώμης καί του Βερολίνου εις τό Άγγλικόν διάδημα περί παρεμποδίσσεως δι' ολουδήποτε τρόπον της άποστολής έθελοντών εις Ισπανίαν. Έάν τό παραδείγμα της Γαλλίας, ή Βουλγ της όποίας έμψυχος, παμπηρεί, νάον έπαγορευόντα ασύτηρας την καθ' ολονδήποτε τρόπον μετέσταν έθελοντών εις Ισπανίαν, έμμοιούτο ή Ρώμη καί τό Λονδίνον, ή ειρήνη θα έπαυιούτο. Δυστυχώς όμως φαίνεται ότι αί άπαντήσεις των δύο τούτων Κυβερνήσεων δέν θα είνε άνευ όρων, έφ' όσον άποκλάνητος είνε ή παντοειδής έπείσεσις της Σοβιετικής Δημοκρατίας έν Ισπανία. Σημειωτέον σχετικώς, ότι ένθ ή Κυβέρνησις της Βολένθιας (έρυθροι), άπεδέχθη την άγγλικήν πρότασιν περί έπιτοπίου έλέγχου, ό στρατηγός φράγκο δέν φαίνεται διατεθειμένος νά την δεχθί.

Ταύτα είνε τά σκεπτεία σημεία καί έκ τούτων οι όφιστάμενοι ακόμη κίνδυνον διατεράξεως της ειρήνης. Μεγίστης επίσης σημασίας είνε ό λόγος, δν έξεσώησιν, κατά την έναρξιν των έργων της Άγγλικής Βουλής ό ύπουργός των Έξωτερικών κ. Ήντεν. «Τό 1937, είπεν ό κ. Ήντεν, θα είνε έτος άκρας δυσχερών διεθνών προβλημάτων, αλλά θα είνε επίσης έτος διεθνών εύκαιριών. Κάθε μίην πού παρέρχεται είνε κέρδος διά την ειρήνην καί έγγράφεται εις τό ένεργητικόν αυτής».

Άν τούτο είνε αληθές ή πολεμική αξία της καταλήψεως ταύτης θα ήτο, ότι έκ του Λός Άντζελες οι κυβερνητικοί θα έδεσπούν της περιφερείας από Μαδρίτης εις Άραγοννέθ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗΝ Η ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΠΡΟΕΡΙΘΩΝ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΝ ΡΟΛΟΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΤΕΛΙΚΗΣ ΕΚΒΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΑΛΛΩΝ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΠΡΑΚΤΟΥΣΗΣ ΑΓΩΝΟΣ ΘΑ ΕΙΧΩΝ Η ΜΑΧΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΜΕΑ ΛΑ-ΡΟΖΑΣ. ΤΗΝ ΜΑΧΗΝ ΤΑΥΤΗΝ ΟΜΩΣ ΕΙΝΕ ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΠΟΤΕ ΘΑ ΚΡΙΝΟΥΝ ΟΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΗΝ ΑΔΥΣΟΥΝ ΤΑ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΦΡΑΓΚΟΥ.

ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΑΓΓΕΛΛΟΥΝ ΟΤΙ ΕΧΟΝ ΕΧΑΣΤΑΣ ΜΙΑΝ ΣΘΕΡΑΝ ΟΠΙΣΘΗΠΟΤΕ ΕΠΙΤΥΧΙΑΝ. ΙΣΧΥΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΤΙ ΚΑΤΕΛΑΒΟΝ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ, ΟΣΤΙΣ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟΥ ΤΟΥ ΧΕΤΑΦΕ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ

Κατά τά τελευταία συνδυασμένα γυμνάσια των Άμερικανικών πολεμικών δυνάμεων, έτέθησαν διά πρώτων φοράν εις χρίσιν νέα τεχνικά τελειοποιήσεις, προωριζόμεναι νά διαδραματίσουν βαρυσήμαντον ρόλον εις την διεξαγωγήν των μέλλοντος πλεθίου. Άνωτέρως : Ένας νέου τύπου καταπέλτης τοποθετημένος επί ενός γιγαντιαίου αεροπλανοφόρου, έκαμφενδονί-ζει έν βομβαρδιστικόν ύδροπλάνον. Παραπλήρως : Τά νέα τελεστάδια άντισεραρρικά ταχυόδα, μέ τά όποια έφωδισσόνται όλα τά πολεμικά σκάφη των Ηνωμένων Πολιτειών, άποδεικνύονται έκτάκτως άποτελεσματικά διά τήν άπόκρουσιν ένοπρίων έπιδρομών.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΖΩΗ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ Η-
ΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

Η δημοσιονομική κατάσταση εις τας
Ηνωμένας Πολιτείας βραίνει σταθερώς
βελτιουμένη. Ο Πρόεδρος Ρούζβελτ
προέβη εις λίαν αισιόδοξους δηλώσεις
σχετικώς προς την δημοσιονομικήν κα-
τάστασιν της Χώρας του.

Καθ' ἃ ἐδήλωσεν ὁ Προϋπολογισμός
της χρήσεως 1937-1938 παρουσιάζει
ἐλλείμμα ἀκριβὲς τὸ ποσὸν τὸ χρησιμο-
ποιησόμενον διὰ τὴν κανονικὴν ἀπο-
θεαίν μέρους τοῦ Δημοσίου Χρέους ὁ-
περ ἀνέρχεται διὰ τὴν ἀνωτέρω χρῆσιν
εἰς τὸ ποσὸν τῶν δολλ. 401.515.000.

Ἡ πλήρης ἰσοκκλίσις τοῦ Προϋπολο-
γισμοῦ, ἐδήλωσεν ὅτι προβλέπεται διὰ
τὸν Προϋπολογισμὸν τοῦ ἐτους 1939.

Ὁ Προϋπολογισμός της χρήσεως 1937-
1938 ἀναγράφει δαπάνας διὰ τὴν ἐθνι-
κὴν ἀμυναν ἐκ δολλαρίων 991.600.000
αἱ εἰσπράξεις δὲ ἐκ διαφόρων προϋ-
πελογισθησάντων — προϋπολογισθείσας καὶ
τῆς ἀποδόσεως τοῦ φόρου εἰσοδήματος
ὅστις συνεπεία της βελτιώσεως τῶν ἐρ-
γασίων καὶ τοῦ φορολογικοῦ Νόμου 1936
θέλει ὑπεραποδώσει— ἐκ δολλαρίων 7.293.
608.000.

Οἱ ἀπασχοληθέντες μέχρι τῶν μέσων
τοῦ παρελθόντος ἐτους ἀνέρχοι εἰς ἐρ-
γα θεοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Κράτους πρὸς
καταπολέμειν της ἀνεργίας, ἀνῆλθον
εἰς τὸν ἀριθμὸν 3.151.000, τὸ αἰτηθὲν δὲ
παρὰ τοῦ Προέδρου ποσὸν διὰ τὴν κο-
ρήνησιν ἐπιδομάτων εἰς ἀνέργους διὰ
τὸ πρῶτον πεντάμηνον τρέχοντος ἐτους
ἀνέρχεται εἰς 790.000.000 δολλάρια.

Ο ΙΤΑΛΙΚΟΣ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ὁ Προϋπολογισμός της χρήσεως 1937-
1938 παρουσιάζει σημαντικὸν ἐλλείμμα

Η ΕΥΗΜΕΡΙΑ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

Ἡ καταπληκτικὴ οἰκονομικὴ εὐημερία
τῆς Σουηδίας προκαλεῖ ζῶντα οὐχὶ αὐτῶν
ξένων ἐφημερίδων. Κατὰ τὴν γνώ-
μην τῶν «Οἰκονομικῶν Τάξεων» ἡ σημερι-
νὴ πλεονεκτικὴ θέσις της Χώρας ταυ-
τὴς φεύγεται εἰς τὸν πυρετὸν τῶν ἐξο-
πλισμῶν ποῦ κατέλαθε τὴν λοιπὴν Εὐ-
ρώπην.

Ἡ Σουηδία ἐξάγει τὸ καλλίτερον με-
τάλλευμα οὐδὲν εἰς τὸν Κόσμον. Ἡ
δυνάμεις λοιπὸν νὰ ζήτησι ὑψηλὰς τι-
μὰς διὰ τὸ πολὺτιμον αὐτὸ προϊόν της.
Ὁργάνωσεν ἐπίσης τὴν πλήρη ἐκμετάλ-
λευσιν τῶν χρυσορυχείων, τὰ ὅποια ὑ-
πάρχουν εἰς τὰς βορείνας παγωμένας
ἐκτάσεις της καὶ τὰ ὅποια ἀποφέρουν
ἐκατομμύρια λίρων ἐτησίως. Ἐπιλήθη
ἐξ ἄλλου ὅλη ἡ παραγωγὴ ζυλείας τοῦ
1937—πολὺ μεγαλειτέρα παρὰ τὸ 1936—
ἡ ὅποια χρησιμοποιεῖται ὡς οἰκοδομι-
κὸν ὑλικόν, ὡς πρῶτη ὕλη διὰ τὴν κα-
τασκευὴν χάρτου κ. λ. π. Ἐπιλήθη ἐ-
πίσης ὁλόκληρος ἡ παραγωγὴ κυτταρί-
νης τοῦ 1936, χρησιμοποιουμένη πρὸς
κατασκευὴν τεχνικῆς μετὰξης καὶ πο-
λεμοφοδίων. Ὁ πληθυσμὸς της Σουηδίας
ἀνέρχεται εἰς 6.500.000 κατοίκους
μόνον, ἀλλὰ κατὰ τὸ 1936 αἱ καταθέσεις
ἐν ὧσιν εἰς τὰς Σουηδικὰς Τραπεζὰς
πύξηθησαν κατὰ ἐξ ἐκατομμύρια λίρας.

Ἡ Σουηδία δὲν ἔχει πραγματικὴν ἀ-
νεργίαν. Ἡ μόνη ἀνεργία ἡ ὅποια ἐκ-
δηλοῦται, εἶναι ἡ λόγῃ της ἐποχῆς τοῦ
ἐτους, τὸ δὲ ποσὸν τῶν 600.000 λίρῶν,
τὸ ὁποῖον ἀναγράφεται εἰς τὸν νέον
Προϋπολογισμὸν διὰ τοὺς ἀνέργους,
κρίνεται ὡς ἡμεμονικόν. Ὁ νέος Προ-
ϋπολογισμὸς—ἀνερχόμενος εἰς 65.000.
000 λίρας—εἶναι ὁ ἴδιος ὥπως καὶ τοῦ
1936.

Ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ ἐφαρμ-
οῇ εὐρὺ σχέδιον κοινωνικῆς προνοίας,

ἀνερχόμενον εἰς 3.173.000.000 λιρῆ-
τας.

Αἱ προσπάθειαι τῆς Ἱταλικῆς Κυβερ-
νήσεως τείνουσιν εἰς τὴν ἀποκατάστα-
σιν κανονικῶν τραπεζικῶν σχέσεων με-
τὰ τῶν λοιπῶν Χωρῶν, ἰδίᾳ δὲ μετὰ της
Μεγάλης Βρετανίας.

ΑΙ ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙ ΤΗΣ
ΡΩΣΙΑΣ

Ὁ Ἐπίτροπος τῶν Οἰκονομικῶν εἰσι-
γούμενος τὸν Προϋπολογισμὸν τῶν πο-
λεμικῶν ὑπουργείων, ἀνεκοίνωσεν ὅτι
οὗτος παρουσιάζει σημαντικὴν αὐξήσει
ὑπερβαίνουσαν κατὰ 35 % τὸν της πα-
ρελθούσης χρήσεως.

ΤΡΑΠΕΖΑΙ

Μάρτιν Μπράνκ : Τὸ μέρισμα χρήσεως 1936
ἀνῆλθεν εἰς 14 %.

Καθαρὰ κέρδη λίρ. 770.000.
Μπάρκλαϊν Μπράνκ : Μέρισμα 1936
πρὸς 10 % καὶ 14 %.

Καθαρὰ κέρδη λίρ. 1.894.000.
Μπράνκ ὁφ' Ἀμερῆς : Κέρδη δολ. 22.
522.000, αὐξήσις 38 ο.ο.

Τοῦζ Νάσιοναλ Μπράνκ : Κέρδη πρὸς
διανομὴν δολ. 26.467.000.

Μίντλαντ Μπράνκ : Καθαρὰ κέρδη λίρ.
2.468.000.

Λυδὸς Μπράνκ : Καθαρὰ κέρδη λίρ.
1.744.000, μέρισμα πρὸς 5 %.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Αἱ Σουηδικαὶ Τράπεζαι ἀπεφάσισαν ὅ-
πως αἱ κάτω τῶν 1000 κορωνῶν καταθέ-
σεις εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμὸν παραμέ-
νουσιν ἄτοκοι. Τὸ μέτρον τοῦτο ἵνα-
κἀσθῃσιν νὰ ἐφαρμόσῃσι, λόγῃ τῶν κα-
μυλῶν ἐπιτοκίων τῶν τραπεζικῶν χορη-
γήσεων.

ΤΟ ΔΑΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ἐξαιρετικῆς σπουδαιότητος ὑπῆρξαν
αἱ κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην δηλώσεις
τοῦ κ. Ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως
καὶ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν περὶ της
γενομένης συμμετοχῆς διὰ τὴν πίστω-
σιν δρασμῶν τεσσάρων δισεκατομ-
μυρίων περίπου παρὰ της Γερμανίας.

Κατὰ τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ κ. Ζα-
βιπιάου, ἡ πίστωσις αὕτη, τὸ προϊόν
της ὁποίας πρόκειται νὰ διατεθῇ ἀπο-
κλειστικῶς διὰ τὸν ἄμεσον καὶ πλήρη
ἐξοπλισμὸν της Χώρας, ἐπετεύχθη ὑπὸ
ῥους πλέον ἢ ἱκανοποιητικούς. Τὰ κυ-
ριώτερα σημεῖα της συμφωνίας εἶναι τὰ
ἑξῆς : 1) Τὸ δάνειον θὰ καταβληθῇ ἁ-
μέσως εἰς τὸ ἄρτιον μὲ τόκον 3 %. 2)
Ἡ ἐξόφλησις θὰ πραγματοποιηθῇ δι' ἐξ-
ημισίου ἰσῶν δόσεων, μέσῃ τοῦ Ἑλλη-
νογερμανικοῦ Κληρίου.

Τὰ πλεονεκτήματα της συμφωνίας αὐ-
τῆς εἶναι καταφανῆ, διότι δι' αὐτῆς ἐ-
πετεύχθησαν : α) Δάνειον μὲ μικρὸν
τόκον. 2) Νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ πραγματο-
ποίησις τοῦ ἀμυντικοῦ προγράμματος
ἐντὸς ἐνός ἐτους ἀντὶ ἐξ ἐτῶν, ὡς προ-
εβλέπετο. γ') Μὰς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τοὺς
κινδύνους τοὺς ὁποίους ἐγκυμονοῦσε
τὸ τεράστιον πιστωτικὸν ὑπόλοιπον τῶν
2.500.000.000 τοῦ Κληρίου καὶ δ') Ἡ
ἐξασφαλίζει ἀγορὰν διὰ τὰ προϊόντα μας
ἐντὸς της προσεχοῦς ἐξαετίας.

Διὰ ν' ἀποφεύγετε τὰς ἀ-
πομιμήσεις προσέχετε τὸ
διακριτικὸν No 1 ENA καὶ
τὴν μάρκ Ἀφὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸ ἀγοραστικὸν ἐνδιαφέρον ἐπὶ τῶν
ἀξιών ἐξηκολούθησε νὰ εἶναι ζῶντο-
ν καὶ κατὰ τὴν παρούσαν ἐβδομάδα τόσο-
ν καὶ ἐπὶ τῶν εἰς χρυσὸν Ἑθνικῶν Δανείων
ῥοον καὶ ἐπὶ τῶν Βιομηχανικῶν Δανεί-
ων μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐλαφρὰν βελτί-
ωσιν τῶν τιμῶν.

Κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν της 15ης ὑ-
πῆρξε μεγάλη προσφορά χρήματος μὲ
τόκους κάτω τοῦ 10 %. Ἐνεκα ταύτης
τὰ ρεπόρ ἦσαν μικρά.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος παρὰ τῷ
Χρηματιστηρίῳ ἀνήγγειλε τὴν παραίτη-
σιν της Ἐπιτροπῆς τοῦ Χρηματιστηρίου.
Μετὰ τὴν ὑποβληθεῖσαν παραίτησιν, πα-
ραίτησιν ἥτις ἀποδίδεται εἰς τὴν ἀποτυ-
χίαν τῶν προσαπειδῶν της ὅπως λυθῇ
τὰ ἐκκρεμῆ ζητήματα της τάξεως τῶν
μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγεται ἡ
ἐθελουσία ἐξόδου τῶν χρηματιστῶν.

Προσεχῶς ===
=== εἰς τὸ («Ἔργον»)

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐνα ἀφθάστου γοητείας
μυθιστόρημα μὲ συναρπα-
στικὴν πλοκήν.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Σεβαστὸς ἑμπερος τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀ-
γοράζει ἑλὼν ἐν γένει τῶν εἰδῶν τὰ
γραμματοσήμα ὡς καὶ ἀλληλεγραφί-
ας προγραμματοσημελογικῆς 1815—1860 πλη-
ρῶν τιμῶν ἐξαιρετικῶς ἱκανοποιητι-
κάς.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ ἀπο-
ταθῶσιν εἰς τὴν δόξιν Ἐμμανουὴλ Μπε-
νάκη ἀριθ. 2 ἐντὸς τοῦ καταστήματος ὁ-
πτικῶν εἰδῶν τῶν κ. κ. Ἀδελφῶν Μα-
στεράκη.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ὁπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ

Ἐπευθύνων συντάκτης:
ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ
Σπυριδωνος Τρικούνη 74

Διευθυντὴς τυπογραφείου :
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΑΣ
Πριόμου 53 — Καλλιθέα

HELLENIC BANK TRUST COMPANY

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

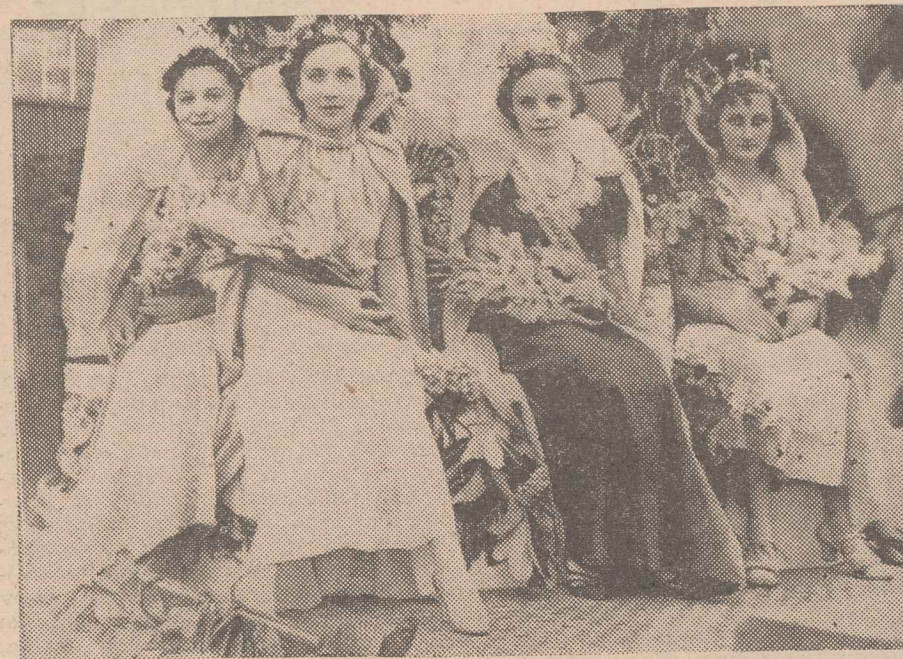
ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.350.000

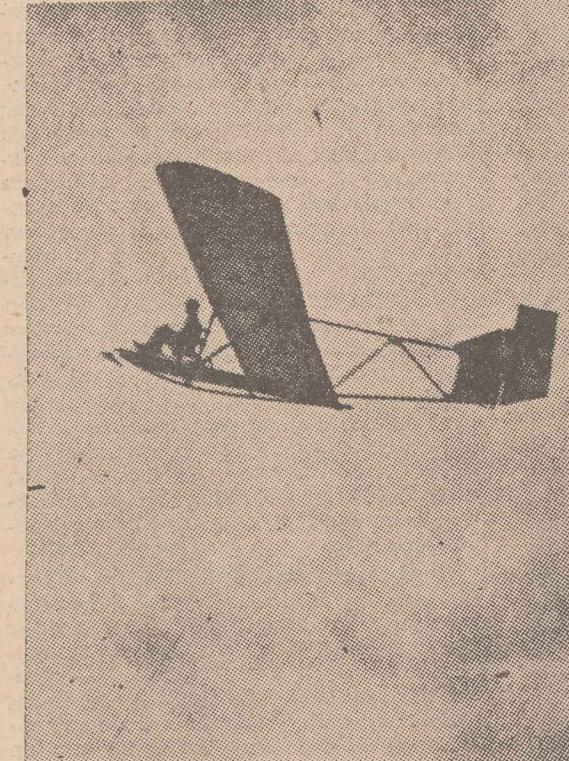
ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζικὰς
ἐργασίας ὑπὸ λίαν εὐνοϊκῶν ῥοον.

Οἱ ἔχοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ δύνανται ν' ἀπο-
τείνωνται εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51
Maiden Lane, New York U. S. A., εἴτε πρὸς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Ἰ-
πηρεσία Ἐργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ
τόπους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ἄνω ἀριστερά : Εἰς ἓνα δια-
μνημόνιον τοῦ Λόζ Ἀντζελες
τὰ τὴν ὑπαιτέρω μνημὸν ἐ-
ραβεύθη μεταξὺ τεσσάρων
προκρίθεισων, ἡ Βιρτζικὰ
Κλάρκ, λαβούσα τὸν τίτλον
της «Μίςς Μπὲν 1937». Ἄνω
δεξιὰ : Ἡ ἡθοῖα τοῦ κι-
νηματογράφου Μάριον Σὺλ-
λιν, ἐπιδεικνύει ἓνα ὑπαιότερον
κακοειδὲς τοῦ κήπου της.
Παραπλευρῶς : Ἀπὸ τοὺς ἀ-
γῶνας ἀνεμοπορίας τοῦ Βε-
ρολίνου : Ὁ νικητὴς ὄρειος
Ἐλμ, εἰς μίαν θαυμασίαν
πύλιν του μὲ τὸ ἀνεύτερον.
Δεξιὰ εἰς τὸ μέσον :
Οἱ γάτες φλερτάρουν στὴς
στεγὰς καὶ τὰ ἀθηναικὰ κε-
ραμίδια ὑπὸ τὸ ἀελιόφω-
τοῦ Ἰανουαρίου. Εἰς τὴν κά-
τω σειρᾶν. Ἀριστερά : Αἱ
ἀμερικανίδες τώρα ἐπιδίδον-
ται καὶ εἰς τὸ ἀγρίοτερον
πύρ : Τὸ ράγκμπυ. Δεξιὰ :
Κατὰ τὸν ἑορτασμὸν της η-
μέρας της Ἀστυνομίας εἰς
τὸ Βερολίνον ἐγίναν ἐπιδεί-
ξεις διὰ τὸν τρόπον ποῦ ἐρ-
γάζονται οἱ «σοῦποι» πρὸς
περιστολὴν της ἐγκληματικότη-
τος.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΦΥΤΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Η ΒΟΥΛΜΙΑ ΜΕΡΙΚΩΝ ΦΥΤΩΝ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟΝ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Τελευταίως, ὁ Διευθυντής τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Μπουϊνζενόρκ, εἰς τὴν Ἰάβαν, ἔστειλε μίαν ἐπιστημονικὴν ἀποστολὴν εἰς τὸ νησί αὐτὸ διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ὑπαρξὴν τῶν περιέργων αὐτῶν δένδρων καὶ νὰ τὰ μελετήσῃ.

Ποι το συνένει τις τας Μαδαγασκάρν.

Είς τας 1926 ένας δήμος Αμερικανών, υπό τινι αρχηγίαν τού γρηναίου αντιπαραμαρτοχού Γιούγκ, επέστρεψε από μια αποστολή εις τας εσωτερικόν τας μεγαλοπόλιν, όπου είχαν ακούσει να γίνεται λόγος δια τινι υπαρξίν ενός δένδρου ποί έτραβόσους τούς ανθρώπους, τούς αχαιμάζους και τέλος τούς εοκότους. Τινι καταπληκτικην αὐτὴν ἀφήγησιν δέν τινι επανελθόντων μόνον οί θάγαγενσι, ἀλλά καί οί Ιεραπόστολοί ποί είχαν επισκεφθῇ τας μέρη εκείνα, ἀνθρώποι δηλαδὲ καθ' ὅλα ἀξιοπίστοι.

Ο καλός αυτός του δένδρου έμμοιαζε με γιγαντιαίο πεύκο, με τέσσερα έως πέντε φύλλα μήκους τεσσάρων μέτρων και πλάτους τριάντα εκατοστών, και μεγάλα άγκυρά, που έκρεμαντο έως κάτω εις την γην. Εις την κορυφή του δένδρου είχε μερική λουλούδια που έμοιαζαν με ανεστραμμένα φυλτζάνια από όπου, από καιρού εις καιρόν χύνεται ένα δραματικό ύγρυν, μεθυστικό, ικανόν να ζαλίση ολόκληρον το πλῆθος. Κατά την άσθησιν των ίθαγενών και των ιεραποστόλων, τα δένδρα αυτά έχουν την δύναμιν να σκοτώνουν άνθρωπους και ζώα, άφου τους τυλίξουν με τα πέλαφα φύλλα των. Ένας έ- ξεστραφής, ο δόκτωρ Άντα, έδεδείχθη ότι παροστή κάποτε εις την αιχμαλωσί- αν και των φύων ενός μαύρου που σαρκοβόρον δένδρον. Ο έξεστραφής όμως άπέθανε προτού καθορίση το μέ- ρος όπου συνέβη το ανατριχιαστικόν αὐ- τού γεγονός.

Παραίσα σαρκοσφόρα δένδρον ὕψους εἰς τὰ ἑλν τι Νέας Ὀρλεάνης, εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Πρόκειται περὶ μίαν ἐκείστων ποὺ δὲν εἶναι ἀκόμῃ ἐξερευνηθῆ. Ἐκεῖ, εἰς τὰ 1934, δύο Ἀμερικανοὶ βοτανολόγοι ἀνεκάλυψαν τὴν ὑπαρξίν ἐνός φοινικοδένδρου μὲν πορτοκαλοχρώμα λουλουδία. Ἐάν ἐπιχειρήσῃ καθεὶς νὰ κόψῃ ἕνα ἀπὸ τὰ ἑνὶ αὐτῶ, ἀκριβολογῇ τὸ ἄνωγός. Ἐν ἑνὶ τῶν ἐκείνων ἀποσπασμάτων τὸ δένδρον καὶ ἀρξίζει ἐν τὸν πύλιν, ἐνῷ χυνοῖται ἑσάντος τὸ ἐνὰ δηλητηριώδες ὕλον. Ἐν ἑνὶ ἀπὸ τοῦς δύο αὐτοῦς Ἀμερικανούς βοτανολόγους ημετερολογεῖται ἀπὸ τὸ δένδρον κείνο καὶ ὁ συντροφός τοῦ δὲν καταβῆσθαι νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ παρά ἑ. πεῖται ἀπὸ σκληρὰ πάλιν μὲν τὸ σαρκοφόρον δένδρον, γάλιν ποὺ ἐκράτῃται ἐπὶ μίαν καὶ πλέον ὥρον. Ὅταν ἐπαύσῃται εἰς τὰ πλεονέστερα, καὶ ἡ ἐξέλιξις τῶν ἑκείνων ἀποσπασμάτων ἐκλυρῇ πρὸς τὸν

Τὰ γεγονότα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀρκετὰ διὰ τ' ἀποδείξουν τὴν ὑπαρξίν των σαρκόδεσφρων φυτῶν ; Εὐτυχῶς μόνον ὅτι εὐρίσκονται πολὺ μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς !.....

ΜΙΚΡΟΙ ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ψυχολογία

Ἡ κυρά Δημητρούλα πῆγε στὸν γκαρτζή της ἐνορίας καὶ τοῦ παραπονέθηκε ὅτι ὁ ἀντρας της τὴν ξυλοφορτώνει. Ὁ γκαρτζής, ὅταν ἐπῆγε νὰ ἐξομολογηθῇ στὸν πνευματικό του, εἶπε :

— Ἀκού, γὰ σοῦ πῶ κύρ Μανώλη, ὅτι εἶναι πολλὰ κακὰ πράγματα νὰ δέρῃς τὴν γυναῖκά σου. Ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ.

— Μὰ λίγη τιμωρία εἶνε αὐτή, Δέσπο
μου, ἀπαντᾷ ὁ κύρ Μανώλης, πού
δωσε μιὰ τέτοια γυναῖκα ;

Ἡ σωτηρία

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τοῦ εἶπε

που έρχόταν από πίσω, δεν μου
αυτό που φέγγει στον ουρανό ήλιο
με ή φεγγάρι ;
—Λυπούμαι πολύ, που δεν μπορέ-
σας ικανοποιηθώ, γιατί είμαι ξένος,
και έξηκολούθησε το δρόμο του.....

Δημοσιογράφος

Σε μία συναναστροφή ένας Άγγλος
 δηλώνει ότι κάποτε ταξίδευε με το
 τραίνο. Στο ίδιο βαγόνι μαζί του ταξεί-
 δευαν και δύο άλλοι Άγγλοι.

Σε μία στιγμή λέει ο ένας στον άλ-
 λον, πού κάννιζε ένα πελώριο πούρο.

— Κύριε, μ' ένοχλεί ο καπνός, θάχετε
 την καλοσύνη να πετάξετε το πούρο

— Λυποῦμαι πολὺ κύριε, ἀλλὰ δὲν
μπορῶ. Καὶ μένα μ' ἐνοχλεῖ ἡ μυρωδιά

14 !

Στὸν πρῶτο σταθμὸ πού κάναμε, βλέ-
πομε τὸ σκυλί νὰ τρέχη μ' ὅλη του τὴ

ἔστε δύνανται διπλά στο τραῖνο καὶ κρεμῶνται
 καὶ ἀπ' τὸ στόμα του. "Ἄν βρῆτε τὴ ἡ-
 γία; ρωτᾷτε τοὺς γύρῳ πού τὸν κῦρ-
 ταζαν, γιὰ νὰ ἀκούσουν τὴν συνέχεια.
 — Τὸ πύρρο, φώναζαν ὅλοι μαζὺ
 — Ὅχι βρε παιδί... Τὴ γλώσσα του εἶ-
 κε ἔξω ἀπ' τὸ τρέξιμο ! !

Ἡ τιμωρία

'Από 5
 'Από 5
 νέες.
 'Από 6
 παιδιά....
 Είπε

αληθινή..
Η

३९. एतद्विषयस्य च

μέσα στο
ιδιοτροπία
φαντασθή

ρία με τι
σόν, πολ
σα μονά

Ἀγγλικὸ χιούμορ

0 έως 55 κάνει συνοικεία.
55 έως 60 δίνει συμβουλές στις
60 έως 70 δίνει συμβουλές στα
μια διαίρεσις πικάντικη, αν όχι

δίγλωσση φροῦλάϊν

γὰ χάριν καιρὸ ὁ δεύτ

στομά της. Ἡ περίεργη αὐτὴ
τῆς φύσεως εἶνε σπανιστάτη.

Τὸ πρῶτο

Τὰ ἀκριβώτερα ζῶα στὴν ὑπηρεσία τῆς γυναικείας κοκεταρίας

κάτορα. Πολύ ακριβώς γουναρικά εί-
 ·πίσης τὰ «τεκάν». Κατόπιν έρχονται
 διάφορες ρενάρ, έκ τών όπολων χλι-
 ·στερες είναι - θνάσων στις 20 χιλιά-
 ·δραχμές τό κομμάτι - οι ρενάρ μπλέ,
 ·ρενάρ κρουαζέ και οι ρενάρ άρζαν.
 ·Οι τελευταίες θρησύνονται στην Άλάσ-
 ·και την Ρωσία. Τά φθηνότερα γου-
 ·ναρικά είναι της νυφίσας και τού κο-
 ·λάου.

Ο τόπος οδικός μας παίρνει καλὴν
 σιν εἰς τὴν παγκόσμιον γουναρικήν
 ραγώνην. Ἀπὸ τῆν Ἑλλάδα βγαί-
 νει, λοιπὸν ντὲ ριβέρε, μὴ καλὴ κα-
 γορία Ἀσπύρ, ποὺ παράγει ἀπὸ τὴν
 νυβρία τὰ μακεδονικὰ ποταμῶν.
 κουνάβια καὶ ἐπίσης εἶναι θαυμάσια,
 διὰς τῆς περὶ τῆς Ζαγοράς, γίνε-
 ται ἀρκετὴ ἐξαγωγή εἰς τὸ ἑξωτερικόν.
 Ἡ μεγαλειότης ἀγορὰ γουναρικῶν εἶναι
 στὸ Λονδίον. Ἐκεῖ συγκεντρώνονται
 πὺλον τὸν κόσμον τὰ βέρματα μὲ
 πολὺτὴν τριχώμα. Ἡ κολίτρερ κατε-
 γασία τὸν γίνεται στὴ Λευμία.

Είναι δὲ ἡ κατηγορία τῶν νοσηρὰ καὶ
κῶλον ἀλλοκρήνῃ τέχνῃ, ἡ ὁποία τελειο-
ποιεῖ τὴν φύσιν. Ἀπὸ ἑνὸς μετρίως πο-
τῆτος δέρμα ζῶον παρκαίει μὴ θαυμα-
σίαν γούναν. Ἡ τέχνη αὕτη ἔχει συμ-
πᾶρ τελειοποιηθῆ καὶ ἔχει πλουσίαν τὴν
συλλογὴν νοσηρικῶν καὶ μὴ εἶδῃ, πο-
δατοῦσάν τε δὲν ἔχον καμμία πέραν
αὐτῆς πολλὰ χρόνια, ποῦ, ὅταν οἱ ἄν-
θρώποις θῆβελαν νὰ κοροϊφῶντο καμμία
ἀποφύβον τὸν, ὅτι εἴς φτηνὴ γούνα,
λέγαν: «Αὕτῃ ἡ γούνα ἔστιν λαγὺς
καὶ ἐξεκαρδιζόντο στὰ γέλια. Σήμε-
ρος καὶ ὁ λαγὺς τὸν τὸ κουνεῖ καὶ γί-
νεται πανοφθόριον, τῶν ὁποίων ἡ τι-
μὴν ἀρκετὰ σεβασθῇ, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ
καλὴν κανονὸς καὶ καμμίαν τὸν ἑμπα-
γμόν. Καὶ αὐτὸ, χωρὶς εἰς τὴν πρόσδο-
ποῦ ἔχει σημειώσῃ ἡ τέχνη τὴν ἐπέξε-
γασάν τὸν δερμάτιον, ἡ ὁποία δὲν ὀ-
ποκτελεῖται νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸ μέλλον τὴν
κατασκευὴν νοσηρικῶν καὶ ἀπὸ αὐτῶν
ἀκόμη τίς γάτες καί, . . . τὰ ποντίκια τὴν
σπιτιῶν.

Πάντοτε μιὰ δολέκηρη συνομαξί-
ζων θά ἔχῃ πάντοτε τὸν βαρύτερο
προσβολὸν νὰ παρῇχῃ τὰ μέγα το-
πιοῦσι ντυσιμάτος εἰς τὴν θηλυκὴν ἀν-
θρωπότητα. Οἱ γυναῖκες εἰς πάσους πλε-
ονέκτριες, ἑλπίδες, δὲν θὰ φύσων πο-
τὲ νὰ ρικαιοποιήσῃται ἀπὸ τὰ καμμέν-
τα ζῶα τὸ μανθὺ, ποὺ τοὺς ἔδωκεν
φύσις. Τί θηριώδης, ἀλήθεια, τρόπος ντυ-
σιμάτος τὸ νὰ φορᾷς τὸ ἄβερρα ἐπὶ ἀν-
δρὶ οὐρεῖ! Μόνον ἡ ἀνδρὸς τοῦ ἔθνους

ὅτι ἐν πίστει εἰς τοσόν βαθμόν θηρώ-
σιντες ἑαυτὸν τὸν ἄλλον ζῶσαν ὑπερέ-
κει τῆς γῆς καὶ συγκυριότητος οἱ γυ-
ναῖκες, οἱ ὁποῖοι, μετὰ δέματα τοῦ
ζῶσαν σπύς ὧμιος, τὸν γινώσκον χω-
ρὶ τὸν ζῶσαν, πορφυροποιήσαντες θηρίκι-
α, εὐρίσκον ὁλοκληρὴν τὴν σωτηρίαν
τοῦ χαρακτήρος των. Κάποιαν ἀνεπα-
ρτήν ἀτμόσφαιραν ζῶσαντες ὁμιλοῦ-
ντες μέσα στὸ υπερνωτόν κοσμικὸν
σπασμὸν οἱ ἀλεποὶδες, τὰ κουνάβια, οἱ
κάκοι, οἱ σκυριοὶ καὶ τὰ ἄλλα ζῶσα
τὰ ὅποια φέρονται στοὺς ὧμιος των ο-
ρεῖες. Φαντασθῆτε τί θα ἐγίναστε, ὅ-
τε κινεῖται τὸν γυναικῶν καὶ τὴν ἀνιστάται
ἐν ἔκφρασι εξωστάνουσιν αὐτὰ τὰ ζῶσα.

ὁ ἔφευγε ὁ ποιτὸντος κληρικός

.....

ΤΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΠΕΚΡΟΙ ΔΙΑΤΑΣΣΟΥΝ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΙΣΠΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΜΠΛΑΘΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ
Ο Χάιμε, όμπερρ, μόνος άπάνταος της μεγάλης Ισπανικής οικογενείας τών όμπερρ, πού έκαιτοκουσαν εις τήν Μαγιόρκαν τών Βολαερβών, είχε περιέρχαι εις τήν άκάτην ένδειαν και τό άνομιστόν άρχοντικόν του εις τήν Λας Πάμας κατέρρεε. Είς τό τέλος άφείσαν να νυμφευθώ τήν κόρην του ντόν Μπενίτο Βάλλε, τών Πλουσιών και ό παρσαν νέαν, έθραϊκή όμης καταγωγής. Ο Χάιμε έφυγε από τό σπίτι του, δια να καταβυθώ εις τήν πνευστή Βάλλε, όπου θα ένγεμνίσκε τό μεσημέρι. Στο όρμον συνήντησε τόν Πάμπλο Βάλλε. Ο Πάμπλο άνταγό τών γαίω του Χάιμε με τήν άνεμψία του, γιατί αύτή ήταν έθραϊκή καταγωγής και θα ε-δημιουργείτο μέγα άκόνδισλον στη Μαγιόρκα. Ο Χάιμε δεν ήθελε τί να κ-μ και στήν έπιστροφή του στην Πάλα-μια συνήντησε τών Λαβρέμπαρ Τάιν Κλάπες, έναν περιερόν τύπο και φίλον του. Κι' αύτός τόν συνδεδεόμειο να μιν πάρη τήν κόρη του ντόν Μπενίτο. Με τήν οικονομική ένδειαν του Χάι-μης έφυγε στην Ίβια, όπου έμεινε στόν πύργο, πού είχε εκεί. Όλη τήν ήμέρα έφάρεκε και κινυνόσκει και ε-πείπεροσκει τόν άδελφόν του, πού έ-μείρε στόν πύργο ήλθε ο γυιος του γεωργού Πέπ και μ' αύτόν άρχισε να κουβεντιάει για τήν άδελφή του, τήν άμωρφή Μαργαλιθα, πού τήν άνώρισαν Άμυνολιά, και γία έναν όσιδρά, ό-ε-μπερ.

(Συνέχεια άπ' τό προηγούμενο)

Ή από τήν Ίσπανίαν τούτέλλαν παλά κ-ανία και ό όέρρερ τά έζανόχυνε και τό σκό-λιδε κατά ένα δια τών τράσιν. Ένα άπ'α, πού άδύναιν από τό κέρια του όέρρερ, ό-σούηποτε και άν τό γέμει κανείς, δεν υπήρ-φε φόβος να έκράνιν.

Άλλ' ό άμωρφή του Πεπέτ για τόν όέρ-ρερ φέλιετο έκ' όλοι άπ'α. Για τό τό άπ-καλυσή στόν όέρρερ, κατέβαε τή φωνή και, ός τόνο γεμάτη μυστήριω και σεαυμώ, τού ειπε:

—Ο όέρρερ είναι ένας βέρρο. Ένας βέρρο; Ο Χάιμε έμεινε σκεπτι-κός λίγα λεπτά, προσοβέντοσκει τήν φωνή και τήν γνώσιν έβημ τό νη-σιού. Μία έκπαιστική χειρονομία του μικρού ήλθε να τόν βοήσθιν. Ένας βέρρο είναι ο άνδρας, πού τό βάρος του είναι ένάμισ-ποσούσκει, ένας άνδρας, πού έντελει στας αιώσιους μόνος ένα ή πολλούς συνανθρώ-πους, γία ν' άποβείη τήν άσφάλεια του κε-ριού του και τήν άεία του στην ασκαβόλη. Πριν έξη μίνες ξερακόρρεσε πάλι στό νησί, άφού πέρασε όκτά χρόνια σ' ένα κ-έρνο της Ίσπανίας. Τόν είκον κατακόκκινος σέ κατανοηστικά όργα δένει ένα άνδρα, τών τού χέρσιον όμως τό υπόλοιπον τής πινής.

Στήν έπιστροφή του τό νησί έγινε δεκτός σαν θριαμβεύτης. Σκεφθίτε! Ένα παιδί, τό άν-πώ Χασέ, πού έρχεται από μία τόση, ήρική έξορία!

Ο Πεπέτ ένδωκε για τόν βέρρο άνάστα-σιν τών πενήσιων με τόν άδελφόν του, πού χρησιμοποίησαν οι νέοι στόν ένδουσιμό του.

—Ούτε φίλος, ούτε δυνατός σαν και σάς, ντόν Χάιμε, είναι. Μόλις θάβασεν ώς ο-σού σας, είναι όμως πολύ εύκνιτος. Κανείς δεν τού βγαίνει στό χέρι. Άπό τήν μακρά του διαμονή στό κάτερο έχει χρώμα ύψος σαν καλόγηρος. Ζή σέ τό θωόν, σ' ένα μικρό σπίκι, πού είναι στήν άκμή του πεκούδ-ους, κοντά στους καρβουνιάρες, πού τού δίνουν τά καρβούνια, πού κρείσεται για τό αιδεράδικο του! Ο όέρρερ θέλει νάναι άρ-ιστος. Εργάζεσθι μόνος έσιν είναι να δώ-σας ένα τσιφάκι ή να κατασκευάσιν ένα από κείνα τά όρπια πιστόλια, πού προκάλουν τόν θάνατον όλων.

Ο Πεπέτ έπρόσθεσε, έμπιστοτικά, ότι ε-πείπερος να νίνι ό όέρρερ μέλος της ο-ις οικογενείας τους. Αί άν ή Μαργαλιθα τόν ξεχωρίσε! Ίσως, άν γινότουσαν συγγενείς, τού έκανε όδρο ένα από τό τόσο επιθυμητά έργα τών κειρών του. Τι έλεγε ο ντόν Χάιμε; Μάστους για τόν όέρρερ, σαν νάσιν κι' ό-λας μέλος τής οικογενείας του.

Έξούσε τόση άόκημη ο δυστυχική θανά-σιν! Μόνος! Στό αιδεράδικο, χωρίς καμμία άλλη συντροφία από μιάς γήρας συγγει-νός του, ντυμένος πέντα στή μάυρα, πού τραβούσε τό θωορό, έννι αύτός χτυπούσε τό κόκκινο αιδερό! Τό σπίτι του ήταν ένα σκεπτικό άντρο, κοντινέμωσκει στόν κόσμο. Πως θα φάτε όλο αύτό ή είσοδος της Μα-ργαλιθας! Κι' έπειτα, άν ή Μαργαλιθα έξο-ισε στό αιδεράδικο, ήλπιζε ν' άποκτηθ, χα-ρίς στή γενναιοσύνη του γαμβρού του, ένα μακαρί τόσο καλό και προκομμένο, όσο και τό μακαρί του παππού, άν ο Πέπ έρρίσταν πάν-τα, άδικα, να τού τό δωρη.

Η άνάμνησις του πατέρα του έφάνηκε να ρίχνει μία σκία στίς έλπίδες του μικρού. Έ-δωκε πώς ήταν δύσκολο να βρεθώ ο πατέ-ρας τού για γαμβρόν τόν τόν όέρρερ. Έν τούτοις ο γέρος γεωργός δεν μπορούσε να ήτ κακό για τόν βέρρο. Ή όμην τού ήταν τιμή για τό νησί. Άλλά ο όέρρερ δεν ένου-μειε πολλά πράγματα από γενναία και, μολι-νός έλοι κι' κάποιος τού νησιού ζεύρουν να καλλιεργούν λίγο πολύ τήν γή, να φασεύουν ή να κάνουν λαβειμώρη, ο Πέπ ήθελε για τήν κόρη του ένα προσημικό γεωργό, πού σ' έλπν τού τή ζωή καλλιεργούσε τή γή. Στο στραβοκέφαλό του, όσιν έρρίζωνε μία ιδέα, με κανένα τρόπο δεν έδένανε. Ο Πεπέτ θα νινόταν παπός και θα γυρνάσιν τόν κόσμο. Όσο για τήν Μαργαλιθα, δεν προσημύονταν ένα γεωργό, πού θα μεγάλωνε τό κτήμα τού Σάν Μαγιόρκι, όσιν θα κληρονομούσε.

Ο Καπελλανέτ άνηκούσε πάλι για τήν πρόσημη, πού βόδεικνε ή Μαργαλιθα. "Α,

δύσκολα θα τό ζήμπελεαν, όσιν ήθελε τήν Μαργαλιθα με τόν όέρρερ. Άκόμια κι' άν ή άδελφή του προσημύσε έναν άλλον, αύτός θα τάβρισκε μυστούνια με τόν γενναίο τόν γενναίω, πού ήθελε να τό ξεφορτωθ. Θα γινότουσαν σπουδια πράγματα! Μιλού-σαν ήδη παντού για τό φ-ε-ο-ε-ι-γ της Μαργαλιθας. Μάστους σ' όλο τό νησί. Οι Πε-πέτ χαμονελοούσε με όργια χαρά, σαν ένας μικρός άγριος, πού ετοιμάζεται να ιδή τό αί-μα να τρέψ.

Θάμειε και τήν Μαργαλιθα και τής άνε-γνώριζε επιβόλη μεγαλύτερη από τού πα-τέρα του, τόσο περισσότερο, πού ο σεαυμός του γ' αύτήν δεν φέλιετο στόν φόδο του ελφορτίσματος. Αυτή διπύθηκε τό πόντο στό σπίτι. Όλοι τήν υπάκουον. Ή μητέρα τήν άκούουόουσε σαν υπέρητρο, πού δεν τολμού-σε τό παρμικρό να κινή, χωρίς να τήν συμ-βουλεύθ. Ο Πέπ, πού ήταν τόσο συσταρ-κός στίς ιδέες του, έσταματούσε, πρστού ή-μην μία άποφασί κι' έλεγε:

Πρέπει γι' αύτό να συμβουλευθώμε τήν άδελφήν.

Και ο Καπελλανέτ, πού είχε κληρονομή-τό πείσμα του πατέρα του, έγκάτελπει ου-χιά τό σκεδία του και τής διαμνηστικής του, να είσορφή τήν άμωρή του, πού συνειδύ-σιν πάντα από γέλιο και γλυκεία φωνή.

—Τά πάντα έξεί, σάς βεβαίω, ντόν Χάιμε, έλεγε ο μικρός. Δεν ζέρω, άν είναι άμωρφή Έβα ή πώς είναι. Σ' έμεινε δεν άράσει. Πρστού έκείνες, πού είναι τής ηλικίας μου, πού ζυρφέας, περιεσώρρε εδύμεις. Δυστυχώς δεν είναι άκόμη κατάλληλεις για έμειν!

Σαφώς και να έπαυή τήν άδελφή του, ν' άπαρθή τό χαρισμά της και έπέμεινε με κάποιο σεαυμό στήν αεία της ως τραγουδι-στας.

Γ'ωρβίσκετε τόν Καντό, ντόν Χάιμε; Είναι ένας άτλιν, με δύνωμο σπύθος, πού δεν μπορεί να έργασθ, και περνά τής ήμέρας τού κάτω από τή σκία τών δένδρων, να πα-ζι ένα τσιφάκι και να μυστηριούζι σί-κους. ... Είναι ένα λευκό όρνάκι, μία κοττα περισσότερο, με δένουα και μία γυναικία, άνίκανος να ιετρήθ με άποινώδηποτε. Έ λοιπόν, κι' αύτός θέλει τήν άδελφή του!

Άλλ' ο Καπελλανέτ άράκωναν γ' αύτό π-ρστού τό ταμπουρά του στό λαϊμό, πρστού τόν δεχθή για γαμβρό. Άρνίσταν να συννε-νέψι μ' έναν άνδρικό, πού δεν ήταν άρως. Ή άλήθεια όμως είναι πώς κανείς δεν τού δύναιε στό τραγουδί, στόν τόπτο, πού ένί-σινε σίς σίς και τούς τραγουδούσε, κάνοντάς άνάμωσά τό παγώνι. Έπρεπε νάναι δικαίος και αύτό ο Πεπέτ τού τό άνεγνωρίσε. Ήταν πρστού έξη μίνες ξερακόρρεσε πάλι στό νησί, άφού πέρασε όκτά χρόνια σ' ένα κ-έρνο της Ίσπανίας. Τόν είκον κατακόκκινος σέ κατανοηστικά όργα δένει ένα άνδρα, τών τού χέρσιον όμως τό υπόλοιπον τής πινής.

Στήν έπιστροφή του τό νησί έγινε δεκτός σαν θριαμβεύτης. Σκεφθίτε! Ένα παιδί, τό άν-πώ Χασέ, πού έρχεται από μία τόση, ήρική έξορία!

Ο Πεπέτ ένδωκε για τόν βέρρο άνάστα-σιν τών πενήσιων με τόν άδελφόν του, πού χρησιμοποίησαν οι νέοι στόν ένδουσιμό του.

—Ούτε φίλος, ούτε δυνατός σαν και σάς, ντόν Χάιμε, είναι. Μόλις θάβασεν ώς ο-σού σας, είναι όμως πολύ εύκνιτος. Κανείς δεν τού βγαίνει στό χέρι. Άπό τήν μακρά του διαμονή στό κάτερο έχει χρώμα ύψος σαν καλόγηρος. Ζή σέ τό θωόν, σ' ένα μικρό σπίκι, πού είναι στήν άκμή του πεκούδ-ους, κοντά στους καρβουνιάρες, πού τού δίνουν τά καρβούνια, πού κρείσεται για τό αιδεράδικο του! Ο όέρρερ θέλει νάναι άρ-ιστος. Εργάζεσθι μόνος έσιν είναι να δώ-σας ένα τσιφάκι ή να κατασκευάσιν ένα από κείνα τά όρπια πιστόλια, πού προκάλουν τόν θάνατον όλων.

Ο Πεπέτ έπρόσθεσε, έμπιστοτικά, ότι ε-πείπερος να νίνι ό όέρρερ μέλος της ο-ις οικογενείας τους. Αί άν ή Μαργαλιθα τόν ξεχωρίσε! Ίσως, άν γινότουσαν συγγενείς, τού έκανε όδρο ένα από τό τόσο επιθυμητά έργα τών κειρών του. Τι έλεγε ο ντόν Χάιμε; Μάστους για τόν όέρρερ, σαν νάσιν κι' ό-λας μέλος τής οικογενείας του.

Έξούσε τόση άόκημη ο δυστυχική θανά-σιν! Μόνος! Στό αιδεράδικο, χωρίς καμμία άλλη συντροφία από μιάς γήρας συγγει-νός του, ντυμένος πέντα στή μάυρα, πού τραβούσε τό θωορό, έννι αύτός χτυπούσε τό κόκκινο αιδερό! Τό σπίτι του ήταν ένα σκεπτικό άντρο, κοντινέμωσκει στόν κόσμο. Πως θα φάτε όλο αύτό ή είσοδος της Μα-ργαλιθας! Κι' έπειτα, άν ή Μαργαλιθα έξο-ισε στό αιδεράδικο, ήλπιζε ν' άποκτηθ, χα-ρίς στή γενναιοσύνη του γαμβρού του, ένα μακαρί τόσο καλό και προκομμένο, όσο και τό μακαρί του παππού, άν ο Πέπ έρρίσταν πάν-τα, άδικα, να τού τό δωρη.

Η άνάμνησις του πατέρα του έφάνηκε να ρίχνει μία σκία στίς έλπίδες του μικρού. Έ-δωκε πώς ήταν δύσκολο να βρεθώ ο πατέ-ρας τού για γαμβρόν τόν τόν όέρρερ. Έν τούτοις ο γέρος γεωργός δεν μπορούσε να ήτ κακό για τόν βέρρο. Ή όμην τού ήταν τιμή για τό νησί. Άλλά ο όέρρερ δεν ένου-μειε πολλά πράγματα από γενναία και, μολι-νός έλοι κι' κάποιος τού νησιού ζεύρουν να καλλιεργούν λίγο πολύ τήν γή, να φασεύουν ή να κάνουν λαβειμώρη, ο Πέπ ήθελε για τήν κόρη του ένα προσημικό γεωργό, πού σ' έλπν τού τή ζωή καλλιεργούσε τή γή. Στο στραβοκέφαλό του, όσιν έρρίζωνε μία ιδέα, με κανένα τρόπο δεν έδένανε. Ο Πεπέτ θα νινόταν παπός και θα γυρνάσιν τόν κόσμο. Όσο για τήν Μαργαλιθα, δεν προσημύονταν ένα γεωργό, πού θα μεγάλωνε τό κτήμα τού Σάν Μαγιόρκι, όσιν θα κληρονομούσε.

Ο Καπελλανέτ άνηκούσε πάλι για τήν πρόσημη, πού βόδεικνε ή Μαργαλιθα. "Α,

δύσκολα θα τό ζήμπελεαν, όσιν ήθελε τήν Μαργαλιθα με τόν όέρρερ. Άκόμια κι' άν ή άδελφή του προσημύσε έναν άλλον, αύτός θα τάβρισκε μυστούνια με τόν γενναίο τόν γενναίω, πού ήθελε να τό ξεφορτωθ. Θα γινότουσαν σπουδια πράγματα! Μιλού-σαν ήδη παντού για τό φ-ε-ο-ε-ι-γ της Μαργαλιθας. Μάστους σ' όλο τό νησί. Οι Πε-πέτ χαμονελοούσε με όργια χαρά, σαν ένας μικρός άγριος, πού ετοιμάζεται να ιδή τό αί-μα να τρέψ.

Θάμειε και τήν Μαργαλιθα και τής άνε-γνώριζε επιβόλη μεγαλύτερη από τού πα-τέρα του, τόσο περισσότερο, πού ο σεαυμός του γ' αύτήν δεν φέλιετο στόν φόδο του ελφορτίσματος. Αυτή διπύθηκε τό πόντο στό σπίτι. Όλοι τήν υπάκουον. Ή μητέρα τήν άκούουόουσε σαν υπέρητρο, πού δεν τολμού-σε τό παρμικρό να κινή, χωρίς να τήν συμ-βουλεύθ. Ο Πέπ, πού ήταν τόσο συσταρ-κός στίς ιδέες του, έσταματούσε, πρστού ή-μην μία άποφασί κι' έλεγε:

Πρέπει γι' αύτό να συμβουλευθώμε τήν άδελφήν.

Και ο Καπελλανέτ, πού είχε κληρονομή-τό πείσμα του πατέρα του, έγκάτελπει ου-χιά τό σκεδία του και τής διαμνηστικής του, να είσορφή τήν άμωρή του, πού συνειδύ-σιν πάντα από γέλιο και γλυκεία φωνή.

—Τά πάντα έξεί, σάς βεβαίω, ντόν Χάιμε, έλεγε ο μικρός. Δεν ζέρω, άν είναι άμωρφή Έβα ή πώς είναι. Σ' έμεινε δεν άράσει. Πρστού έκείνες, πού είναι τής ηλικίας μου, πού ζυρφέας, περιεσώρρε εδύμεις. Δυστυχώς δεν είναι άκόμη κατάλληλεις για έμειν!

Σαφώς και να έπαυή τήν άδελφή του, ν' άπαρθή τό χαρισμά της και έπέμεινε με κάποιο σεαυμό στήν αεία της ως τραγουδι-στας.

Γ'ωρβίσκετε τόν Καντό, ντόν Χάιμε; Είναι ένας άτλιν, με δύνωμο σπύθος, πού δεν μπορεί να έργασθ, και περνά τής ήμέρας τού κάτω από τή σκία τών δένδρων, να πα-ζι ένα τσιφάκι και να μυστηριούζι σί-κους. ... Είναι ένα λευκό όρνάκι, μία κοττα περισσότερο, με δένουα και μία γυναικία, άνίκανος να ιετρήθ με άποινώδηποτε. Έ λοιπόν, κι' αύτός θέλει τήν άδελφή του!

Άλλ' ο Καπελλανέτ άράκωναν γ' αύτό π-ρστού τό ταμπουρά του στό λαϊμό, πρστού τόν δεχθή για γαμβρό. Άρνίσταν να συννε-νέψι μ' έναν άνδρικό, πού δεν ήταν άρως. Ή άλήθεια όμως είναι πώς κανείς δεν τού δύναιε στό τραγουδί, στόν τόπτο, πού ένί-σινε σίς σίς και τούς τραγουδούσε, κάνοντάς άνάμωσά τό παγώνι. Έπρεπε νάναι δικαίος και αύτό ο Πεπέτ τού τό άνεγνωρίσε. Ήταν πρστού έξη μίνες ξερακόρρεσε πάλι στό νησί, άφού πέρασε όκτά χρόνια σ' ένα κ-έρνο της Ίσπανίας. Τόν είκον κατακόκκινος σέ κατανοηστικά όργα δένει ένα άνδρα, τών τού χέρσιον όμως τό υπόλοιπον τής πινής.

Στήν έπιστροφή του τό νησί έγινε δεκτός σαν θριαμβεύτης. Σκεφθίτε! Ένα παιδί, τό άν-πώ Χασέ, πού έρχεται από μία τόση, ήρική έξορία!

Ο Πεπέτ ένδωκε για τόν βέρρο άνάστα-σιν τών πενήσιων με τόν άδελφόν του, πού χρησιμοποίησαν οι νέοι στόν ένδουσιμό του.

—Ούτε φίλος, ούτε δυνατός σαν και σάς, ντόν Χάιμε, είναι. Μόλις θάβασεν ώς ο-σού σας, είναι όμως πολύ εύκνιτος. Κανείς δεν τού βγαίνει στό χέρι. Άπό τήν μακρά του διαμονή στό κάτερο έχει χρώμα ύψος σαν καλόγηρος. Ζή σέ τό θωόν, σ' ένα μικρό σπίκι, πού είναι στήν άκμή του πεκούδ-ους, κοντά στους καρβουνιάρες, πού τού δίνουν τά καρβούνια, πού κρείσεται για τό αιδεράδικο του! Ο όέρρερ θέλει νάναι άρ-ιστος. Εργάζεσθι μόνος έσιν είναι να δώ-σας ένα τσιφάκι ή να κατασκευάσιν ένα από κείνα τά όρπια πιστόλια, πού προκάλουν τόν θάνατον όλων.

Ο Πεπέτ έπρόσθεσε, έμπιστοτικά, ότι ε-πείπερος να νίνι ό όέρρερ μέλος της ο-ις οικογενείας τους. Αί άν ή Μαργαλιθα τόν ξεχωρίσε! Ίσως, άν γινότουσαν συγγενείς, τού έκανε όδρο ένα από τό τόσο επιθυμητά έργα τών κειρών του. Τι έλεγε ο ντόν Χάιμε; Μάστους για τόν όέρρερ, σαν νάσιν κι' ό-λας μέλος τής οικογενείας του.

με κάποια συγκίνηση στή φωνή, άλλα και χα-μονελούντας.

Άμυνολιά! Άκούοντας αύτή τή λέξη από τό στόμα τού σεσιόρ, ή κοπέλλα έννοιαν τό πρόσωπό της να πορφυρώνεται. Πώς! Ο ντόν Χάιμε ήθελε σ' αυτό παρμωσκή της. Ήταν δύ-νατον ένας κύριος σεαυρός σαν κι' αύτόν, να δινη προσοχή σέ τόσο παιδιάτικα πρά-γματα;

Η Μαργαλιθα είχε κατέβει με τήν άκρη τής ποδιάς της, νουβέντοσκει τή συγκίνησή της, πού νουβείε κάθε κόρη τής Έβας, πού για πρώτη φορά καταλαβαίνει πως είναι γυναικία και άκούει μία έρωτική εδωλοήγησι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τό πρσι της έπαινεσης Κυριακής ο Χάιμε κατέβηκε στό χωριό. Ήταν μία τών τέλειων αν κολλοκάρικων ήμερών. Τά κατάλειπε χωριάτικα σπίατα στραποδοβόλουν στόν φλο-γερή ήλιο. Στόν άέρα έδουόουσαν άναρ-βήματα ήμνην έντόμων. Από τής χαμψής ε-λαιοπρόνυγλης σκιάς έπείσαν τά νινωέντα σούκα και έσκαζαν στό χάμο σαν σταγόνες κόκκινες χάχαρες, όργανοκνίσκε όρθωναν τό ύψαλα τους στούς φράκτες. Άνάμωσά στίς σέ, άκονιμένες ρίβες τους, γλυτρώσαν οι φο-βιόμενες σούρες, κινητό άμείβαται.

Άνάμωσά στούς στριμμένους κορμούς τών έλθών έφαινονταν μακρύ, όλα τά μονοπά-τια, όμιλοι χωριών, πού έπείρρουν άπ' ό-σιν σέ τό χωριό. Οι άπάντες έδούδιν μύρος. Κοντά τους έβόδιζαν τά παλληκάρια, πού τής ήλθαν, πιστή και έμνημον συνδεία, άντα-λάσσοντας έκέρικα βήματα και διεκδικώ-ντας τήν έλκιστική ένδοξία προσημύσε, γινώ-σκόντας πολλές φορές τήν ίδια κοπελλά.

Οι γονείς έκλειναν τή συνοδεία. Ήσαν ώς επί τό πολύ γεωργόι, πού έγέρσαν πριν τήν ώρα από τήν κορσού και τής στερησίας της ζωής τών άνδρών, τσιπενά και ύπερτακτά ο-παζύουν. Στήν νάρκη τών σκέψων τους, θυ-μνέτουσαν τά χρόνια, πού έπαίζαν ρόλο στή φεστέι, σαν μία μακρινή άνοιξ.

Όταν ο όέμπερρ έβασε στό χωριό, έρά-βη στήν έκκλησία. Όύμωρα πάλι, έπείπερος να έφτά-όκτώ σπίατα μαζί με τό θρηνοσείη, τό σκολείο και τό καμπέλι. Όρθωνε δέν όγκο της, θαμνιστό σμύδαλό τού δεινού, πού ήλυνε όλο τόν πληθυσμό, σκολοπισμένο σέ κλίμακτα όλο άόλυντα.

Ο Χάιμε, άφού έβγαλε τό καπέλλο του κι' έκούπισε τό μίστο του, έτράβηξε σέ μία γυνία τής είσοδού της έκκλησίας. Έμεινε έ-κεί άκνιτος κι' έβλεπε τούς χωρικούς να έφάνουν σέ όμιλους βριστικούς, όμως άκου-αν τά τελευταία καμνομνησμάτα.

Άπό τή μισοάνοιχτή πόρτα έβασαν ώς αυ-τόν ή βορεία μωρουδιά άναπνών, όριότας και ένδυμάνον από κανονιστές θύρας. Ε-δυμνέτουσε όλους αύτούς τούς άνθρώπους, όσιν τούς έβλεπε χωριστά. Όταν όμως ήσαν συγκεντρωμένοι, τού ένέννησαν άκατανοη-τά άποστροφή και άπεφάνε όσο μπορούσε τήν έσπάρ τους.

Έν τούοϋτ, ή μοναχία τού τόν έκαμε ν' άνασπίτ τόν κόσμο. Έκτός τούτου ή Κυρια-κή ήταν γι' αύτόν μία ήμέρα μονότον, έ-τελειώθη. Δεν μπορούσε να πάη στό φάσμα, γιατί δεν είχε βαρκάρη. Ο μαρμπια Βεντο-λέας έβλεπε στήν έκκλησία και ο κύριος με τή κλειστό σπίατα, ένόμειε πως έμει-σε με κοιμητήριο.

Μ' ένα περιερόν θέματα και ένα τυπικό χαριεστόν όσοι έδουόουσαν από τήν λειτουρ-γία, έπείρρουν έμπρός άπ'όν Χάιμε. Ο-λοι τόν ήθεσαν στό νησί. Όταν οι χωρικοί τόν έσυναντόσαν μόνος στή μονοπάτια, τού άνοιγαν τήν πόρτα τού σπιτιού τους, άλλ' ή οικειότης τού δεν έπρόκυρρεσε περιεσώρ-ρε και έφαιναντο σίκαναι να τόν πλησιάζουν, αιδωμένω. Ήταν ζένος και άκόμη χειρότε-ρ! Μαγιόρκεζος. Ή ιδιότης τού τού σεσιόρ ένέννησε μία μυστηριώδη δυστυχία και οι ά-πολοι αύτοι άνθρώποι δεν μπορούσαν ν' α-κα-τιλάβουν, γιατί ζούσε στόν άόλημον ήλιο.

Όταν τέλειωσε ή λειτουργία, έτράβαν ό-λοι να βρύνον τό ταμπέρο.

Οι γυναικίς έδύνανον καθ' όμιλούς: Οι γονείς ντυμένες μάυρα ή νέες ύπερσφαι-νές τήν κορμωσασί τους. Οι άνδρες έσπ-έκονταν μία στιγμή στήν πόρτα, γία να βά-λυν στό κουρεμένο κεφάλι τους τό ιαντήρι, πού έφορρουν κάτω από τό καπέλλο.

Οι γέροι έδύνανον από τήν τάση τους μία πίπα, πού οι ίδιοι έσκόλλισαν, τήν ένέμειν κινύν ποτά-ένα χόρτο με βορεία μωρουδιά, πού καλλιεργείται στό νησί. Τά παλληκάρια περνούσαν κι' αύτά ύπερφανω, με τή κέρια στή ζωή, τό κεφάλι ψηλά, μπρός στίς γυναι-κίς και τής άπανημμένες άτλότας, πού έπρσποιούντο τής αιδάφορας, μ' όλο τόν στραβοκοιτύσαν.

Όλινον καθ' όλινον τό πληθός έσκόρριζε: —Μπόν νησί!... Μπόν ήλθε να καιρείτη. Ή οικογένεια τού Πέπ ήλθε να καιρείτη τόν όέμπερρ, πού τόν συνάδευσε ως τό Σάν Μαγιόρκι.

Ο Πεπέτ έπείπαινε μπρός, τραγουδόντας. Κάπου-κάπου σκετόταν γία να σημάσθι με μία πέτρα κάποιο πούλι ή κάποια σούρα. Ή Μαργαλιθα έπείρρτοόουσε κοντά στή μητέρα της, άφηνν και άρηρημένη, με τή μάτια κερ-φωμένα στό κενό, τά μεγάλα αύτά και υπέ-ροχα μάτια, πού καμμία δεν άντανόλουσαν έκείνη.

Δέν φαινόταν να ζέρη πώς ο σεσιόρ, ο σε-βαστός ζένος, έδούδιζε πίσω της. Ο Πέπ, κι' ελτός άρηρημένος, άπεκάλυπτε τής σκέψης με μόντομες λέξεις, πού άπλήθυνε στόν Χάιμε, σαν να αιδωνόταν τήν άνάγκη να τού μετοόωρη τής σκέψης του.

—Μπόν νησί!... Μπόν ήλθε να καιρείτη. Ή οικογένεια τού Πέπ ήλθε να καιρείτη τόν όέμπερρ, πού τόν συνάδευσε ως τό Σάν Μαγιόρκι.

Ο Πεπέτ έπείπαινε μπρός, τραγουδόντας. Κάπου-κάπου σκετόταν γία να σημάσθι με μία πέτρα κάποιο πούλι ή κάποια σούρα. Ή Μαργαλιθα έπείρρτοόουσε κοντά στή μητέρα της, άφηνν και άρηρημένη, με τή μάτια κερ-φωμένα στό κενό, τά μεγάλα αύτά και υπέ-ροχα μάτια, πού καμμία δεν άντανόλουσαν έκείνη.

Δέν φαινόταν να ζέρη πώς ο σεσιόρ, ο σε-βαστός ζένος, έδούδιζε πίσω της. Ο Πέπ, κι' ελτός άρηρημένος, άπεκάλυπτε τής σκέψης με μόντομες λέξεις, πού άπλήθυνε στόν Χάιμε, σαν να αιδωνόταν τήν άνάγκη να τού μετοόωρη τής σκέψης του.

—Μπόν νησί!... Μπόν ήλθε να καιρείτη. Ή οικογένεια τού Πέπ ήλθε να καιρείτη τόν όέμπερρ, πού τόν συνάδευσε ως τό Σάν Μαγιόρκι.

Ο Πεπέτ έπείπαινε μπρός, τραγουδόντας. Κάπου-κάπου σκετόταν γία να σημάσθι με μία πέτρα κάποιο πούλι ή κάποια σούρα. Ή Μαργαλιθα έπείρρτοόουσε κοντά στή μητέρα της, άφηνν και άρηρημένη, με τή μάτια κερ-φωμένα στό κενό, τά μεγάλα αύτά και υπέ-ροχα μάτια, πού καμμία δεν άντανόλουσαν έκείνη.

Δέν φαινόταν να ζέρη πώς ο σεσιόρ, ο σε-βαστός ζένος, έδούδιζε πίσω της. Ο Πέπ, κι' ελτός άρηρημένος, άπεκάλυπτε τής σκέψης με μόντομες λέξεις, πού άπλήθυνε στόν Χάιμε, σαν να αιδωνόταν τήν άνάγκη να τού μετοόωρη τής σκέψης του.

—Μπόν νησί!... Μπόν ήλθε να καιρείτη. Ή οικογένεια τού Πέπ ήλθε να καιρείτη τόν όέμπερρ, πού τόν συνάδευσε ως τό Σάν Μαγιόρκι.

Ο Πεπέτ έπείπαινε μπρός, τραγουδόντας. Κάπου-κάπου σκετόταν γία να σημάσθι με μία πέτρα κάποιο πούλι ή κάποια σούρα. Ή Μαργαλιθα έπείρρτοόουσε κοντά στή μητέρα της, άφηνν και άρηρημένη, με τή μάτια κερ-φωμένα στό κενό, τά μεγάλα αύτά και υπέ-ροχα μάτια, πού καμμία δεν άντανόλουσαν έκείνη.

Δέν φαινόταν να ζέρη πώς ο σεσιόρ, ο σε-βαστός ζένος, έδούδιζε πίσω της. Ο Πέπ, κι' ελτός άρηρημένος, άπεκάλυπτε τής σκέψης με μόντομες λέξεις, πού άπλήθυνε στόν Χάιμε, σαν να αιδωνόταν τήν άνάγκη να τού μετοόωρη τής σκέψης του.

—Μπόν νησί!... Μπόν ήλθε να καιρείτη. Ή οικογένεια τού Πέπ ήλθε να καιρείτη τόν όέμπερρ, πού τόν συνάδευσε ως τό Σάν Μαγιόρκι.

Ο Πεπέτ έπείπαινε μπρός, τραγουδόντας. Κάπου-κάπου σκετόταν γία να σημάσθι με μία πέτρα κάποιο πούλι ή κάποια σούρα. Ή Μαργαλιθα έπείρρτοόουσε κοντά στή μητέρα της, άφηνν και άρηρημένη, με τή μάτια κερ-φωμένα στό κενό, τά μεγάλα αύτά και υπέ-ροχα μάτια, πού καμμία δεν άντανόλουσαν έκείνη.

Δέν φαινόταν να ζέρη πώς ο σεσιόρ, ο σε-βαστός ζένος, έδούδιζε πίσω της. Ο Πέπ, κι' ελτός άρηρημένος, άπεκάλυπτε τής σκέψης με μόντομες λέξεις, πού άπλήθυνε στόν Χάιμε, σαν να αιδωνόταν τήν άνάγκη να τού μετοόωρη τής σκέψης του.

—Μπόν νησί!... Μπόν ήλθε να καιρείτη. Ή οικογένεια τού Πέπ ήλθε να καιρείτη τόν όέμπερρ, πού τόν συνάδευσε ως τό Σάν Μαγιόρκι.

Ο Πεπέτ έπείπαινε μπρός, τραγουδόντας. Κάπου-κάπου σκετόταν γία να σημάσθι με μία πέτρα κάποιο πούλι ή κάποια σούρα. Ή Μαργαλιθα έπείρρτοόουσε κον

Πώς ζουν και πώς έρωτεύονται

ΟΙ ΦΩΚΙΕΣ

ΟΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΤΩΝ ΑΜΦΙΒΙΩΝ ΠΟΥ ΖΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΠΟΛΟΝ

Το δέμα της φώκης είναι της μόδας, ως γυναικίον, τόν χειμάρ αντον. Άλλα ελάσσια από τας κυρίας και δαλοισινίδας που το φορούν ή θα το φορέσουν, έχουν γνύσεως σχετικές με το ζώον από το οποίον προέρχεται.

Αι φώκαι λοιπόν ανήκουν εις δύο ζωολογικά είδη, τα οποία παρουσιάζουν μεταξύ των ελαχίστας διαφορές εις το σχήμα και το δέρμα.

Τα κοπάδια των φωκών συγκεντρώνονται κάθε καλοκαίρι εις τας βορείους ακτάς και νήσους του Άτλαντικού, εις πολυάριθμα νησάκια και υφάλους της θαλάσσης του Μπέρνγκ και εις τόν Ειρηνικόν Ωκεανόν.

Τα αρσενικά, πολύ πειο μεγάλα και πειο ρωμαλέα από τα θηλυκά, φθάνουν πρώτα, κατά τα τέλη Άπριλίου ή τας αρχάς Μαΐου. Καθένα από αυτά εγκαθίσταται επάνω εις ένα βράχον. Άν δέ δεν τώ διώξη κάποιας Ιοχυρότερης αντίζωας, μένει εκεί επί όλόκληρον τήν εποχήν των έρωτων και της αναπαραγωγής.

Τα θηλυκά φθάνουν περί τα τέλη Ιουνίου, εις ομάδας από 100 περίπου.

ΟΙ ΣΟΥΛΤΑΝΟΙ ΜΕ ΤΑ ΧΑΡΕΜΙΑ ΤΩΝ

Μόλις εμφανισθούν, τα αρσενικά μαλύνουν άγρια διά τήν κατάκτησιν των. Καί δεν ησυχάζουν άν δεν έπιτύχ τ το καθένα να εξασφαλίη άρκετόν αριθμόν συζύγων.

Άρσθ αποτελεσματόν έτοι χαρέμια από 30 ή 40 θηλυκές φώκες γιά κάθε αρσενικόν, ό σύζυγος δέν κινείται πειά από τόν βράχον του και απαγορεύει εις 3-ποιοιδήποτε άλλο ζώον τού φύλου του να παραβιάσθ το οικογενειακό του άσυλον.

Μόλις έλθουν εις τόν κόσμον τα μικρά των, αι μητέρες τα θηλάζουν με άγάπην και άφοσίωσιν. Δέν δέχονται όμως ποτέ να αναθερψούν άλλα, όχι δικά των, έστω και όρφανά. Έπομένως, όσα μικρά συμβή να χάσουν τήν μητέρα των, είναι καταδικασμένα εις θάνατον.

Αι θηλυκά φώκαι ήμπορούν να άποκτήσουν βάρος 35 ή 40 κιλών, φθάνουν δέ εις τήν τελείαν ανάπτυξιν των μετά 4 χρόνια. Τα αρσενικά, διά να αναπτυχθούν τελείως, θέλουν 7 χρόνια, γίνονται όμως πολύ πειο σωματώδη και βαρεία, περί τα 250 κιλά.

Η ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΕΡΓΗΝΑΙΩΝ

Όταν ένηλικίωσιν, τα αρσενικά άποδεκατίκουν κυριολεκτικώς, πρώτον άπό τας όμηρικές μάχας μεταξύ των διά τήν κατάκτησιν των θηλυκών και δεύτερον άπό το άλύπητο κυνήγι πού τούς κάνουν οί άνθρωποι.

ΣΤΑ πολλά χρόνια, σ' ένα μακρινό νησί, πού ούτε τόνόμα του έξερε κανείς, έζώσε ένας νέος, πολύ ώριμος, με και πολύ μεγαλοχάλια, τόν πόν, πού δέν μιλούσε ποτέ με κανένα. Ήταν πάντα καταμνηστικός και τρεφόταν από το ψάρεμμα και το κυνήγι του. Άν κομμάτια φορά τόν ρουτόσε κανείς, δέν τού άπαντούσε. Γι' αυτό στο νησί ήταν γνωστός με τόνόμα: "Ο βουδός μάγος".

Και όμως, ό ώρατός αυτός νέος ήξερε να μιλή πολύ καλά και είχε γεννήθι γιά ν' αγαπιέται. Δε τόσο, κάποτε, προδόθηκε από τή γυναίκα του και τόν φίλο του. Τού είχε όρκισθ εκείνη πώς θα τόν αγαπά αιώνα. "Ο φίλος του πάλιν τού είχε όρκισθ πώς θα τού είναι παντοτεινά εύγνώμων, γιατί σέ μία φουρτούνα τού είχε σώσει με κίνδυνό της ίδιες του ζωής. Παρ' όλους όμως τούς όρκους, μία ημέρα βρήκε τήν γυναίκα του στήν αγορά τού φίλου του. Έκείνος ήλπιζε, έσθονδς, ενώ ό φίλος του ήταν μελαγχολικός, κι' ή γυναίκα τού ήθελε να γυναιόθ γιά άγαπών οί μεγαλοχάλιοι άνδρες.

Ο προβομένος νέος δέν σκότασε τήν γυναίκα του ούτε τόν φίλο του. Εφυγε μόνον γιά μία μακρινή χώρα, πού ήταν άκατομήνη γιά τούς περιήμερους μάγους της. Έπληγε λοιπόν εκεί, διδασχόη και κατέστη από τήν μελαγχολία νησιού του, με τήν πρόσβον γιά έκδικηθί τούς άνθρώπους με τή μάγισσα του. Άλλά δέν υπέλογισε στήν καρδιά του. "Ο καυμένος ήταν τόσο καλός, ώστε μόνον πού συλλογίστηκε να κόμη τή κα-

Εις τας νήσους Πριμιλίφ, της θαλάσσης του Μπέρνγκ, σημειώνεται κάθε έτος μία έκτασία, νερών, άρσενικών φωκών, πού προσπαθούν μάταια να κάμουν μίαν έπιδρομήν εναντίον των πλούσια έφωδιασμένων χαρμίων των πνομικών και ένηλικών όμοφύλων των.

Οί... έργέννδες μαζεύονται εις συμπαιγές ομάδας, ώθούμενοι από ένα άκατανίκιτον ένστικτον, και διευθύνονται πρὸς τούς κατακνηένους σκεπέλους.

Οί ήλικιμένοι άρσενικοί, άνικανοι να σταματήσουν το ζωντανόν εκείνο κύμα, αναγκάζονται να τούς άφήσουν ένα είδος μονοπατιού άνάμεσα εις τούς βράχους εις τού οποίον άρκίζει τότε μία παράδειν και κωμική παρέλασις των νεοφένων.

Όταν φθάνουν εις τήν κορυφήν τού

Δύο άσπρες φώκες αναπαύονται στήν έραχμώδη άκροθαλασσιά της νοτίου Γροιλανδίας.

βράχου, τα θερμάμα ζώα δέν ήμπούν να σταματήσουν, ούτε να γυρίσουν πίσω, διότι τα σπώνονται τα άλλα πού άκολουθούν. Ύποχρεούνται λοιπών να πέσουν από ύψηλά εις τήν θαλάσσαν.

Τις περισσότερες φορές, σκοτώνονται ή πληγώνονται από τούς μπερούς βράχους πού υπάρχουν από κάτω. Μερικά όμως πέφτουν εις τού νερό και δέν πλη-

Κατά τα τέλη Νοεμβριον, κατεβαίνουν πρὸς νοτιότερα κλίματα. Εά έπιπούν τώρα μερικές λέξεις γιά μίαν από τας πειο συνθημόνας μεθόδους κυνηγιού των ζώων αυτών. Ή εποχή κατά τήν οποίαν ξεκινούν οί κυνηγοί με τα πλοία των, είναι ό Φεβρουάριος ή ό Μάρτιος κάθε έτους.

Όταν ό καιρός είναι ευνοϊκός οί λευκοί, μαζύ με Ιθαγενείς έμπειρους εις

τήν τέχνην αὐτήν, άφινουν το πλοϊόν των με πολυάριθμα μικρά μονόξυλα, έτοιμασμένα ειδικώς γι' αὐτόν τόν σκοπόν. Κάθε μονόξυλον έχει μήκος 12 έως 15 ποδών και άποτελείται από ένα σκαμμένον κορμόν δένδρου. Οί έπιβάται του είναι δύο, ένας κομπλάτης και ένας κυνηγός.

Αι φώκαι κοιμούνται, πλέον άνάσκελα επάνω εις τήν θάλασσαν, ή είναι βυθισμένα εις τού νερό και άναεπτόν τήν τροφήν των, άνεβαίνοντας μόνον κάθε τόσο εις τήν έπιφάνειαν γιά να άναπνεύσουν.

Μόλις φανή μία κοιμημένη φώκη, το μονόξυλον πλησιάζει άρκετά, μέχρι άποστάσεως 10 μέτρων. Τότε ό κυνηγός άν είναι Ιθαγενής, μεταχειρίζεται ένα ειδικόν καμάκι, το οποίον εκφενδονίζει και καρφώνει εις τόν λαϊμόν τού ζώου.

Η φώκη ξυπνά έξασφα από τόν γλυκύτατον ήχον της και, έστρελλαμένη άπό τόν πόνο, κολυμβά άπλησιόμεια γιά να ξεφυγή. Άλλά ό κυνηγός και ό κομπλάτης τού μονόξυλου τήν φέρνουν σιγά-σιγά κοντά, τραβώντας τού σκοινί πού είναι δεμένον εις τού άκρον τού καμακιού.

Όταν τού ζώον έλθη εις τού μονόξυλον βάζουν τέλος εις τήν άγωνίαν τού με ένα γερόν κτύπημα ροπαλού και τού θόδερνουν άμέσως.

Οί λευκοί κυνηγοί μεταχειρίζονται το τούφεκι. Άλλά, έτσι, πολλά από τα ζώα πού πληγώνουν, προσφάνουν να ξεφυγούν και να καθούν. Πρέπει να είναι πολύ έμπειρος ό κυνηγός, γιά να κατορθώσθ να σκοτώσθ τα 8 από τα 10, τα οποία έκτύπησε.

Το κυνήγι της φώκης παρουσιάζει και ένα σοβαρόν κίνδυνον γ. Πολλές φορές καθώς οί κυνηγοί γυρίζουν το βράδυ με τα μονόξυλα εις τού πλοϊόν των, χάνονται μέσα εις τήν όμίχλην, χωρίς νερό και τρώγιμα, και ευρίσκουν θάνατον τραγικόν, προτού προσφάνουν οί σύντροφοί των να τούς ανακαλύψουν εις τας άπέραντους ύγρας έκτάσεις.

ήσε εκείνη, βουτώντας τρομαγμένη στο νερό, ως στον λαϊμό. —Έγώ είμαι, έσθονδς ό νέος, ό άδελφός της δυστυχίας σου. —Σε πρόδοσαν και σένα; —Ναι. Η γυναίκα μου και ό πιδ άγαπημένος μου φίλος. —Και έκδικήθηκες; —Όχι. Ζώ μόνος εδώ κάπου, μακριά από τόν κόσμο. —Όπως κι' έγώ. —Μπορείς νάρθης κοντά μου, χωρίς φόβο. —Και σό. Δέν είμαι γυναίκα, αλλά νεράιδα. Πήγα σέ μία μακρινή χώρα και έμοθα μάγια και από γυναίκα έγιναν νεράιδα, γιά να μπορώ να ζώ πάντα μέσα σ' αυτήν τήν θάλασσα....

Οί δύο έρημίτες άγαπήθηκαν με πάθος. Όλο τού καλοκαίρι τού πέρασαν μέσα σ' ένα άτέλειστο έρωτικό μεθόδι. Έσθονδς όμως και τού φθινόπωρο. Κάθε μέρα πεθαινόη κ' από ένα λουλούδι. Ή νεράιδα λυπόταν τόσο, πού, όταν έπεφτε κανένα κτρινισμένο φύλλο, με τού πρώτο κρυσή νύχτας, τού έμάζεψε μ' εύλάβεια κι' έλεγε άναστενάζοντας στον καλό της; —Ετσι θα πεθάνη και ή άγάπη μας; —Όχι, γιατί τήν άνοιξι στή θείη τού φύλλου πού κρατάς, θα βλαστήθ άλλο φύλλο δροσερό.

Ός τόσο, τού λουλούδια, τού ένα μετά τού άλλο, έμυχαόσαν και ή βροχή των έερών φώλων πλημμύριζε τήν έσοχή.

—Αδελφή! τής έφώναζε με συγκίνησιν. —Ποιός τολμά να με φωνάζη έτσι; ρό-

Όταν οί συμπολίται καταπιάνονται να μιμηθούν τόν Έδισσον.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Αιτήσεις διπλωμάτων εύρεσιτεχνίας διά τις έξωφρενικώτερες άνακαλύψεις.

Επί τέλους! Τό άείκινητον εφευρέθι

Άπό μίαν πρόχρον έρευναν εις τού Τμήμα Εύρεσιτεχνίας, τού ύπουργείου Έθνικής Οικονομίας, διεπιστώθ το καταπληκτικόν γεγονός, ότι τούς δύο τελευταίους μήνας, ό αριθμός των Άθηναιών εφευρετών, έκατονταπλασιάσθη!

Είτε, διότι, ό κειμύν έπέδραμε άφινιστικώς κατά της άνοχυρώτου πρωτεύσεως, είτε διότι, πνεύμα σοφίας επεκάθησε επί τας κεφαλές των συμπολιτών, αι μεγαλοφυεσις διάνοιαι έξεστράτευσαν κατά των άτυχών υπαλλήλων τού ύπουργείου Έθνικής Οικονομίας.

Διακόσια είκοσι επτά εφευρέσεις κατακυρώθηκαν τούς δύο τελευταίους μήνας, και Ισάριθμα διπλώματα έκδορήθησαν εις τούς εύτυχείς εργάτας τού πνεύματος και της τέχνης. Τιμή και δόξα εις ένα έκαστον και εις όλους μαζί, έφθον πρόγραμμα και μοναδικός σκοτός των άνθρώπων των ήπείρων, ή έξυμνήσις πρώτον τού Έλληνικού λαού και δεύτερον της Άνθρωπότητος....

ΟΙ ΦΡΟΥΓΟΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΜΑΣ...

Διότι, κατά περιέργον σύμπτωσιν, και αι δύο έκαιοντάδες των τελευταίων εφευρετών, τα αυτά περίπου ύποστηρίζουν εις τας ύποδληθείσας έκθέσεις, πού συνυφάνουν τα οκεδιάρματα των "Έργων" των.

Το σύμμερον τού τόπου και τήν ετυμολογία τού Έλληνικού λαού. Ένας, μάλιστα έξ αυτών, ύπογραφούμενος με τήν λιαν εύχον όνομα Τεντζερνιδής "Ιω-

ήφ, ύπογραμμίζει μερικάς φράσεις εις τήν έκθεσί του : «...Δεόντως πρέπει να στρέφθ πρὸς τα εδω τήν προσοχήν του τού Κράτος, έφθσον νομίζει, ότι επί τέλους έφθασεν ό καιρός πού δέν θα μάς άγουν και θα φέρουν οί ζένοι τσαρλατάνοι.... Να ένισχυθούν αι Έλληνικαί εφευρέσεις, διά να γίνωμεν αύτάρκεις εις πολεμικά ιεσα.... Διότι, έμεις είμεθα οί φρουροί της εύτυχίας της Έλλάδος, οί στρατιώται της ειρήνης....»

Έχει, λοιπόν, ό κ. Ίωσή Τεντζερνιδής, ύποβάλλει τα οκεδιάρματα νέου...ύποδρυκίου, ή πραγματοποιήσις της κατασκευής, τού οποίου θα φέρη, ως θα δοί, τόν Κόσμον κορώνα-γράμματα.

Πρόκειται, περί ύποδρυκίου κυκλικού σχήματος και φέροντος όκτώ...τροχοούς! Έκαστος τροχός έχει έξη πτέρυνες διά των οποίων προωθείται τού σκάφος. Διάφοροι άζονες και άλλα εργαλεία έννοούνται εις τού έσωτερικόν τού ύποδρυκίου, όπου άλλη "οστανική έμπνευσις" τού εφευρέτου, επιτρέπει και εις ένα μικρόν παιδί, να περιτρεψή μίαν τροκαλιαν κινούσαν....ίλιγγιώδως τούς 8 τροχοούς! Διά τού κυκλικόν σήμα τού ύποδρυκίου, δίδεται ή έρμηνεία, ότι επιτρέχεται ή τοποθέτησις τηλεθόλων και τοπιλλοθλητικών σωλήνων. Διά πάν ένδεχόμενον, ό εφευρέτης προσθέτει, ότι τού ύποδρυκίου τού δυνατόν να χρησιμοποιήθ και από τούς επιστήμονας πρὸς έξερεύσιν των θαλασσίων βυθών!

ΚΑΙ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ...ΑΒΑΡΤΑ!

Έτερος μεγαλειώδης έγκέφαλος συμπολίτου, έσφριζέθ άλλο φοβερόν κατασκεύασμα. Αεροπλάνον...άβροτον και άβρόθυον!

Φυσικά, εις τού οκεδιάρημα, τού οποίον ύπεβλήθη εις τού ύπουργείον, τού αεροπλάνου είναι άρατόν, αλλά τόσο άτεχνα κατασκευασμένο, ώστε θμιάζει περισσύτερον με...ποδύλατον παρα με αεροπλάνον.

Πατήρ τού είναι ό κ. Νικόλαος Παπαδόπουλος, κάτοικος Νέων Σφαγείων και ό οποίος γδω πώς συνέλαβε τήν έφευρεσί του, ως ό ίδιος διατυπώνει εις τήν έκθεσί του :

«...Τήν άρχικην μου ιδέα, γράφει, τήν ένπνευσήν μίαν ήμεραν, ενώ ή καθήμεν έξω της οικίας μου. Τότε ήπληθεν έμπροσθέν μου είς άβροβόρος, ό οποίος μετέφερε επί των ώμων τού ήπλημένθ καθρέπτην. Παρατήρησα ότι ή αντανάκλασις τού ούρανού έστρεφόν-

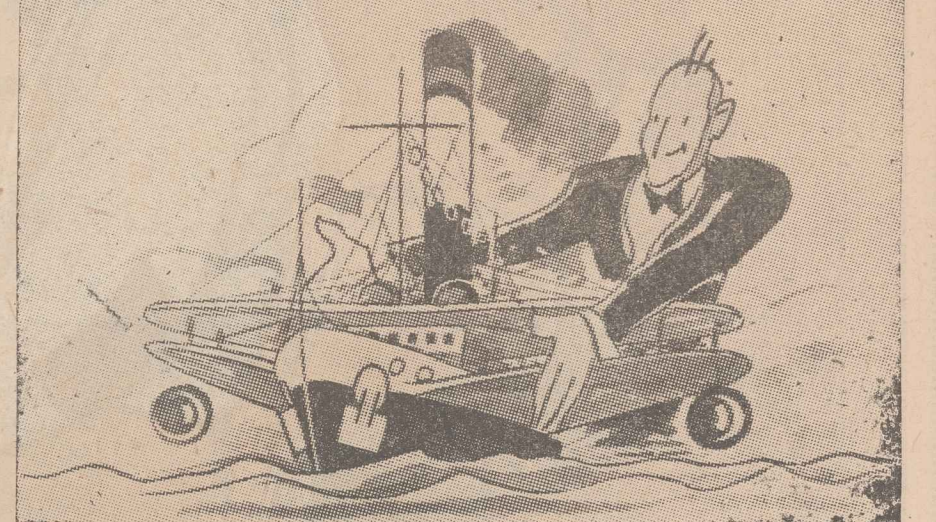
γει ένα περιέργον κενόν, μέσα εις τού οποίον εκάνετο ή ύπαρξις τού καθρέπλου και τού άβροβόρου... Έσκέφθην καλά, έπειραματίσθ επί πολλούς μήνας και έφθισμα τήν εφευρέσιν μου εις όμοιαμα αεροπλάνου. Ή έπιτυχία ήπρξεν τερραστία....»

Καταλήγει, λοιπόν, ό κ. Παπαδόπουλος, ότι πρέπει να περιβληθόν τού αεροπλάνου μας με...καθρέφτες ιδιικής τής εφευρέσεως διά να καταστούν άόρατα!

Όσον άφορά τόν θόρυβον της μηχανής,

συμπύκνωσιν, άναλόγως. Κατά τήν έκθεσί του, όταν ύπάρχη νέφωσις εις τού ούρανον και άπειλείται βροχή, ήμπορούμεν να τήν στασιάζωμεν, εάν δέν ύπάρχη λόγος χρησιμοποίησις της ή πρόσκειται να γίνη κάποια έπίσημος τελετή Άντιστρόφως, τού καλοκαίρι, τού μπανάμια θα προκληθ ήτμοσφαιρικής πίεσεως και βροχής, είτε πρὸς βροσίαν, είτε πρὸς έξυμνήσις τής γεωργίας!

Δυστυχώς, εις τόν μεγάλον αὐτόν εφευρέτην, τού ύπουργείον συντέπεις

Τό πλοϊόν πού δέν κινείται και δέν θουλιάζει εφευρέσις και αὐτή ένός μεγαλοφυούς Έλληνος.

τονίζει, ότι ήδη συμπληρώσιν τήν δεύτεραν τού εφευρέσιν, τήν οποίαν και θα ύποβάλη έν καιρῷ εις τού ύπουργείον...

άλλαγήν επαγγέλματος πρὸς ίδιον τού συμμέρον, έκράτησιν όμως, τήν έκθεσί του τού οκεδιάρημα εις τού άρχειον, ως δείγμα, τρόπον τινά....

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΕΛΟΣ

Βεβαί, ύπάρχουν και μερικά "έφευρέσεις" άξια ιδιαιτέρας προσοχής, συμπληρώματα μπανάων ή άλλων εφευρέσεων, άλλ' αύται άφορούν μάλλον μικροπράγματα περιωρισμένης σημασίας, ή πως ή ηλεκτρική σκούπα, πού χωρίς τήν Έλληνικήν προσοκήν κάνει τήν δουλεία της, καθαρισμός των μαρμάρων κλπ.

Αι ύπολοιποι είναι προϊόντα έξημέμων έγκεφαλών και γιά τήν περιήγησιν των άποτίεται χώρος πολλών σελίδων, διότι, ίσως τού μόνο πράγμα πού να μιν σταματά εις τήν Έλλάδα ποτέ, να είναι αι εφευρέσεις. Σ' αυτές δέν ύπάρχει τέλος.

Γ. ΑΥΑΙΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Γυναίκαί έκκεντρικότης

Στήν πλάξ τού Μπιαρριέ έμφανίσθη τού πρώτο έκκεντρικό καπέλλο της εποχής. —Ναι, είμαι. —Γιατί λοιπόν δέν μεταχειρίζεσαι τήν δύναμιν σου να με κινής εύτυχισμένη; —Μά δέν είσαι! —Ναι, αλλά ό θάνατος των λουλουδιών με θλίβει. Κάμε να βλαστήθ ένα λουλούδι, πού ν' άνθίσθ παντοτεινά τού φθινόπωρο και νά κρατή τήν δροσεράδα του τόν χειμάρ. —Θά δοκιμάσω. —Πρόσεξε! Δέν θέλω μόνον πρασιναδά. Θέλω λουλούδια πολλά, έκάνον, χιλια, έκάτομμύρια, θέλω ν' άνθίσθ άπαντα γιά τήν καλύτερη τού πλάτεια. Πάντως ή γυναίκα δέν χάνει ποτέ τήν πρωτοβουλιαν της.

Ένα... έπιτάφιο!

Ένθάδε κείται Τά λείψανα ενός πού είχε Ισχυρόν χωρίς μεταίθεσιν Δυναμίν χωρίς άνάδεια Δυναμίν χωρίς άγριότητα. Και όλες τίς άρετές τού άνθρώπου. Χωρίς τας ελαττώματά του. Αυτό είναι τού έπιτάφιο, πού έγραψε ό λόρδος Βύρον γιά τού άγαπημένο του σκυλλί της Νέας Γης. Είναι όμνιέμον στα έρετή της παλακής έκκλησίας τού Νισιούτης Άιψελ και ό μεγάλος ποιητής τού έγείσθσε μαρμαρίνον μνημείο με αὐτήν τήν έπιγραφή.

Μητέρα 69 παιδιών

Η κ. Μπέρναρντ, άννηπαγκ άπέθανε σέ ηλικία 56 ετών, πού άγέννησε 69 παιδιά. Η πρωτογέννησ αύτή γυναίκα έζησε στήν Αυστρία, κοντά στα γερμανικά σύνορα, και πέθανε πρὸ αίκου πενήν έτών. Δέν έγέννησε ποτέ έν. μόνο παιδί. Ή Σάντιμπεργκ, έγέννησε τρεσάρες φορές τετραδύα, επτά φορές τρίδυμα και δέκα έξ φορές διδυμα. Ο κ. Μπέρναρντ, Σάντιμπεργκ, έζησε και μετά τού θάνατος της γυναίκας του και θάνατος έπείσθησε. Με τή δεύτερη γυναίκα τού άπέκτησε δέκα όκτώ παιδιά. Σέ ηλικία 77 ετών ό Σάντιμπεργκ, είχεν άποκτήσει 87 παιδιά, από τα οποία έόρσαν ακόμη τά 67.

Αερολιμένες τού μέλλοντος

Ένα τεράστιον αγέδιο έγκαταστάσας, ως τού πρώτου αερολιμένος μελετάται από σπάρτα μηχανικούς της Νέας Υόρκης.

Άλλά, τού περιέργοινα δτι ό αερολιμνις αύτός θα είναι ύπογειος και θα βρισκεται μέσα στήν πόλι και όχι στα περίχωρα, όπως γίνονται έως τώρα.

Ταχυδρομείο, έπιβάτες, θα μεταφέρονται με ύπογειους άνελκυτήρας και τού αεροπλάνου, έτοιμο πρὸς πτήσιν. Θα έκείνα μ' ένα ειδικό μηχανισμό κατά δύο τρόπους: ή ως έλικόπτερο πρὸς τή άνω μέση ένός μεγαλύ σκάφους, ή θρίζοντως μέχρι της έξόδου του από τήν γήιν. Ή Αμερικη μας βεβαίανται δτι τού σγέδου, αύτά θα πραγματοποιήθ πρὸ τού 1940.

Αι άπρόδοτοι συναντήσεις

—Θέέ μου! μία άρκοϋδα δραπέτευσε άπ' τού ζωολογικό κήπο.

—Η θετέρα μου! Διάβολε... αυτό ένε τρομερότερα παρ' ότι ύπέσθαι.

ΓΙΟΧΑΝ ΜΕΡΒΙΣΕΝ

Οι φαρδές ξεκουράζονται από την σκληρή δουλειά της ημέρας, το δρόμο στην ταβέρνα.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η κόρη της Κελνερίνας

Σε κάποιο μαγαζάκι τρεις νιοί, λε-
(δέντες, πάνε
και κεί τα κουτοπίνουν και την κυ-
(ρά ρωτάνε:
«Κυρά, καλή 'ναι ή μύθρα, καλό και
(τό κρασί σου
μά δεν μάς το κερνάει ή κόρη σου ή
(χρυσή σου;»
«Καλό ναι το κρασί μου κι' ή μύθρα
(μου δροσάει
μά ή κόρη μου, κοιμάται στο νεκρικό
(κρεβάτι».
Στην κάμαρα της κόρης οί τρεις λε-
(δέντες πάνε
και μπρός στην μαύρη κόσα της κό-
(ρης σταματάνε.
'Ο πρώτος της ογκώνει το νεκρικό
(της κρέπ
και με ματιά, θλιμμένη, για μία στι-
(γμή την βλέπει.
'Ο δεύτερος στενάζει «Φτωχιά! νά
(μή 'χες ούδου! νά
κάμπεσα, αλήθεια, χρόνια σ' είχα και
(σέ αγαπήσει!»
'Ο τρίτος ανασηκώνει το κρέπι λίγο
(άκόμα
σκύβει φιλάει τ' ώκρο της, πικροκλει-
(σμένο στόμα:

Αν ήμουνα Θεός

Αν ήμουνα Θεός, και τί δε θάκανα!...
Παντοτεινή χαρά θε νάφερνα κι' αϊό-
(νια
κι' όλο μέ γέλια θα περνούσανε τὰ
(χρόνια,
αν ήμουνα Θεός!...
Αν ήμουνα Θεός, παντού θ' ανθίζανε
λουλούδια, ρόδα, κρίνα, γιασμειά.
'Η γη δε θάκε λύπη πειά καμιά, αν
(ήμουνα Θεός.
Αν ήμουνα Θεός, όλα θα τ' άλλαζα....
Θέ νάλλαξα την πλάσι απ' άκρη ε'
(άκρη,
τό γέλιο θάχα Βασιλιά κι' όχι τό δά-
(κρυ, αν ήμουνα Θεός.
Αν ήμουνα Θεός, όλα θα τ' άλλαζα.
Θά γέμιεν ή γη χαρές, στολίδια.
Και μόνο έόενα θάφινα την ίδια αν
(ήμουνα Θεός....

ΣΟΥΛΛΑ ΠΡΥΝΤΩΝ

«Αχ! σ' αγαπούσα πάντα και σ' α-
(γάπησά και τώρα
κι' άκόμα, ως την στερνή μου, θά σ'
(αγαπάω ώρα»
ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΟΥΛΑΝΤ

Τό έλληνικό τραγούδι

Σάν τὰ κρίνα

Στά νερά τὰ φωτισμένα
λάμπουνε, λευκά-λευκά
τόσα κρίνα μαρμαμένα.
Τόσα νούφαρα και κρίνα
τρέμουνα παθητικά
στά ξερά τού βάλου οκοίνα.
Πότε πόντα κρίνα γέρνει
στά φωτόλουστα νερά
και στά φώς μέ λήμψι παίρνει,
πότε τ' άλλο έχει στην άκρη
και θυμίζει την χαρά
πού έχει ούδουσι μ' ένα δάκρυ.

ΠΑΝΟΣ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

— x x x —

Συναυλία

Είς τας 30 'Ιανουαρίου, εις την αίθυσαν
Ώδειου Αθηνών, θα δοθί ή συναυλία Πά-
νου Ταγκόπουλου, διλωματούκου και άριστού του Μόζαρτ
του Σαλτσμπουργκ.
Νεωρωτάτη έλασε μέρος εις συναυλίαν εν
Βιέννῃ. Είς τας εορτάς του Σαλτσμπουργκ
κατά την άπίσιν της Μόστρετου. Ακαδη-
μία της τάξεως του καθηγητού κ. Λύρη Βο-
γαρίτη, κατέληξε με τό σπάνιο ταλέντο της
και ένθεούσιας με την τελεία απόδοσιν της.

Μία παράδοξη όμολογία

ΝΑΙ! ΠΙΣΤΕΥΩ ΣΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Υπάρχουν νεκροί που κυκλοφορούν με-
ταξύ μα όπως ήσαν στη ζωή, άκόμη και
με πανταλόνια του γκόλφ!

Ένα άρθρον της Μαρλένε Νττήτριχ

Οι άναγνώσται μας ένθυμούνται ασφαλώς ένα περίεργον άρθρον της
διασημής Μαρλένε Νττήτριχ, περί έρωτος και αστρολογίας. 'Η 'Η ώρα καλ-
λίτεχνος της θόνης, ή οποία έχει φαίνεται κλιναν προς τάς άποκρι-
στικές έπιστήμας μάς θαυματούζει τώρα με μίαν νέαν όμολογίαν της,
ότι πιστεύει εις τὰ φαντάσματα. Δέν σάς συμβουλεύωμεν νά συμψη-
στε μαζί της άλλ' όπωσδήποτε διαβάσετε τό περίεργον α αυτό άρθρον
πού έγγραψεν διά τόν μεγάλον δημοσιογραφικόν συναρμολογόν «Πονού-
τεν Νόου Πρεν», εις τόν όποιον μετέκει δια την 'Ελλάδα η το «Έργον».

Πιστεύετε εις τὰ φαντάσματα; Έγώ πιστεύω! Αί έρευνάί μου με
έχουν πείσει ότι υπάρχουν φαντάσματα και ότι ώριμένοι άνθρωποι
ήμπορούν νά τὰ ίδωσιν.

ΤΙ ΜΕ ΕΚΑΝΕ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΩ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Ένα άπόγευμα, έπαίξα με την άδελφήν μου εις τόν κήπον, κοντά
εις ένα μικρό σπιτάκι, τό όποιον ήτο έρημον και κλειστόν, λόγφ του
θανάτου του κηπουρού μάς, ό όποιος έκαιτοκούσεν εκεί.
Αυτός ό κηπουρός είχε μίαν γάταν πού την αγαπούσε πολύ και ή
όποια ήτο άπαρηγόρητη από την ήμέραν πού είχε χάσει τόν κύριόν
της. Έκείνο τό άπόγευμα ήτο εξαπλωμένη εις τόν ήλιον, έπάνω εις τὰ
σκαλοπάτια του μικρού σπιτιού.

Ξαφνικά, ενώ ή άδελφή μου και έγώ εξακολούθησαχμεν νά πα-
τείουμε, άκούσαμε θήματα πίσω μάς, επάνω εις τὰ χαλίκια του μο-
νοπατιού. Έννοήσαμε, άλλά δέν είδαμε κανένα. Έν τούτοις, πλησι-
ζουν προς τό μέρος μάς τὰ θήματα και δά έφρεπε τώρα νά άφίσκον-
ται εις άπόστασιν όλγων μόνον μέτρων από μάς.

Αιφνιδίως, ή γάτα, ή όποια έκοιμάτο, έξήπνησε. Με έένα πήδημα
εύρέθηκε εις τό μονοπάτι και άρχισε νά τρέχεται, με τόν γγνωστόν χα-
ρακτηριστικόν τρόπον... επάνω εις άόρατα πόδια.

Τα θήματα έσταμάτησαν για μία στιγμή, κατόπιν άντήχησαν έκ
νέου και σέ λίγο τ' άκούσαμε νά περνούν από τό πλάι μάς και νά ά-
νεβαίνουν τὰ σκαλοπάτια.

Τότε ή γάτα έπήδησεν εις τόν άέρα και επί ένα ή δύο δευτερό-
λεπτα έμεινε μετώρη, σάν νά ήτο καθισμένη εις τόν ώμιον κάποιου
άοράτου άνθρώπου. Κατόπιν έξηφανίσθη... πίσω από την κλειστήν
πόρτα, σάν νά είχε περάσει μέσα από τό έξωλον και, παρ' όδω, τας ά-
ναζητήσεις μάς, δέν την έαναβρήκαμε ποτέ.

Από τότε πιστεύω ακραδάντως εις την ύπαρξιν φαντασμάτων,
διότι, άναμφίβολως, ή γάτα του κηπουρού είχε δά κάτι πού ούτε έγ-
ώ, ούτε ή άδελφή μου δέν ήμπορούσαμε νά διακρίνωμεν. 'Επάνω, τὰ
θήματα τὰ είχαμε άκούσει και σάς διαβεβαιώ, ότι άν και ή μικρή ή-
λικίας, είμεθα κάθε άλλο παρά φαντασιώληκτα παιδιά.

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ... ΜΕ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙΑ ΓΚΟΛΦ

Πειστήρια περί της ύπάρξεως τών φαντασμάτων, έχω συλλέξει ά-
πό όλόκληρον τόν κόσμον, συγκεκριμένως όμως από την 'Αγγλίαν, ό-
που, σύμφωνα με τας στατιστικάς μου, υπάρχουν σήμερα διακόσια
περίπου στοιχειωμένα σπιτία.

Είς κάθε περίπτωση, αξιόπιστοι μάρτυρες έχουν ίδη τό ίδιον φάν-
τασμα ή τό ίδιον ύπερφυσικόν φαινόμενον, εις έντελώς διαφορετικάς
περιπτώσεις, και αί περιγραφάί των συμφωνούν άπολύτως.

Καθώς είπα και προηγουμένως φαντάσματα υπάρχουν εις όλόν τον
κόσμον, κυρίως όμως, ή ύπαρξίς των γίνεται άντιληπτή εις
τάς θορείνας χώρας —Σκωτία, ώρισμένας περιοχάς της Γερμανίας,
Σκανδιναυικά χωράι κλπ.— όπου οι άνθρωποι έχουν ένα είδος δια-
ράσεως, πού τους έπιτρέπει νά έλέγουν τας ύπερφυσικάς εμφανίσεις
και τὰ φασματικά δράματα.

Φαντάσματα υπάρχουν επίσης όλων τών εποχών. Συνήθως, όταν
γίνεται λόγος περί φαντασμάτων, ό πολλός κόσμος φαντάζεται μεσαι-
ωνικάς εμφανίσεις —Ιππότες περιβεβλημένοι με πανοπλίας, κυρίως
τυμμένα δάδαικα και με ένα έγχειρίδιον θυθιζόντων εις την καρ-
διά, άλλωσδεμένως γάρβαντα! Είς την πραγματικότητα υπάρχουν
και μοντέρνα φαντάσματα —άδστε, μάστατα, πολύ μοντέρνα.

Δέν είναι διόλου άπίθανον νά ίδητε μίαν ήμέραν κανένα φάντασμα,
με παντελόνια γκόλφ —έγώ τουλάχιστον έχω δῆ— ή καθισμένον εις
τό θολόν ενός αὐτοκινήτου.

ΔΙΑΤΙ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Ως επί τό πλείστον, άπαραίτητον στοιχείον της εμφάνισης ενός
φαντάσματος, είναι ή άγωνιώδης άτμόσφαιρα: μαύρη άπελπισία, έγ-
κλημιακά πράξεις, πνευματική ή ψυχική άνοχησία, τύψεις συνειδή-
σεως, δίψα έκδικήσεως, όλα αυτά προσελκύουν συνήθως τὰ φαντά-
σματα εκείνων, οι όποιοι άν έξορσιν, θά είχαν κάποιαν σχέση με αὐ-
τά τὰ αίσθηματα ή με αὐτάς τας πράξεις.

Σπανιότατα λαμβάνουν χώραν ύπερφυσικάς εμφανίσεις μέσα εις
μίαν ήρεμον άτμόσφαιραν και χωρίς νά ύπαρχῃ κάποια φανερά αίτία.
Συχνά επίσης τὰ φαντάσματα συνθίξουν νά έπισκεπτόνται άρι-
σμένα μέρη, όπου ύπάρχει κάτι —έναν πρόσωπον, ένα άντικείμενον, ή
ένα ζώον— προς τό όποιον έτρεφαν άλλοτε, πρό τό θανάτου των δι-
λαδή, ιδιαίτέρων συμπάθειαν.

Κατά γενικόν κανόνα τὰ φαντάσματα δέν προσπαθοῦν ποτέ νά κά-
νουν κακόν εις τούς ζωντανούς. Άν τὰ άφήσῃ κανείς άνεμόχλητα, φέ-
ρονται ήρεωτέρως και από αὐτοῦς άνοχί τους ύποθέτας.

Πολλοί άνθρωποι, λόγω της φυσικής διατάξεως του όπτικού των
νεύρου ή του δολιχού του ματιού, δέν ήμπορούν νά δωσιν τας φασμα-
τικές εμφανίσεις. Όλοι όμως άκούουν τούς ύπερφυσικούς κρότους
και έλέπουν τὰ διάφορα άλλα καταληκτικά φαινόμενα —μετακινή-
σεις άντικειμένων, ξαφνική πτώσις θερμοκρασίας, θοραϊκά, άπαισία
μυρωδιά πτώματος κλπ.

Αί φωτογραφικά πλάκες έχουν τό πλεονέκτημα νά συλλαμβάνουν
φασματικάς εμφανίσεις, τας όποιας τό άνθρωπινον μάτι δέν ήμπορεί
νά διακρίνῃ. Σχετικώς θά σάς άνοφέρωμεν την καταπληκτικήν περι-
πτώσιν του φαντάσματος του Λόρδου Κόμπερμυρ.

Μετά τόν θάνατον του Λόρδου ό πύργος του Κόμπερμυρ είχε έννοι-
κασθῇ για ένα καλοκαίρι από τήν Λαίδη Κ., ή όποια ένα πρωί έφο-
τογράφησε τό άσπαστερόν της περιήμου διελιοθήκης του μακαρίτου.
Μέσα εις την διελιοθήκην, έκτός από αὐτήν, δέν ύπήρχεν έκείνην την
στιγμήν κανέναν άλλον.

Συνεπώς δέν είναι δύσκολον νά φαντασθῇ κανείς την έκπληξιν της,
όταν μέσα εις την φωτογραφίαν, επάνω εις την πολυθρόναν πού ύπήρ-
χε κοντά τού τζακι, είδε την σκιάν ενός ήλικιωμένου άνδρος χωρίς
πόδια, του Λόρδου Κόμπερμυρ.

MARLENE NITTRICH

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΓΟΗΤΕΥΟΥΝ ΔΙΑ ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΤΩΝ!

Είναι όλες μάλλον άσχημες άλλ' ίσως δι' αυτό είναι ώπλισμένες με άκαταμάχητον σέξ-άπηλ

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Οι κινηματογραφικοί άστέρες μάς γοη-
τεύουν. Αυτό είναι άναμφισβήτητον.
Άλλως δέν θά είχαν τόσα έκαστομύ-
ρια θαυμαστών εις όλον τόν Κόσμον και
οί κινηματογράφοι δέν θά έγερμιζαν ά-
σφικτικάς κάθε βράδυ.

Εσκεψθήκατε όμως ποτέ τί είναι αὐ-
τό πού μάς γοητεύει, τί τό εξαιρετικόν
έχουν αί γυναίκες αὐταί (διότι περί των
γυναικών κυρίως πρόκειται) πού μάς
κάνει νά δείξωμεν τόσον ένδιαφέρον
και θαυμασμόν;

Υπάρχει, βέβαια, κάτι τό εξαιρετικόν
εις τὰ γυναίκας αὐτάς, κάτι πού δέν τό
έχουν άλλαι, μία γοητεία, μία τελειότης,
ένα χάρισμα ύπερφυσικόν. Αυτό φαντα-
ζόμεθα. 'Η αλήθεια όμως είναι πολύ δι-
φορετική. Καί καλλιτέρα νά 'μῃ τῶν
μάθων οί θαυμαστά τών διαφόρων ά-
στέρων, διότι θά δοκιμάσουν μίαν από
τάς μεγαλειέτας άπογοιεύσεις της
ζωής των.

Διά τούς άλλους όμως, έκείνους πού
ένδιαφέρονται νά μάθουν μόνον τῶν ά-
λθιαν, πρέπει νά τό είπούμε καθαρά:
όλη ή γοητεία, αυτό τό κάτι πού δια-
φεύγει της προσοχής και του πλεόν κα-
λού παρατηρητοῦ, δέν είναι παρά μία
σωματική ατέλεια των άστέρων, ατέλεια
φυσικά την όποιαν εξεμεταλλεύθησαν
καταλλήλως, ώστε νά φέρῃ τό εύχάρι-
στον αυτό αποτέλεσμα.

Ας πάρουμε με την σειράν τας γνω-
στοτέρας, και άς εξετάσουμε τας άτέ-
λειαν αὐτήν καθῶς και τῶν έντύπων
πού κάνουν εις τὰ τόσα έκαστομύρια τών
θεστών, διά μέσου της θόνης, φυσικά.

Έν πρώτοις, ή Μύρνα Λόου.Καθώς ζού-
ρετε έχει μίαν μύτην κάθε άλλο παρά
κανονικήν, άσχημην σκεδόν, πού θά έ-
καινεν άπαισίαν κάθε άλλο πρόσωπον.
Και όμως ή μύτη αὐτή άποτελεῖ όλην τήν
γοητείαν της Μύρνα.

Έάν ή μύτη της Μύρνα Λόου ήτο κανο-
νική, ώραία, κομψή, και δέν διέφερε από
τήν μύτην όλων τών άλλων ώραίων γυ-
ναικών, ποίος θά έπρόσεκε την κάτο-
χόν της, ποίος θά έθαύμιζε την μικράν
αὐτήν βασίλισσαν της τρυφερότητας;

Μία άλλη μεγάλη ήθοποιός, με έκασ-
τομύρια θαυμαστών εις όλον τόν Κό-
σμον, ή Μέρλενε Νττήτριχ, όφείλει και
αὐτή τήν γοητείαν της εις μίαν ατέλει-
αν του σώματος της. 'Ο άριστερός ώμος
της είναι ύψηλότερος από τόν δεξιόν.
Τό έχετε παρατηρήσει αὐτό εις τήν θό-
νην; 'Η σταδιοδρομία της, ή προσω-
πικότης και ή δόξα της στήριζεται άκρι-
βώς εις τήν άνωμαλίαν αὐτήν του σώμα-
τός της, ή όποια εις κάθε άλλον θά άπο-
τελούσε ένα φοβερόν ελάττωμα και τι-
ποτε περισσότερο.

Διά νά κρύψῃ τήν σωματικήν αὐτήν ά-
τέλειαν ή Νττήτριχ δέν ήμπορούσε παρά
νά τήν μετατρέψῃ εις ίδιοτροπίαν, νά
τήν κάμῃ στυλ και γοητείαν. Ταύτοχρό-
νως όμως έδημιούργησε και τόν τύπον
της μοιραίας γυναίκας. Καί ό άριστερός
της ώμος, ό ύψηλότερος, όμοιάζει με
πύργον καραβιοῦ πού προχωρεῖ με πε-
ριφρόνησιν εις τήν άπεραντούσιν του
Κόσμου.

Μία άλλη πού όφείλει τήν γοητείαν
της εις μίαν σωματικήν ατέλειαν, είναι ή
Κάθριν Χέμπερν. Τὰ χλωμά μάγουλά
της κάμνουν έντύπων, άλλά τὰ ρου-
θούνια της άποτελοῦν κάτι τό έξαιρε-
τικόν, τήν κάμνουν νά όμοιάζῃ σάν ένα
άγριοκόρσιον πού μόλις ήλθεν από τήν
ζούγκλαν και δέν έχει άκόμη έκπολιτι-
σθῇ.

Θά έλεγε κανείς, ότι με τὰ ρουθούνια
της, ή Χέμπερν θά ήθελε νά εισπνεύ-
σῃ τόν άέρα όλου του κόσμου. Τό έπι-
δικόν της σώμα διψά έλευθερίαν και τό
ρουθούνια της, διαρκώς άνοιχτά, μορτυ-
ροῦν ότι ή γυναίκα αὐτή έγνώρισε μίαν
τύχην σκληράν και άμείλικτον.

Πρό καιροῦ, εις τό Χόλλυγουντ, κά-
ποιος ειπεν ότι όλα τὰ θάνατα της
Γκρέτα Γκάρμπο προέρχοντα από τήν
άνομιαν της, καθῶς επίσης ή διαρκής
μελαγχολία και ή περιεργος μισανθρώ-
πια πού τήν χαρακτηρίζει. Όλα αὐτά ό-
μως μεταβάλλονται εις πραγματικόν τα-
λέντο όταν παίζῃ, διότι άποτελοῦν τήν

μεγαλειέταν γοητείαν της. Καί είναι
άδύνατον νά μή τήν διακρίνῃ κανείς ά-
πό τήν πρώτην στιγμήν, χάρις εις τήν
παγεράν καλλονήν της.

Η άναμία αὐτή της δίδει ένα ιδιαίτε-
ρον τόνον εις τὰ μάτια και τὰ χείλη,
μίαν έκφρασιν πολύ διαφορετικήν από
αὐτήν με τήν όποιαν παρουσιάζεται εις
τόν κινηματογράφον. Χωρίς μακιγιάζ ή
Γκρέτα Γκάρμπο δέν θά είναι πλέον ό-
πως τήν βλέπομεν εις τήν θόνην, άλλ-
λά μία γυναίκα πού ίσως δέν θά δια-
φέρῃ πολύ από τας άλλας. Άλλά ποίος
τήν είδε ποτέ χωρίς μακιγιάζ; Τό μό-
νον πού της μένει, είναι ακριβώς ή
έκφρασις αὐτή πού τήν κάμνει τόσον
γοητευτικήν.

Τὰ μῆλα των παρειών της Κλωντῆς
Κολμπερν άποτελοῦν ένα αίνιγμα. Έν-
θαμίζουν όλίγον τούς κατοίκους τών Ά-
στικῶν στεπών. Είναι άστείον όμως

νά φαντασθῇ κανείς ότι καταγεται από
Μογγόλους. Όστε λοιπόν;

Πρέπει νά τήν εξετάσῃ κανείς με πό-
λύ μεγάλην προσοχήν διά νά λύσῃ τό
μυστήριον πού τήν καλύπτει. Τότε, πίσω
από τήν στήν αὐτήν, θά ίδῃ άναδυόμε-
νον ένα κορίτσι του Παρισιού, ένα κο-
ρίτσι πού ύπεφερε από τήν πείναν, πού
φέρει άνεξίτηλον τήν σφραγίδα της φτώ-
χειας.

Τό γλυκό αυτό και άκαθόριστον χα-
μόγελο, ή μάλλον ό μορφοσμός πού
προσπαθεῖ νά είναι χαμόγελο, πού δια-
γράφεται εις τὰ χείλη της όταν διακρίνῃ
από μακράν τήν ευτυχίαν, είναι ένα εί-
δος έπικλήσεως προς τήν μοίραν, μία
βουδή παράκλησις, όπου διακρίνεται ό-
λον τό παρελθόν της. Καί ακριβώς τήν
στιγμήν αὐτή τὰ μῆλα των παρειών της
γίνονται περισσότερο έντονα.

Όταν ή Άνναμπέλλα συνωφροῦσται,
πράγμα πού συμβαίνει συχνά εις τὰ

διάφορα έργα πού έρμηνεύει, μία μικρή
ρυτίδα σχηματίζεται μεταξύ των ματιών
της.

Σπανίως, πολύ σπανίως, ή παιδική της
έκφρασις χάνεται, και ή Άνναμπέλλα
παρουσιάζεται όπως είναι πραγματικά,
όπλσθ μία γυναίκα με έκφρασιν σκλη-
ράν, γεμάτη ζώην και δραστηριότητα,
θωρακισμένη κατά των έναντιοτήτων της
ζωής με μίαν θέλψιν σκληράν και άκα-
τάβλητον.

Αὐτά είναι τὰ ελάττωμα των διαφο-
ρων άστέρων, ελάττωμα, τὰ όποία αὐ-
ταϊ κατωρθώσαν νά τὰ μετατρέψουν εις
πλεονεκτήματα. Καί εις αὐτά όφείλουν
όλην των τήν γοητείαν, όλην τήν χάριν
με τήν όποιαν παρουσιάζονται εις τήν
θόνην και έχουσι ξετρελλάνει τόσους
και τόσους άνδρας εις όλον τόν Κό-
σμον.

Η Κλωντῆ Κολμπερν έχει μῆλα σάν μογγόλα. Η Μαρλένε Νττήτριχ έχει στραβούς ώμους. Η Κάθριν Χέμπερν άσχημιάτῃ μύτη. Τό σάγονι της Γκαμπύ Μορλαί, είναι στραβό και άπαίσιο.... Όλες, τέλος πάντων, ό βεντέττες έ-
χουν από ένα φρικτόν ελάττωμα πού άποτελεῖ ίσως τό μυστικό της γοητείας των....

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Που οδηγεί η μανία της νίκης

50 εκατομμύρια δια μίαν ιστιοδρομίαν!

Το περιφημον «Κύπελλον της 'Αμερικῆς» που ἐπὶ 85 ἔτη θέτει ἀντιμετώπους τοὺς Ἄγγλους καὶ Ἀμερικανοὺς Κροίσους.

Ὁ πλουσιώτερος εφοπλιστὴς τῆς Ἀγγλίας, σὲρ Π. Σάπγουϊθ, ἀνεκοίνωσε τελευταίως διὰ τῆς προσηφισμένης κερδοσχεδίας «ἐπιστολῆς» ἐρέτος ὑπὲρ τῆς πατρίδος του τοῦ περιφημον «Κύπελλον τῆς Ἀμερικῆς», τὸ ὁποῖον ἐπὶ σειράν δλοκλήρων ἐτῶν, κερδίζουν ἀνταγωνιστικῶς Πολίταις. Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν διαθέτει 450.000 ἀγγλικῶν λιρῶν, δηλαδή ὑπὲρ τὰ 23 εκατομμύρια δραχμῶν!

Θὰ ἐρωτήσετε, φυσικὰ, ἀγαπῶνται ἀναγνώστες καὶ ἀναγνώστρις, τί εἶναι τὸ περιφημον αὐτὸ «Κύπελλον τῆς Ἀμερικῆς», πρὸς χάριν ποῦ ὁποῖο ὁ μεγιστάνης τοῦ πλοῦτου διαπνέει, ὅταν οἱ ἀφειδῶς τοὺς θρασυροῦς τῶν. Ἐάν σοι ἀπαντήσωμε ὅτι πρόκειται δι' ἓνα ἀπὸ τὸν ἀγῶνα ἱστιοπορίας, δὲν πρέπει νὰ ἐκπλαγῇτε διόλου. Ὑπαρξάν, βλέπετε, στὸν κόσμῳ καὶ μερικοὶ θαυματοῦχοι, ποὺ δὲν διατάξουν νὰ διαβάσουν, με εὐχαρίστησιν, ἓνα ἐλάχιστον μέρος ἀπὸ τὰ πλοῦτῳ τῶν, προκειμένου νὰ ἱκανοποιηθῶν ἓνα «καρπύριον» τῶν καὶ αἰσθανθῶν τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ θριάμβου. Διότι τὸ «Κύπελλον τῆς Ἀμερικῆς» δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας παλαιότατος ἀναγωνισμὸς μετὰ τὸν πολυκατομιμωρῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀγγλίας, εἰς τὸ ποῖος θὰ κατασκευασθῇ τὸ τελευταίον καὶ ταχύτερον ἐγινώσκει, ἱκανὸν νὰ σημεύσῃ μίαν μεγάλαν «ἐθνικὴν νίκην»! Μιῶνθι εἶναι τὰ ποσά, ποὺ ἐπασπῶνθαι ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν καὶ Ἀμερικανῶν Κροίσων διὰ τὸ κύπελλον τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δέ ἐτῶν, ἀφοῦ τελεῖται ὁ μεγάλος αὐτὸς ἀγὼν, ποσά, ποὺ θὰ ἔφθαναν νὰ καλύψουν τὸν ἑλληρικὸν προϋπολογισμόν! Ὁ πασιδῶν, ἡ ἱστορία τοῦ «Κύπελλον τῆς Ἀμερικῆς» εἶναι ἡ ἑξῆς: Τῷ 1851 ἡ ἀγγλικὴ βασιλικὴ ναυτιλία ἱστορῶν θαλαμηγῶν ἠθροίσθησαν ἓνα ἄλλων ἀπὸ τὸν κύπελλον, ὅστις 110 χρυσῶν λιρῶν, ὡς βραβεῖον διεθνῶν ἀγῶνων ταχύτητας κωπηλῶν. Ὁ ναυτικὸς αὐτὸς σύλλογος ὑπετάσσεται ἀπὸ ἱδιοκτησίας θαλαμηγῶν καὶ κωπηλῶν, ποὺ ἀνήκον ὅλοι εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀγγλικὴν ἀριστοκρατίαν, πρόεδρος δὲ αὐτοῦ εἶναι ὁ ἐκαστοτε Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας καὶ μέλη οἱ βασιλικὸι πρίγκιπες. Ἀρχικὸς δὲ τὸ κύπελλον ἐκέρχισεν τὸ γινώσκον Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, μετὰ ἐν ἑτος ὁμοῦ τὸ ἀμερικανικὸν γινώσκον «Ἀμερικῆς», κατόπιν σκληροῦ ἀγῶνος πρὸς ὁλοκλήρον στόλον ἀγγλικῶν κωπηλῶν, ἐκέρχισεν τὸ κύπελλον. Τὸ κωπηλῶν αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὸν Ἀμερικανὸν Τζὼν Στῆβενς καὶ ἡ ἀπρόσποτος νίκη του ἐθεωρήθη ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους ὡς πραγματικὴ ἐθνικὴ συμφύρα.

Μετὰ δὲ ἔτη, τῷ 1857, τὸ ἀμερικανικὸν συνδικατικὸν φιλάθλων ἐδῶρκεν τὸ κύπελλον εἰς τὴν Ναυτικὴν Λέσχην τῆς Νέας Ὑόρκης, διὰ νὰ ἀποτελέσῃ ἓνα παγκόσμιον ἐπαθλὸν ἱστιοπορῶν ἀγῶνα μετὰ δὲ ἐθνῶν. Στὸς ἀγῶνας αὐτοὺς κάθε κράτος δύναται ν' ἀντιπροσπεύθῃ ἀπὸ ἓνα μόνον σκάφος, ποὺ θεωρεῖται ὅτι ἐκπροσωπεῖ τὴν ἐθνικὴν σημαίαν. Ἀπὸ τότε τὸ κύπελλον ἔκαστε τὴν ὀνομασίαν «Κύπελλον τῆς Ἀμερικῆς».

Ἐπέρσαν 84 χρόνια ἀπὸ τότε καὶ ἡ Ἀμερικὴ ἐξακόσμησε νὰ κρατῇ τὸ κύπελλον, παρὰ τὰς ἀπεγνωμμένας προσπάθειάς, ποὺ καταβάλλουν οἱ Ἀγγλοὶ φιλάθλοι διὰ τὴν ἀποστολήν τοῦ κύπελλον, ἀποστελλόντες εἰς τοὺς ἐκαστοτε ἀγῶνας τὰ καλλίτερα «γιὰτ» τῶν. Ὁ φανταστικὸς ἀναγωνιστὴς εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἐκ μέρους τῶν Ἀγγλῶν, ὑπῆρξεν ὁ ἀποθανὼν βασιλεὺς τῶν τσαγιῶν, τῆς μουστάρδας καὶ τῶν ἀποικιακῶν σὲρ Τόμας Ἀλτὸν, ὁ ὁποῖος ἐδραστηρίσθη διὰ τὴν ἐκκατάστασιν, χωρὶς νὰ καταρθῶν διὰ κερδὶς τὸ κύπελλον. Ἐλάβε μέρος οἱ πέντε ἀγῶνες, ναυπηγῆσαι ἀντὶ μιῶν δυνάμεων δαπάνης πάντε κατὰ αὐτὸν κῶτον, τὰ περιφημα «Στῆβενς», ἀπὸ τοῦ ἐρίμῳ 1 μέχρι τοῦ 5. Μολοντὶ ὁμοῦ δὲ Ἀλτὸν ἐναπύγει πάντοτε νέα γινώσκον τὰ καλλίτερα πληρώματα, δὲν ὑπόκεινται νὰ κερδίσῃ ἀγῶνα καὶ ἐπανομιλῶν ἀπὸ τὸ κύπελλον ἀγγλικῶν κοινῶν καὶ καλλιτέρων ἀγῶνων παϊκτικῆς τοῦ κόσμου. Ὁ Ἀλτὸν διὰ τελευταίαν φορὰν ἐδοκίμασεν τὴν τύχην του τῷ 1930, ὅταν ἡλικίας 85 ἐτῶν. Ἐδοκίμασεν τότε 50.000 λίρας διὰ τὴν ναυπηγῆσιν τοῦ κωπηλῶν «Ἐνταϊκόου» (προσπάθεια), μὲ τὴν ἑλπίδα ὅτι θὰ ἐκέρχισεν ἐπὶ τέλους τὸ περιβόητον κύπελλον. Εἶγεν ὁμοῦ τὴν φορὰν αὐτὴν ὡς ἀναγωνιστὴν τὸν πολυκατομιμωρῶν Χάρολδ Βάντερμπιλτ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο

διατεθειμένος νὰ ὑποκύβῃ ἔτσι εὐκόλως. Ὁ Βάντερμπιλτ ἐναπύγησεν μουσικὰ νέον γινώσκον, τὸ ὁποῖον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἐφουρεῖτο νυχθημερῶν ἀπὸ εἰκόνας ἀστεινολογικῶν! Ἐν τούτοις, ὅταν ἐγενεὶ ὁ ἀγὼν, τὸ «μουστρινῶδες» γινώσκον Βάντερμπιλτ ἐνίκησεν τὸ «Ἐνταϊκόου» καὶ τὰ δυνεῖρα τοῦ Ἀλτὸν διελέθησαν. Ἡ ἦρτα τοῦ Ἀλτὸν ἀπετέλεσε τὸ μοναδικὸν θέμα συζητήσεων μετὰ τῶν φιλάθλων

σῶν καὶ προεκάλεσε τότε σφοδρὰς διαμαρτυρίας. Ὁ Ἀλτὸν ὁμοῦ μετὰ ἐν ἐξῆς ἀπέθανε, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς ἀνέκδοτους.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλτὸν ὁ ἀγγλο-αμερικανικὸς ἀναγωνισμὸς διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ κύπελλον συνεχίσθη με περισσότερον ἐντασιν. Ὁ Ἀλτὸν ἀφῆκεν διδοχὸν τὸν Ἀγγλὸν Κροίσον σὲρ Σάπγουϊθ, ποὺ ἐναπύγησεν νέον γινώσκον, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς Ἀμερικανούς. Ἀλλὰ καὶ τὴν φορὰν αὐτήν, τῷ 1934, οἱ Ἀγγλοὶ ἐπάρχισαν ἀπὸ τοῦ Βάντερμπιλτ πάλιν ἐθροίσθησαν. Ἀλλὰ ἡ ἀποτυχία αὐτῇ, ἀντὶ νὰ ἀπογοητεύσῃ, ἐπληρώσθη τὸ πείσμα τοῦ Σάπγουϊθ διὰ τὴν ἀποστολήν τοῦ κύπελλον. Ἀπεφάσισεν ἔτσι νὰ διαθέσῃ 24 εκατομμύρια δραχμῶν (11) καὶ νὰ βαλθῇ με ὅλας τὰς δυνάμεις του νὰ κερδίσῃ τὸ κύπελλον. Ἀλλὰ καὶ ὁ Βάντερμπιλτ δὲν μένει με στασιμῶν πρὸς τὸν Σάπγουϊθ, ἀλλὰ ἐπὶ πρὸς τὸν Σάπγουϊθ δὲν εἶναι τραχὺς, ἀρχισε ἀπὸ τώρα νὰ ναυπηγῇ ἓνα νέον γινώσκον, με ὅλας τὰς συγχρόνους τελεωποιήσεις, τὸ ὁποῖον θὰ στοιχίσῃ 500.000 δολάρια, δηλαδή περὶ τὰ 26 εκατομμύρια δραχμῶν! Αὐτὸς ὁ ἀγὼν θὰ γίνῃ τὸν προσεχῇ Μάϊον καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀγγλίας παρικο-λουθεῖ ἐναγωνίως τὰς δοκιμασίας, ἐλπίζοντα ὅτι τὴν φορὰν αὐτήν ἡ νίκη θὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἱδικὴν τὴν σημαίαν.

Περισσότερον ὁμοῦ ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους καὶ Ἀμερικανούς φιλάθλους ἔ-

Τὸ περιφημον κώτερον «Ἀμερικῆς» ποὺ ἐκέρχισεν ὡς τὰ τῶρα τρεῖς φορές εἰς τοὺς διεθνέας ἀγῶνας ἱστιοδρομίων.

κύκλων καὶ οἱ εἰδικοί προσεπάθησαν νὰ εὐρύνουν τὸ μουσικὸν τῆς ἐπιτυχίας. Πράγματι ἀνεκάλυψαν ὅτι τὸ γινώσκον Βάντερμπιλτ, εἶχε κατασκευασθῇ ἐξ ὁλοκληρῶν ἐκ γυάλινου, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πανώλητος ἱστοῦ τοῦ ἡτο κατασκευασμένους ἀπὸ εἰδικὸν «εὐκαίμων» γυάλινου. Ἡ ἱδιότης τοῦ ἱστοῦ αὐτοῦ ἦτο νὰ κάμπτεται κατὰ βούλησιν διὰ καταλλήλου χειρισμοῦ σχοινίων καὶ διὰ ἐπιπρόσθετος ὅτι σὺν παντὶ νὰ φουσκῶνουν ὁμοιομορφῶς, χωρὶς νὰ ἐξασκοῦνται ἐπὶ αὐτῶν πίεσεις διαφόρων ἐντάσεων, ποὺ ἐμποδίζουν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνοτάτου ὁρίου ταχύτητος. Τὸ μουσικὸν ὁμοῦ αὐτοῦ τοῦ Βάντερμπιλτ ἐκαρακτηρίσθη ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους ὡς «παράδοξος» τῶν κανονι-

σῶν «πεισμοῦσε» ὁ Βάντερμπιλτ καὶ ὁ Σάπγουϊθ καὶ δὲν διατάσσον, γινώσκον τὸν κατὰ τὴν νίκην, καὶ διαδοῦσαν ὁλοκλήρως ἑκατομμύρια.... Ὁ καθένας ἐφάρμοξε τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἐπιστήμης στὸ «κώτερον» του, ὥστε τοῦτο νὰ ἀναπτύξῃ τὴν μεγαλειότητα νουατὴν ταχύτητα καὶ περὰ πρῶτον τὸ τέρας. Με τὸν τρόπον αὐτὸν οἱ ἀπεριφάνειοι βασιλεῖς τῆς μουστάρδας, τοῦ τσαγιῶν, τῶν ἀποικιακῶν καὶ τῶν ναυπηγῶν βρίσκουν μίαν πρῶτην τάξεως ἀπαρχοδήσιν καὶ εἰς μέσον νὰ διαδοῦν τὸν πλοῦτον, ποὺ τοὺς πνίγει. Καὶ μαζί τοὺς διασκεδάζει ὁλος ὁ κόσμος....

ΣΑΚ.

Ο ΝΕΟΣ ΠΟΥ ΜΑΣΣΑ ΕΥΡΙΣΤΙΚΕΣ ΛΕΠΙΔΕΣ

Οἱ ἐπιστημονικοὶ κύκλοι τοῦ Λονδίνου μένουσιν κατάπληκτοι πρὸ τοῦ φαινομένου ἐνός νέου, τοῦ 24ετοῦ «Ἀρθουρ Χέυλοκ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀντιστοιχισμὸς νὰ μασσᾷ κυριολεκτικὰς λεπίδας καὶ διάφορα ἄλλα μικροσθιδικὰ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἀκτινοσκοπίσεως ποὺ τὸ ἐγένετο τελευταίως, οἱ ἱατροὶ εἶδαν με φρικὴν διὰ μέσα εἰς τὸ στομάχι του ὑπάρχουν πολυάριθμοι κυριολεκτικὰ λεπίδες, ψαλιδίων, νομίσματα μετὰλλινα, κομμάτια ἀπὸ ἠλεκτρικὰ οὗρα καὶ ὅτι ἄλλο ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ.

Ὁ Ἀρθουρ Χέυλοκ ἐξασκεῖ ἀπὸ μὲν πενταετίας τὸ περιεργὸν ἐπάγγελμα τοῦ νὰ ἐμφανίζεται ἐπὶ σκηνῆς εἰς διάφορα μουζικ-κώλλη, καταβροχθίζων κυριολεκτικὰς λεπίδες, καρφίτσες, παραμάνες κ. λ. π.

Μολοντὸν τὸ στομάχι του ἔχει γίνῃ πλέον σωπὸν ἀποθήκην παραφουσκωμένην ἀπὸ τέτοια ἀντικείμενα, ὁ περιεργὸς νέος δὲν αἰσθάνεται τὴν παραμικρὴν ἐνδοκίμω, ἀλλὰ εἶναι θαυμασία εἰς τὴν ὁμαλότητα του, τρώγει καὶ πίνει κανονικὰ καὶ δὲν ἀνυποφέρει καθόλου διὰ τὸ μέλλον τοῦ.

ΜΙΚΡΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Αὐριον εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ συνεχίζεται τὸ ποδοσφαιρικὸν πρωτάθλημα με μίαν ἐνδιαφέρονσαν συνάντησιν μετὰ τὸν Παναθηναϊκὸν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ τελευταῖος εἶχεν ἡττηθῇ με 3-2 πρὸ 159ῆμέρου ἀπὸ τὸν Παναθηναϊκὸν καὶ ὑπόκειται αὐριον νὰ πάρῃ τὴν ρεβάνς.

Τὸ πρωτάθλημα σπάθης, τὸ ὁποῖον ἐφέτος παρουσίασε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, ἀνέδειξε νικητὴν τὸν παλαίμαχον πρωταθλήτην μας κ. Κώσταν Μπότση τὸν Σίφους τῆς Ἀθηναϊκῆς Λέσχης. Ὁ ἐφετεινὸς νικητὴς ἐπέτυχεν 6 νίκας ἐναντὶ μιᾶς ἡττης καὶ 29 κτημάτων ἐναντὶ 13, ἄντια ἐξέβηθ. Δεύτερος ἀνεδείχθη ὁ κ. Παπαρρόδου καὶ τὴν τρίτην θέσιν κατέλαβεν ὁ κ. Σπληωτόπουλος.

Ἡ ἐφετεινὴ κίνησις γύρω ἀπὸ τὸ «σκί» παρουσιάζεται ζωηροτάτη. Τόσον ὁ Ὀρειβατικὸς, ὅσον καὶ ὁ Ἑνωσις τῶν Ἑλλήνων χιονοδρομῶν κατήρτισαν τὸ πρόγραμμα τῶν διαφόρων ἀγῶνων σκί, ποὺ θὰ γίνων. Οἱ Πανελλήνιοι ἀγῶνες θὰ λάβουν χώραν εἰς τὸ Βέρμιον, με συμμετοχὴν ὅλων τῶν «σκιέρ» καὶ «σκιέρ» μας. Αὐριον προμηνύεται ἐξαιρετικὴ συγκέντρωσις εἰς τὴν Περνήθη καὶ τὸ Παλαιολόγιον.

Ὁ πρῶτος ἀγὼν ἀνωμάλου δρόμου τῆς ἐφετεινῆς ἀθλητικῆς περιόδου εἶναι τὴν περασμένην Κυριακὴν εἰς τὸ ἀλυστῶν τοῦ Ἀρδίττιου. Εἰς τὴν α' κατηγορίαν πρῶτος νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ Βαρτζάκης τοῦ Πειραιῶτος, διατρέξας τὰ 5.000 μ. εἰς τὸν θαυμαστὸν χρόνον 15' 15". Ἀπὸ τὴν 2αν κατηγορίαν ἐπάρχισεν ὁ Τσοῦτσας τοῦ Ἀθηναϊκοῦ, με χρόνον 15' 45".

Ἀπὸ αὐριον ἀρχίζουν οἱ τελικοὶ ἀγῶνες διὰ τὸ πρωτάθλημα ὑπὸ κατεκτε-μπαλλ, ποὺ διεξάγονται εἰς τὸ Ἀκαδημαϊκὸν Γυμναστήριον. Εἰς τοὺς τελικοὺς ἀγῶνας εἰσῆλθον αἱ ὁμάδες τοῦ Πειραιῶτος, Πανωνίου, Παλαιῶν Φαλήρων καὶ Πανελληνίου, αἱ ὁποῖαι θὰ συναγωνισθῶν διὰ τὴν τελικὴν νίκην.

Διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ προγράμματος τῶν ἀγῶνων διὰ τὴν Ἑκατομνητηρίδα τοῦ Πανεπιστημίου μας, κατηρτίσθη εἰδικὴ ὀργανωτικὴ ἐπιτροπὴ, ἀποτελούμενη ἀπὸ τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γεωργιάδην, τὸν πρῶτον τοῦ Πολυτεχνείου κ. Α. Σινὸν, τὸν πρόεδρον τῶν ΣΕΓΑΣ κ. Ριπὸπουλον, τοὺς διοικητὰς τῶν σχολῶν Εὐδαλίδων, Δοκίμων καὶ Ἀεροπορίας κ. κ. Ν. Μπατῶν, Ξηρόν καὶ Τηλινῶν.

Οἱ φίλοι τοῦ ποδοσφαίρου θὰ ἔχουν ἐφέτος τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀπολαύσουν δύο ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέροντος διεθνέας ἀγῶνας. Ὁ πρῶτος θὰ γίνῃ τὸν Ἰούλιον, ὅτε θὰ κατέλθῃ εἰς Ἀθήνας ἡ πρώτη ἐρχομὴ τεχνικὴ ὁμάς τῆς Ἱταλίας, πρωτάθλητρια τοῦ κόσμου. Ἡ δευτέρα ὁμάς θὰ εἶναι ἡ Μικτὴ τῆς Τσεχοσλοβακικῆς πόλεως Μοϊρνο.

Αὐριον, ἐκτός τῆς συναντήσεως Παναθηναϊκοῦ - Ἀπόλλωνος, θὰ γίνων καὶ ἕτερα δύο ἐνδιαφέρονται συναντήσεις διὰ τὸ πρωτάθλημα. Εἰς τὸ Φάληρον ὁ Ὀλυμπιακὸς θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν Ἑθνικὸν καὶ εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ Ἑνωσις τὸν Ἀστέρα.

Εἰς τὸ παγκόσμιον ποδοσφαιρικὸν πρωτάθλημα, ποὺ θὰ γίνῃ τὸ ἐπόμενον ἔτος εἰς τὸ Παρίσι, θὰ λάβῃ μέρος καὶ ἡ ἑλληνικὴ ὁμάς. Σχετικὸς κατηρτίσθη εἰς τὴν ὁμοσπονδίαν, εἰδικὴ ἐπιτροπὴ πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος. Ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἀποτελεῖται ἐκ τῶν κ. κ. Μέρμηγκα, Μαργακουδάκη, Ζαχαρία καὶ Σαλεπούλια.

Μεγαλεῖα καὶ βάσανα τῶν ἐπαγγελλμάτων ΦΡΟΥΤΑ ΚΑΙ ΛΑΧΑΝΙΚΑ

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΜΑΝΑΒΗ

—Ἀρώματα ἔχω σήμερα!...
Ἐὰν συνθίξῃ νὰ διαφθερῇ τὸ ἐμπόριον τοῦ «μανάβης». Ἀλλ' ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν εἶναι καθόλου καλὸς διαφθερῆς. Διότι θέλοντας νὰ παρουσιάσῃ τὸ μανάβικόν του ὡς ἀρωματοποιεῖον, τὸ ὑποβιβάζει τρεμερὰ. Πῶς μποροῦν νὰ παραβλέθωνται τὰ κατασκευασμένα τῶν μυρωδιῶν, ποὺ μετὰ τὴν ἡλικίαν τῶν διαφθερῶν τὴν διαφθορὰν, μετὰ τὴν ἀνγώτητα τῶν φυσικῶν ἀρωμάτων τῶν φρούτων, μέσῳ σὲν ὅποια μοχολοῦν τὰ θραυρὰ νεῖα τῆς φύσεως; Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον ἡ διαφθορὰ, ποὺ ἔχει διαρκῆς πανήγυρι μὲσα στὰ μανάβικα. Εὐφραίνεται καὶ ἡ ὄρασις. Ἀναγλυφῶς ζωγραφικῶς πίνακες σχηματίζονται τοποθετημένα κατὰ σωρὸς φρούτα. Τόσες αἰσθητικὲς ἀπολαύσεις ποὺ ἔχει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μανάβη, δὲν τὴν ἔχει κανεὶς ἄλλος...

Τὸ μανάβικόν δὲν εἶναι κατάσταση. Εἶναι ἓνα κομμάτι τοῦ ἐπιγείου Παραδείσου. Ὁ κῆπος τῆς Ἑβὲ δὲν ἦταν παρὰ ἓνα ἀπέραντον μανάβικον φορτωμένον θαυμάσια φρούτα καὶ καρπούς. Κατὰ λοιπὸν ἀπὸ τὴν μακαριότητα τῶν πρωτοπλάστον πρὸ τοῦ ἡμαρτηματὸς τὸν ἔχει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μανάβη. Δι' αὐτὸν τὸν εὐτυχεῖ ἐπαγγελματίαν ἐνάγει ἡ γῆ ὅλα τὰ φυτικὰ τῆς ἀγροῦς. Σ' αὐτὸν πρωτοστέλνεται τὰ θεῖα δῶρα τῆς Δημήτρας—σταφύλια, ροδάκνα, πορτοκάλια, κυδωνία, μήλα καὶ τὴς τόσες ἄλλες πηγμῆνες γλυκύτητες τῶν φυτικῶν ὡμῶν—καθὼς καὶ τὴς βροσιές τῶν περιβολίων καὶ τῶν κήπων, τὰ παντὸς εἶδους λαχανικά. Ὁ μανάβης εἶναι ὁ διαχειριστὴς τοῦ ὁραστοῦ τῶν αὐτῶν τῆς γῆς.

Ἐπειτα δὲν πρέπει νὰ ξεγνοῦμε, ὅτι τὰ λαχανικά καὶ τὰ φρούτα εἶναι οἱ ἀφελιμώτερες τροφές γιὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ συνεπὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μανάβη ἔχει μίαν θαυμάσιαν κατὰ φύσιν. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κρεοπώλη μπορεῖ νὰ κινδυνεύσῃ μίαν μέρα, ἀν ἐπιβρίσῃ τὸ κήρυγμα τῆς ἀκρεωρασίας. Ἐνῷ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μανάβη δὲν θὰ διατρέξῃ ποτὲ τέτοιο κίνδυνον. Διότι κανεὶς δὲν θὰ βρεθῇ νὰ διακριθῇ «Κάτω τὰ λαχανικά καὶ τὰ φρούτα». Τώρα ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι, ἐνῷ μετὰ τὰ λόγια εἰμαστε ὅλοι υπέρμαχοι τῆς φυτικῆς διαίτης, στήν πρᾶξιν προτιμοῦμε ἓνα καλὸν μπιφτέκι ἀπὸ ἓνα πιάτο χόρτα. Αὐτὸ ὁμοῦ δὲν εἶναι καὶ τόσον ἀπογοητευτικὸ γιὰ τοὺς μανάβηδες, διότι ἀφ' ἐνός μεν τὰ μπιφτέκια δὲν εἶναι προσιτὰ γιὰ τὰ πλείστα πορτοφύλια καὶ ἀφ' ἑτέρου καὶ αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὴν οἰκονομικὴν δυνατότητα τῆς πλουσίας καὶ διαρκούς κρεωφαγίας ὑπάρχει περὶ τὸν ποῖον νὰ ἀρυστομαγιάσουν κάποτε ἢ νὰ γίνων διαδητικοί, ὅποτε θὰ καταφύγουν εἰς τὸ φυτικὸν ἐμπόριον τοῦ μανάβη. Ὡς πρὸς δὲ τὸν καθῆκον τοῦ μανάβη, ὅστις πρὸς τὸν καθῆκον τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γεωργιάδην, τὸν πρῶτον τοῦ Πολυτεχνείου κ. Α. Σινὸν, τὸν πρόεδρον τῶν ΣΕΓΑΣ κ. Ριπὸπουλον, τοὺς διοικητὰς τῶν σχολῶν Εὐδαλίδων, Δοκίμων καὶ Ἀεροπορίας κ. κ. Ν. Μπατῶν, Ξηρόν καὶ Τηλινῶν.

Πολλοὶ οἱ ἐκλεκτοὶ

— Ἀκούσε, ἀγαπῶμε μου... θὰ θέλω νὰ σοὺ δείξω ἓνα μικρὸν λογαριασμὸ τῆς μοῦσας μου.
— Ἀφοῦ μὴ τὸν ἐδείξῃς χάς καὶ τὸν πληρώσω!...
— Ἀ, ἐοῦσαν τὸν ἐδείξῃς!

πρὸς τὰ φρούτα εἶναι ἀτταβιστικά. Τ' ἀγαποῦμε δηλαδὴ τόσο πολὺ, διότι τὴς ὁμοῦ πόσες γενεές προγόνων μας ἐτράφησαν ἀποκλειστικῶς με φρούτα καὶ καρπούς κατὰ τοὺς μακροὺς αἰῶνες τῆς προῆς ἐποχῆς. Ὡς πρὸς τὴν ἀνγώτητα τῆς γῆς, Παράλληλα δὲ μετὰ τὴν ἀγῶτητα μας πρὸς τὰ φρούτα ἐξαπλοῦνται καὶ οἱ διαίτητικες συμβουλές, οἱ ὁποῖοι διδάσκουν τὸν λαόν, ὅτι ἓνα καλὸ φρούτο

Πρῶν-πρῶν, οἱ νοικοκυρὲς φωνίζουν.

εἶναι τροφὴ προτιμωτέρα ἀπὸ πολλὰς ἄλλας καὶ πρέπει γὰρ αὐτὸν νὰ θυσιάζῃ ἐν ἀνταγῇ καὶ ἓνα μέρος τοῦ ψωμοῦ μας. Ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα μίαν καλὴν προπαγάνδαν διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μανάβη.

Ὁ ἐπαγγελματίας αὐτὸς εἶναι ἐπίσης ἀξιοπληροῦς διὰ τὴν πελατὴν τῶν. Τὴν ἀπαιτοῦν τὰ θελικά τῆς γειτονίας καὶ ἰδίας τὰ δουλιὰ, τῶν ὁποίων νὰ μὰγούλα, ὅταν σκούουν νὰ διαλέξουν τὰ δροσερὰ λαχανικά, μετεβιβάζονται μετὰ τὴν νομίσματα. Τὸν περὶεχέει δὲ τὸ ἐμπόριον ποῦ ἀφθονοῦν ὅλα γιὰ νὰ καὶ κοπιημένα σὲς πελάτας τοῦ. Τὴν μετὰ τὴν κολακεύει λέγοντάς τῃ, ὅτι τὸ μῆλο του εἶναι γλυκὸ καὶ ἀρωματῶδες, τὸ μαγούλῳ τῆς, στὴν ἄλλη λέγει ὅτι ἡ φρούλα του εἶναι σάν τὰ χεῖλη τῆς καὶ στήν ἄλλη, γιὰ νὰ τὴν ρίξῃ στὸ φιλότιμον ὡς ἀγοράστῃ τὰ λεμονία τοῦ τῆς ὀπενθίμης μετὰ διακρίσιν τὰ λεμονία τοῦ κοροσῆ τῆς. Αὐτὰ τὰ ἐπαγγελματικὰ μεγαλεῖα τὰ ἔχουν εἰς μεγαλειότητα καὶ πῶς θαυνοῦν οἱ πλανόδιοι μανάβηδες. Αὐτὸν τὸ τραγουδοῦν τελευταίαν στίς γειτονίες εἶναι προσκλητήριον τοῦ θηλυκοῦ πληθυσμοῦ. Δροσερὰ—δροσερὰ, σάν τὰ φρούτα τοῦ καὶ τὰ λαχανικά τῶν θαυνοῦν τὰ κοριτοπούλα στὸ δρόμον νὰ τὸν προπαινεύσων—αὐτὸν καὶ τὸν γιάδωρ του— μετὰ τὴν περὶεχέει στὸ χεῖρ, μέσῳ σὲς ὅποιος θὰ βρῶνται τὰ φυτικὰ ψώνια, τὸν στομαστοῦν κοράδες μετὰ ἐπιμέλειαν ἐμφάνισιν, διότι μόλις πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθον, τὸν ὁποῖον κοπιῶν θέλγητρο, κατὰ τὸ μῆλον καὶ ἡττον ἀπόκρυφον, ἀφίει ἀκάλυπτον ἢ σπλαγχνικὴν ρόμην ντὲ σάμπερ, τὴν ὥρα ποὺ ἀναστατεύουν τὸν περιεχόμενον τῶν κολοθῶν, πρὸς μεγάλην ὀφθαλμικὴν εὐτυχίαν τοῦ μανάβη...

Ἡ μοναδικὴ μὲν ἔχει καὶ πολλὰ θάσανα.

τῶν, μὰς λέγει ὁ κύριος Φάνης, ὁ ὁποῖος διατρεῖ μανάβικον στήν ὁδὸ Κολοκοτρώνη, ποὺ μὰς κρατοῦν ἀκόμη ὕγιεις, μὰς εἶχαν γίνῃ φυματικοί. Τόσο σῶμα πᾶν ὁ δουλειὰς μας...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η όμορφή ===== στο σινεμά

Τα φορέματα αρχαίου Έλληνικού τύπου, αρχισαν να γίνονται της μόδας εις το Παρίσι. Απόδειξις το ανωτέρω θαυμάσιον σύνολον, που λανσάρεται η Σανέλ.

Για την κουζίνα σας

Οι κουτίνες της κουζίνας έχουν καταστήσει πρόβλημα και πιστεύετε μας-μας ζητούν πολλές συμβουλές γι' αυτό το ζήτημα. Ή κουζίνα παίζει τον κυριώτερο ρόλο στο σπίτι, όταν βράσιμα θέλουμε να είναι όλο άμωρο και συγυρισμένο.

Οι χωματιστές κουτίνες τραβούν όλο τον κόσμο. Πολλές κυρίες θέλουν σε μελανοχάλκη αυλή. Μία μουσελίνα τριπλή ή μία έταμιν με τετράγωνα άσπρα και κόκκινα ή άσπρα και ροζ (αυτά τα χρώματα τα βλέπουμε και στους μουσελίνες των τραπεζιών της κουζίνας) δίνουν κάποια ζωή στην κουζίνα μας.

Άλλες γίνονται από μουσελίνας με μεγάλα τελεία, με λουλούδια σε χαριτωμένους χρωματισμούς. Ή κουζίνα είναι γεμάτη από καπνούς. Αυτοί καλούν τις κουτίνες. Οι συζυγείς πλύσεις καταστρέφουν τους ζωηρούς χρωματισμούς.

Πολλές είναι ιδέασες. Έτσι με το πλύσιμο δεν χαλούν καθόλου.

Μα είναι τόσο μονότονο το άσπρο... Γι' αυτό βάσουν πάνω στις άσπρες κουτίνες με γάλα τετράγωνα ή τρίγωνα κόκκινα, πράσινα ή μπλε.

Σδίγγοι

Παίρνοντας 2 ποτήρια νερό, 1 κουτάλι της σούπας βούτυρον, 1 πινακιό ζάχαρη και λίγο αλάτι. Βάζουμε αυτά να βράσουν. Όταν βράζει το νερό, ρίχνουμε 100 βράσια σιμιγδάλι λίγο-λίγο, έως να πιπέρ κακά. Κατόπιν το βράζουμε από τη φωτιά και το σκεπάζουμε, έως να κρυώσει. Άμα κρυώσει, το βάζουμε εις μίαν λεκάνην και κτυπάμε την πάστα, βάζοντας μέσα 10 αυγά. Αν η πάστα γίνει άραδιά, επιτυγχάνουν καλλίτερα.

Το τηγάνι πρέπει να είναι βαθύ και να έχη πολύ λάδι ή βούτυρο. Με ένα κουτάλι της σούπας, το οποίο βρέχουμε κάθε τόσο, παίρνουμε την πάστα και τη ρίχνουμε στο τηγάνι. Όταν τηγανισθούν, τους ρίχνουμε λίγο μέλι και βάζουμε πάνω κοπανιστή κανέλλα.

Κοκταίνλ

ΚΟΚΤΑΙΝΛ ΑΛΑΞΚΑ

Μέσα στο «άκερ» (το ποτήρι που γίνονται τα κοκταίνλ), βάζετε πάγο σε μικρά-μικρά κομματάκια, τρία τέταρτα του ποτηριού τζιν και ένα τέταρτο σαμπρέζ κίτρινη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ ΚΟΚΤΑΙΝΛ

Ανακατέψτε σε μικρά κομματάκια πάγου ίσων ποσοτήτων: ζων μέντας και κουναρό.

Το όθαλ πρόσωπο της Φράνσες Ντρή είναι ίσως το τελειότερο πρόσωπο του Χόλλυγουντ. Έαν είδατε το φιλέ της Μπεκυ Σάρα θα προσέξατε την όμορφη και τη χάρη αυτής της νέας στάρ.

Αλλά εάν η λεπτότης των χαρακτηριστικών είναι ένα χάρισμα της φύσεως, το όποιον ίσως πολλές στερούμεθα, υπάρχει το μακιγιάζ που σιάχνει όλα αυτά. Σήμερα θα μιλήσουμε για το δραδινό μακιζ της Φράνσες Ντρή. Έαν έχετε τον ίδιο τύπο με την ώραία αυτήν βεντέτα και εάν το πρόσωπό σας είναι όθαλ μην παρασυρθήτε ποτέ από τα μακιγιάζ της «τελευταίας μόδας» από τα «έξαντρη» φρύδια από τα ιδιότροπα στόματα. Κυττάξτε καλά το πρόσωπό σας μπρός σε ένα καθρέπτη. Έαν ακόμα έχετε μεγάλο μέτωπο μην δάφετε πολύ τα φρύδια σας. Πρέπει να είναι στη θέση τους και να σχηματίζουν μία καμπύλη.

Για την μέρα θα βάψετε τα βλέφαρά σας λίγο στην άκρη. Για το δραδύ πιο πολύ.

Διαλέξτε το ίδιο χρώμα που βάζει η Φράνσες Ντρή. Μαύρο με άρζαντε. Αυτή δίνει και το μυστηριώδες και βελουδένιο στο βλέμμα.

Στα μάγουλα βάλετε όρανζ με πούδρα «όκρ». Στα χείλη ένα κόκκινο προς το μπρίν. Έτσι δεν θα φοιθώτε τα πειράγματα των φίλων σας και τα ειρωνικά βλέμματα των διαδοτών. Θα είσθε έτσι κομψές και ώραίες.

Προσέχετε πάντα στο μακιγιάζ. Από το μακιγιάζ μπορεί κανείς εύκολα να χαρακτηρίσει μία γυναίκα.

Οι γυναίκες που θάφονται άσχημα διαστικά είναι...τεμπέλες.

Προσοχή λοιπόν.

ΓΚΡΕΤΧΕΝ

Τι φορεί η κομψή παριζιάνα

Τρία ώραία μαντώ κρεασιόν του Λελόγκ

Η μόδα στο Παρίσι

Για το χειμώνα αυτό πολύ της μόδας είναι τα λαινάζ. Από λαινάζ κοντρό γίνονται τα παλτά μας.

Άλλα υφάσματα είναι μάλλινα με γραμμές μεταξωτές. Θα φορεθούν πολυ λαινάζ κεντητά. Θα ιδούμε πολλά «αγκορά». Μην ξεχνάτε τα ντρά. Για την πόλη και τα σπόρ τα ζέρσευ είναι καλά. Μην ξεχνάτε τα αδιάβροχα λαινάζ για τις εκδρομές σας και τα σκι.

Δεν μπορεί κανείς να άρνρηθ η χάρη του βελούδου. Άλλα είναι σκέτα, άλλα σκωτζέζικα, άλλα έμπριμε με μικρά λουλουδάκια.

Και για το βράδυ τί μεταξωτά να διαλέξουμε; Ταφτάδες, κρέπ ντε σιν, ζωρζέτες, κρέπ σατέν.

Χρώματα; Μαύρο. Το άσπρο βασιλεύει. Το μαρρόν, το πράσινο, το γκρενά το βιολέτ.

—X X X—

Η σαιζόν των χορών

Η μεγάλη σαιζόν άρχισε. Δεν ακούς τίποτα από το τί θα φορέσουμε στον άλφα ή βήτα μάπαλο.

Όλες είμαστε ανυπόμονες ως τη βραδιά, που οι αϊθουσες του χορού θα ανοίξουν, για να δεχθούν στη ζεστασιά τους τις ώραίες μας Άθηναιές. Δεν θα θέλουν να φορέσουν ώραίες τουαλέτες αυτή τη βραδιά, για να έλκύσουν την προσοχή τσόνων...

Από πολλών καιρό οι Παρισινοί «κουτυρέ» έψαχναν να βρουν ώραίες τουαλέτες. Έπί τέλους βρήκαν το βραδυόν ταγιέρ. Μαϊάζει με σμόκιν και φράκο. Ή φούστα, πολύ μακρύ, έγύζει σχεδόν τη γή. Τα χρώματα; Το μαύρο και το άσπρο. Τα σκετινά χρώματα της Πάρμας, το βιολέτ, το γκρενά.

Γίνονται επίσης πλεχτά από κλωστή λαμέ, άσημί, το κρέπ αντίληπ και το λαϊνά άνακατεμένο με σελοφάν. Μην ξεχνάτε τα άξεσουάρ, μπιζού, λουλούδια, σάρες από ρενάρ, κόπες από μπρε-τσουάνζ.

Είναι επίσης πλεχτά από κλωστή λαμέ, άσημί, το κρέπ αντίληπ και το λαϊνά άνακατεμένο με σελοφάν. Μην ξεχνάτε τα άξεσουάρ, μπιζού, λουλούδια, σάρες από ρενάρ, κόπες από μπρε-τσουάνζ.

Είναι επίσης πλεχτά από κλωστή λαμέ, άσημί, το κρέπ αντίληπ και το λαϊνά άνακατεμένο με σελοφάν. Μην ξεχνάτε τα άξεσουάρ, μπιζού, λουλούδια, σάρες από ρενάρ, κόπες από μπρε-τσουάνζ.

Είναι επίσης πλεχτά από κλωστή λαμέ, άσημί, το κρέπ αντίληπ και το λαϊνά άνακατεμένο με σελοφάν. Μην ξεχνάτε τα άξεσουάρ, μπιζού, λουλούδια, σάρες από ρενάρ, κόπες από μπρε-τσουάνζ.

Για το μακιγιάζ

Η ξανθή θα διαλέξη την ροζ πούδρα, το κοκκινάδι ροζ προς το χρυσό, το ροζ για τα χείλη πορτοκαλί σκούρο.

Η μελαχροινή θα διαλέξη την πούδρα όκρ ροζ, το κοκκινάδι ροζ προς το χρυσό, το ροζ κοκκινό σκούρο. Ή ρούσσα θα εινε άμωρη με άσπρη-όκρ πούδρα, με κοκκινάδι κτυπητό, με ροζ κεράσι.

Η άσπρη θα προτιμήση μία πούδρα χρυσή, χωρίς κοκκινάδι στα μάγουλα και ένα ροζ γκρενά στα χείλη. Πολύ σκι είναι τα νύχια να έχουν το ίδιο χρώμα με το στόμα.

Μην ξεχνάτε να άκουμπάτε τα χείλη σας ύστερα από το βάλσιμο πάνω σε ένα άσπρο χορτί. Έτσι το ροζ σας δεν θα άσπρη κόκκινα σημάδια στα πρόσωπα των άγαπημένων σας.

Πολλές φορές παρασεύετε τα χείλη σας. Όταν κάνετε το μακιγιάζ σας, προσέχετε πολύ στο βάψιμο των χειλιών. Πολλές από μας τραβούν μία γραμμά, έτσι μόνο για να λείνε οι βάψιμοι τα χείλη μας.

Πολλές φορές οι γυναίκες των χειλιών μας είναι κακοφτιαγμένες. Πολλές, όταν καθαρίζουν το στόμα τους, βάζουν τη βούρτσά με το στόμα και, καθαρίζοντας τα δόντια, σπράχνουν με το χέρι της βούρτσας τις γωνίες του στόματος. Άλλες έχουν την άσχημη συνήθεια να βάζουν το σαγόνι τους μέσα στα χέρια. Περιποιήστε τα χείλη σας. Όταν κάνετε μασάζ στο πρόσωπό σας, μην ξεχνάτε τα χείλη σας.

Όταν πάλι το βράδυ με μία καλή κορέα καθαρίσετε το πρόσωπό σας από το μακιγιάζ, βάλτε μια ζεστή κομπρέσα στο στόμα σας. Βάλτε ύστερα λίγη λανολίνη ή γλυκερίνη ή άμυγδαλάδα. Όταν οι γωνίες των χειλιών σας κίτρινίσουν, συμβουλευθήτε έναν οπιδεκάστη για τις άσθενείες του σκελετού. Μην ξεχνάτε ότι η όμορφη είναι το θεμελιώτερο της υγείας. Ίσως γι' αυτό οι γυναίκες ζουν παραπάνω από τους άνδρες. Ή κοκετταρία τους βοηθεί να παραμυθάζονται. Άπορευετε το μελαγχολία. Χαμνελάτε. Το χαμνελό δίνει όρεξη για τη ζωή.

Τι να διαλέγετε

Τι να διαλέξω; ρωτάτε όλες. Ύφασμα θαμπό (ματ) ή γυαλιστερό; Πώς θα το γαρνίρω;

Σπουδαία ερωτήσια. Για το δραδύ μέσα στα φώτα το ματ είναι καλλίτερο από το γυαλιστερό.

Σε ένα γυαλιστερό φόρεμα εάν το σάτεν μη βάλετε ποτέ γαρνιτούρες. Αφιστέ το σκέτο. Έτσι αλλι είναι καλλίτερο. Το όμορφο φόρεμα βάλετε ένα μικροκέτο από βιολέτες ή από τριαντάφυλλα. Τού δίνει τόσο χάρη.

Βλέπετε ότι είναι τόσο απλή αυτή η σικουόρα.

Πολύ σκι αυτό το άπλο μαύρο βελουδινο φόρεμα με νταντέλλα άρζαντε στον γακά και άργυρη ζώνη στη μέση.

Τα χτενίσματα

Τα θραυνά χτενίσματα πρέπει να παρουσιάζουν μεγάλη διαφορά από τα χτενίσματα της ημέρας. Πώς θα κατορθώθ όμως αυτό; Ή μόδα έρχεται να μας δώση άμέσως την άπάντησι. Το ίδιο κεφαλάκι μας το παρουσιάζει άγνώστο με μία φρόντα και μερικές μπουκλες τοποθετημένες πίσω που στολίζουν τον λαμό και συμπληρώνουν την ντεκατέ τουαλέτα. Άς μη λησμονούμε ότι συνήθίζονται πολύ στα μαλλιά και γυράντες από λουλούδια και μπαρέτες παγιέτες.

Έν γένει, το θραυνό χτενίσμα πρέπει να παρουσιάζη ένα κεφαλάκι κάπως πιο άσπυ από το κεφαλά της ημέρας, μολονοί τα τριγύνα καπέλλα θέλουν επίσης καλοχτενισμένα κεφαλά.

Παιδικά δωμάτια

Μία από τις φροντίδες των νεαρών γονέων είναι η έκλογη εις την διευθέτησιν του δωματίου, που θ' άφιερωθ η για το παιδάκι των. Το πρώτον πράγμα, που έχουν να προσέξουν είναι να βρισκείται το δωμάτιον προς την μεσημέριαν και να έχη πολύ φώς και ήλιον. Ύστερα να είναι οι τοίχοι άσπρισμένοι ή βαμμένοι με άνοικτό χρώμα. Πολλοί ίσχυρίζονται ότι τα χρώματα επιδρούν εις την ιδιουγκρασίαν και τον χαρακτήρα του παιδιού. Αυτό ίσως είναι υπερβολή, άλλ' όπωσδήποτε το παιδί πρέπει να ζή και να μεγαλύνη μέσα σε μία άτμόσφαιρα ευχάριστη, φαίδη και φωτισμένη, που ταιριάζει στην τρυφερή του ηλικία. Οι τοίχοι πρέπει να είναι άπληλαγμένοι από κάδρα και άλλα στολίσια, όπου επικάθεται η σκόνη. Το παζι χρειάζεται άερα, ήλιο, φώς. Ή έπιπλωσις θα είναι άπλη. Άρκοιν ένα κρεβάτάκι ή ένα φαρδύ κορροτσάκι, μία ντουλάπα, ένα τραπέζάκι, μία μικρή σιφονιέρα για τα ρούχα του παιδιού μία χαμηλή πολυθρόνα όπου θα κάθεται η μητέρα για να θηλάξη το βρέφος.

Όλα αυτά τα έπιπλα γίνονται από ξύλο θαμμένο με άσπρη ριπολίνη, ώστε να πλένωνται, χωρίς προεξοχές, για να μη χώνεται η σκόνη και σε σχήμα λιτό, άλλα κομψό, ώστε το παιδάκι από την τρυφερή του ηλικία να συνθίξη στην ώραία γραμμή.

Το μπάνιο του βρέφους θα γίνεται μέσα στο λουτρό σας, σε μία μικρή μπανέρα, ή όποια τοποθετείται άπάνω στο μπάνιο σας, ούτως ώστε η μητέρα να μην άναγκάζεται να σκύβη όταν πλένει το παιδάκι της.

Πολύ σκι αυτό το άπλο μαύρο βελουδινο φόρεμα με νταντέλλα άρζαντε στον γακά και άργυρη ζώνη στη μέση.

Τα έφετεινά μοντέλλα

Οι γενικές γραμμές που θα επικρατήσουν εις τα φορέματα πολύ φορέσι για θράδυ, ταν όποιον το πλάτος άρχιζε χαμηλά μετά από «άνω». Χρειάζεται επομένως υπερκοίλη σιλουέτα στην Έλληνίδα με τους άνευτημένους γοφούς θα άποκρφή το στόλ άσπυ του φορέματος. Τα φορέματα σε φερικούς όικους εινε πολύ στενά στα μανίκια ως έπί το πλείστον φαρδύτατα χωρίς όμως ν' άποκλείωνται και τα στενά! Έκείνο που εινε νέο, εινε τα υφάσματα τα όποια υπερβαίνουν κάθε προσδοκία μας.

Στου Γουώρ επικρατούν τα γαρνιρισματα από γούνα σε μανίκια έπανωφοριών και φορεμάτων.

Άγκραφ μετállινες από στράς καθά και μία νουβιτέ που άρεσε εινε τα φορέματα λαιμέ σε τόνο σεμζιέ.

Φορέματα θραυνά με πτυχές, κάμ μακρές και ταγιέρ γεμίσματα από βελούδο.

Μπολέρο από καστόρι σε φορέματα από λαινάζ με βελουδινες γραβάτες.

Τα χρώματα που επικρατούν στον άνωτέρω όικο εινε το μαύρο, το καφέ, το μπλε-μαρεν και το βιολέ.

Έπίσης πολλά μονόχρωμα λαμέ.

Το γεγονός όμως εινε ένα: Ότι όσοι όικοι ραπτικής εινε σήμερα της μόδας στο Παρίσι, καθένας από αυτούς λανσάρε μια άλλη μόδα για να ντυθί κάθε κυρία κομψά και να προσέχει έτσι με μία άλλη ιδέα.

Τέσσερα χαριτωμένα παριζιάνικα μαντελάκια, πολύ κατάλληλα για τις ποιμένες θαυμάσιες λιακάδες, και για προχειρές άπογευματινές σοσι.

Η μητρική διακριτικότητα

Πολλοί γονείς, ιδίως δε μητέρες, έχουν την παράενη μανίαν να τονίζουν έμπρός εις τους ξένους τα έλαττώματα των παιδιών των. Λέγουν η χ. δια το ένα-έτι έχει δυστροπία χαρακτήρα, δια το άλλο ότι εινε έξ άσπης άνορθόγραφον, δια το τρίτον ότι μαλιστα με τους ανωρμολικούς του και άλλα.

Πώς έξηίνεται το φαινόμενον αυτό; Πρώτον, όφελεται συχνότατα εις μίαν μητρικην ψευδομειοδοσίαν. Ο ξένος που άκούει τάς κατηγορίας, απεύδει από ευγένειαν να διαμαρτυρηθ η έκθειάση τα προτερήματα των ίδιων παιδιών, να έκφαση την νύμφη του ότι αί έλλειψεις των ειναι παροδικαί ή ότι άποτέλουν μάλλον ένδειξεις ίσχυρους προσωπικοτήτος. Έπειτα, έκθέτοντας η μητέρα τάς δυσκολίας που συναντά εις την άνατροφήν των τέκνων της, έπιθυμεί έτσι να έπιδείξη έμμεσως την άσπην της, όπως ακριβώς οι θηριοδαμασταί εις τις ρεκλάμες των, εδρίσκονται εις τα πόδια ενός μεγαλοπρεπούς και έξυγνισμένου λεονταριού.

Άλλά, όπωσδήποτε και αν ειναι η έξηγησις της η μέθοδος αυτή ειναι άλαδρά από πολλών άποψεων. Ένα παιδί ύποφέρει όταν το παρουσιάζουν εις τον

κόσμον ως καρικατούρα ή ως θρανόν της οικογενείας του. Ή ντροπή το κάμνει να χάη την έμπιστοσύνην προς τον έαυτον του. Και έπί τέλους άδιαφορεί πλέον δια το καθε τι.

Σκεφθήτε έτι άλλο πόσον μία τέτοια μητέρα καταστρέφει εκ των προτέρων το μέλλον του παιδιού της. Τα λόγια της επαναλαμβάνονται διαγίγερ έξιμ-κωμένα από στόματος μωρόν. Άπμ συνηθισται έτσι μία προκατάληψις εις όσα όσα του παιδιού, ή όποια θα το καταδικάη εις όλοκληρόν την ζωήν του.

Ειναι η φύσις των τέτοιων ελαττωματικη, θα λέγαμε γι' αυτό άνόνητα όσοι το ζήλευσιν ή το μισούν. Δεν θυμάσθε που η μητέρα του παρενοήτοι διαρκώς, επί μικρά του χρώμα;

Φυλάξετε λοιπόν δια τον έαυτον σας, άγαπητά άναγνώστρια, τάς δυσκολίας που συναντάτε εις το έργον της άνατροφής των παιδιών σας. Άντικρύστες εις τις ρεκλάμες των, εδρίσκονται εις τα πόδια ενός μεγαλοπρεπούς και έξυγνισμένου λεονταριού.

Άλλά, όπωσδήποτε και αν ειναι η έξηγησις της η μέθοδος αυτή ειναι άλαδρά από πολλών άποψεων. Ένα παιδί ύποφέρει όταν το παρουσιάζουν εις τον

κόσμον ως καρικατούρα ή ως θρανόν της οικογενείας του. Ή ντροπή το κάμνει να χάη την έμπιστοσύνην προς τον έαυτον του. Και έπί τέλους άδιαφορεί πλέον δια το καθε τι.

Σκεφθήτε έτι άλλο πόσον μία τέτοια μητέρα καταστρέφει εκ των προτέρων το μέλλον του παιδιού της. Τα λόγια της επαναλαμβάνονται διαγίγερ έξιμ-κωμένα από στόματος μωρόν. Άπμ συνηθισται έτσι μία προκατάληψις εις όσα όσα του παιδιού, ή όποια θα το καταδικάη εις όλοκληρόν την ζωήν του.

Ειναι η φύσις των τέτοιων ελαττωματικη, θα λέγαμε γι' αυτό άνόνητα όσοι το ζήλευσιν ή το μισούν. Δεν θυμάσθε που η μητέρα του παρενοήτοι διαρκώς, επί μικρά του χρώμα;

Φυλάξετε λοιπόν δια τον έαυτον σας, άγαπητά άναγνώστρια, τάς δυσκολίας που συναντάτε εις το έργον της άνατροφής των παιδιών σας. Άντικρύστες εις τις ρεκλάμες των, εδρίσκονται εις τα πόδια ενός μεγαλοπρεπούς και έξυγνισμένου λεονταριού.

Άλλά, όπωσδήποτε και αν ειναι η έξηγησις της η μέθοδος αυτή ειναι άλαδρά από πολλών άποψεων. Ένα παιδί ύποφέρει όταν το παρουσιάζουν εις τον

κόσμον ως καρικατούρα ή ως θρανόν της οικογενείας του. Ή ντροπή το κάμνει να χάη την έμπιστοσύνην προς τον έαυτον του. Και έπί τέλους άδιαφορεί πλέον δια το καθε τι.

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΕΘΥΣΙ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο άνθρωπος μιας κυρίας της ρωμικής ἀριστοκρατίας, της 'Ιουλίας Μόρο, την ημέρα των γενεθλίων της της χαρίζει ένα θαυμάσιο περιδέραιο και μετά της λέει ότι πρόκειται να πάρει σε μίαν εκδρομή με μερικούς φίλους του. Η γυναίκα του όμως καταλογίζει ότι θα πνιγεί με διάφορα φίλενάδες του, με τις οποίες γλεντάει τακτικά. Και ο άνδρας της πιθανόν να έχει δική του πνιγμένη γυναίκα, γιατί η 'Ιουλία είναι μία γυναίκα ψυχρή, εις την οποίαν ο άνδρας δεν κάνει την παραμικρή εντύπωση.

Σε μία συναντήσι, ο' ένα φίλκός της σπύ, η 'Ιουλία συναντάται με έναν άγνωστο νέον, συμπεριπτικόν και μυστηριώδη, που άρκεσε να της στείλν κα-θεμερινά λουλούδια στο σπίτι. Ο νέος αυτός, που λέγεται Κάρολος όδρα Μα-νέλι, την καταδιώκει παντού. Η 'Ιου-λία αντιστέκεται σ' αυτό το αίσθημα, προσπαθεί να πείσει τον εαυτόν της ότι πρέπει να πνιγί την ψυχή της καρδιάς της, αφού καταλαβαίνει πως αιδώνται-ται κι' αυτή κάποια συμπάθεια άπέναν-του. Όλες όμως οι προσπάθειες ά-ποδίνουν εις τίποτα και ού μιά στιγμή, που δεν μπορεί πιά να συγκρατήσ το αίσθημά της, πνιγνίσει την έπαυλν του, όπου συναντώνται ιδιαιτέρως γιά προ-τή φορά. Από τη στιγμή εκείνη άρχί-ζει το ερωτικό μεθύσι, που θα κατα-λήξη στην καταστροφή και στον θά-νατο.

(Συνέχεια άπ' το προηγούμενο)

Στά βάθη της ψυχής των έκρυβαν και οι δύο μία σκέψη, που τους εδσάωνίσε, μία σκέ-ψη, την οποίαν ο Κάρολος δεν έφροντίσε πα-λύ να κρύψη, μία σκέψη, την οποίαν η 'Ιου-λία δεν ήθελε να φανερώση, αλλά σπν ά-ποιναν κάποτε το πρόσωπό της έπαινε τον έκκρωσι του μοιραρίου και τη χείλη της έ-κλειναν ερωτικά. Μία σκέψη, κι' ένα όνομα: ο Λουδοβίκος Μόρο, ο άντρας της.

Ο Κάρολος το έφρονεσε κάποτε αυτό το όνομα με έιρυναν και κάποτε με περιφρο-νία. Και ο θυμός έδωκάν τους πνιγί το αίσθημά της. Ακούοντας το όνομα του άν-δρος της, η 'Ιουλία έμενε άμυλητή, με σκυ-φή τα μάτια.

Ο Κάρολος όμως, πιά θυμωμένος τώρα, έ-πέμνε:

—Δεν έπρόκειτο να φύγν ο άντρας σου; Γιατί δεν φύγει;

—Δεν έβρι, άπαντούσε η 'Ιουλία.

—Είμαι έναν αϊώνα έδώ πέρα ο μιστός αύ-τός άνθρωπος! Φωνάζει ο Κάρολος νευσι-ομένος.

—Είμαι έννιά ατελείωτες μέρες, λέει έ-κείνη άργά, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι. Και φαίνονται ένας αϊώνας, έχεις δικιο... —Και ο' αυτές τις έννεα μέρες έλειψες τέτοιας φροντίδας ας έμεις, και το πρόσωπό του έπνιρε μία περιεργή έκφραση υπεράστιας περιφρονησέως.

—Μία μέρα γιά την έκκλησία και δύο γιά την αιδώσεα μου, έκανε αυτή, προσπαθόν-τας να δικαιολογήθ.

—Και την τετάρτη φορά; Γιατί έλειψες; —Δεν μπορούσα νάρθ, θέλησα να μού δείξν κάτι άλγνα, που πρόκειται ν' άνοίξω. Και δεν μπόρεσα να ζεγγύν, άρχισε πάλι να δικαιολογείται αυτή.

—Είμαι τόνονος. Δεν τό παραδέχεσαι; —Η γυναίκα έσπικσε τα νύχια της μάτια πρός τον Κάρολον κι' έμεινε σιωπηλή.

—Τις άλλες μέρες, όταν καταδέχτηκες νάρθς έδώ, έρχόσουν κάθε φορά και πιά άργά κι' έφευγες ένωριότερα, έξακολουθώ τον ο Κάρολος άμειλιτος.

—Αλήθεια, αλήθεια... άμολογώσε αυτή. —Και κάθε φορά ήσουν διάφορη, ψυχρή, άβρομμένη, είσαι άπαισιευτή αυτού! Τον γρί-γορα... Τον δυστυχαμένον τον έρωτά μας... —Και μία άπέραντη πικρία έκανε πιά έντο-να, πιά σκληρά τα λόγια του.

—Συγχωρήσε με, δεν φταιώ έγώ! έφώναζεν έκείνη, καθώς έπεφτε στην άγκαλιά του και τον έσπινγε άπάντα της.

Συνκινημένος, αυτός την έπνιμε με τρυ-φερά φίλα στά μολλιά, στο μέτωπο, στα μά-τια. Κι' αυτή τον άφινε να την λικνίζν με τα χείλια έκείνη.

—Επειτα έζωα το πρόσωπό του Κάρολου έ-σκυρώσας, η φωνή του γινόταν γεμάτη πικ-ρία. Αυτή έστρεψε άλλοι το κεφάλι, με τα χείλη στεγνά και τα μάτια φλογισμένα. —Ο άντρας έπέμνε:

—Τα άλλα χρόνια δεν έφευγε αυτόν τον μήνα; —Ναι, πάντα έφευγε, άπαντούσε αυτή με άσθενότατη φωνή. Πάντα, μεταξύ 'Ιουνίου και 'Ιουλίου, έπνιγαν στο Κάρλ-ομιναν, γιά έξη έβδομάδες.

—Και γι' αυτή τώρα δεν φύγει; —Πώς έζει!... Ιως πιά, στη Γαλλία με την θαλαμγιά ενός φίλου του.

—Με γυναικες, βέβαια, πάντα με θρωμο-γυναικες!... Έρώσε, θά πιά με την Λά-λα, την άδελφή της Τζιζέττας.

—Εκείνη έκανε πιά δεν άκουε κομμία από τις λέξεις αυτές, που ήταν γεμάτες σαρκασ-μική περιφρόνησι γιά τον άντρα της. —Α-παντούσε μόνον στις έρωτικές, που άκολου-θούσαν άμειλιτες.

—Και τον Σεπτέμβριο που πρόκειται να πά; —Στο Μπαριζ,... στην Άγγλία ίσως... —Με γυναικες, βέβαια... —Εκείνη έμενε σιωπηλή, άκίνητη.

—Κι' έπειτα, πότε θά συναντηθής ξανά με τον άγαπημένο τον άνδρόν σου; —Μία... το θανάτωμα, κατά τα τέλη 'Ο-κτωβρίου, μ'... —Οστε θ... οι έλευθερί επί τρεις-τέ-σσερες μήνες —Έχω τό... α...

—Τα παιδιά έχουν την μίς Χίς, έπιμένει έ-κείνος σκληρά. Είσαι έλευθερή και δεν θά περάσης ούτε μία μέρα άπ' αυτούς τους τέ-σσερες μήνες χωρίς εμένα! —Ναι, Κάρολε, μαζί σου κάθε μέρα... —Ο Λουδοβίκος όμως, ο άντρας της, δεν έν-νοουσε να τό κουνήσν άπ' τη Ρώμη. Και, έ-πειδή η ζωή της καλής κοινωνίας άρχισε να άσπνν, η ζωή έκείνη, που σκεπάζει τόσο κα-λά τα ερωτικά άμωρτήματα, η 'Ιουλία έφρί-σκε πάντα μπροστά της άνυπόκριτη έμψο-δια, προκειμένου να πιά στα ραντεβού της. Όταν έπνιγαν, δεν μεταχειρίζονταν πιά το άμύδι της, αλλά έπαιρνε ένα άγοράσι, γιά να πιά την βλάκα Μπαρνέζε και άπ' εκεί έξακολουθούσε το όραιο της πεζή, σκεδόν τρέχοντας, άπ' το φόβο μήπως φθάσν άργά. Και ήταν πάντα κουρασμένη, όταν έφθανε, και ο έρωτικός της δεν της άκουσε πιά την έν-θουσιώδη έκείνην υποδοχή, με την οποίαν την είχε συνήθεισι στην άρχή. —Η συμπε-φορά του ήταν τώρα γεμάτη δυσπιστία και ο συγκρατημένος θυμός του έκανε την καρ-διά της να τρέμν.

—Λοιπόν, θά φύγν; φωνέει; ρωτούσε με ά-νυπομονησία ο Κάρολος κάθε φορά, που την έβλεπε.

—Ναι, θά φύγν, άπαντούσε η 'Ιουλία, ύστε-ρα από μικρό διατάγι.

—Τό έζεις όμως καλά; Σου τό είπε; —Όχι, αλλά δεν μπορεί να μείνν περισσώ-τερο έδώ.

—Α, έτσι, α; έφώναζεν ο Κάρολος άπα-νοτευμένος.

Εκείνη έστάρωνε τα χείρια στά γόνατα, εκρίτσε άλλου και έμενε άρκετά σ' αυτή τη στάσι της βουδής καρτερικότητας.

—Γιατί δεν τον ρωτάς πότε θά φύγν; Γιατί δεν προσπαθείς να μάθής το σκεδία του; —Δεν μπορώ να τον ρωτάω τίποτε, άπαν-τούσε άποφασιστικά.

—Γιατί; —Επειδή δεν τον έρώτησα ποτέ.

—Από έγωισμ, δεν είν' αλήθεια; —Ιως, άπαντούσε έκείνη στεγνά.

—Από άδιαφορία, αλήθεια; —Όπως αδελφεί, έλεγε αυτή στόν ίδιο τό-νο, θέλοντας να σταματήσν τη συζήτηση.

Τό όρος της όμως άπέλειπες πάντα τον έ-ρωτικό της, που γινόταν πιά νευρικός, σκε-δόν έδωμμε.

—Επειδή δεν τόν αγαπάς, αλήθεια, δεν τόν αγαπάς; —Δεν τόν αγαπώ, άπαντούσε η 'Ιουλία σκυ-θρωπή, με φωνή πιά μόλις άκούσταν.

—Τόν μισείς, λοιπόν, τόν μισείς; —Δεν τόν μισώ.

—Τότε λοιπόν, 'Ιουλία, τις έφώναζε κατα-πράσιν.

—Τίποτε, άπαντούσαν έκείνη παγερά.

—Ο άνδρας έκνευρισμένος, έπεριεμαν την ά-νακρίσει του Λουδοβίκου άπ' τη Ρώμη κι' έν τώ μεταξύ έκαναν χίλια δύο σκεδία γιά τό πιά θά περάσουν τους τέσσερες αυτούς μή-νες της άπόλυτης έλευθερίας.

—Τι έκανες αυτούς τους μήνες τ' άλλα χρόνια; την ρωτούσε αυτός αγνά, καθώς την έλάμβαν.

—Είμαι έννιά ατελείωτες μέρες, λέει έ-κείνη άργά, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι. Και φαίνονται ένας αϊώνας, έχεις δικιο... —Και ο' αυτές τις έννεα μέρες έλειψες τέτοιας φροντίδας ας έμεις, και το πρόσωπό του έπνιρε μία περιεργή έκφραση υπεράστιας περιφρονησέως.

—Μία μέρα γιά την έκκλησία και δύο γιά την αιδώσεα μου, έκανε αυτή, προσπαθόν-τας να δικαιολογήθ.

—Και την τετάρτη φορά; Γιατί έλειψες; —Δεν μπορούσα νάρθ, θέλησα να μού δείξν κάτι άλγνα, που πρόκειται ν' άνοίξω. Και δεν μπόρεσα να ζεγγύν, άρχισε πάλι να δικαιολογείται αυτή.

—Είμαι τόνονος. Δεν τό παραδέχεσαι; —Η γυναίκα έσπικσε τα νύχια της μάτια πρός τον Κάρολον κι' έμεινε σιωπηλή.

—Τις άλλες μέρες, όταν καταδέχτηκες νάρθς έδώ, έρχόσουν κάθε φορά και πιά άργά κι' έφευγες ένωριότερα, έξακολουθώ τον ο Κάρολος άμειλιτος.

—Αλήθεια, αλήθεια... άμολογώσε αυτή. —Και κάθε φορά ήσουν διάφορη, ψυχρή, άβρομμένη, είσαι άπαισιευτή αυτού! Τον γρί-γορα... Τον δυστυχαμένον τον έρωτά μας... —Και μία άπέραντη πικρία έκανε πιά έντο-να, πιά σκληρά τα λόγια του.

—Συγχωρήσε με, δεν φταιώ έγώ! έφώναζεν έκείνη, καθώς έπεφτε στην άγκαλιά του και τον έσπινγε άπάντα της.

Συνκινημένος, αυτός την έπνιμε με τρυ-φερά φίλα στά μολλιά, στο μέτωπο, στα μά-τια. Κι' αυτή τον άφινε να την λικνίζν με τα χείλια έκείνη.

—Επειτα έζωα το πρόσωπό του Κάρολου έ-σκυρώσας, η φωνή του γινόταν γεμάτη πικ-ρία. Αυτή έστρεψε άλλοι το κεφάλι, με τα χείλη στεγνά και τα μάτια φλογισμένα. —Ο άντρας έπέμνε:

—Τα άλλα χρόνια δεν έφευγε αυτόν τον μήνα; —Ναι, πάντα έφευγε, άπαντούσε αυτή με άσθενότατη φωνή. Πάντα, μεταξύ 'Ιουνίου και 'Ιουλίου, έπνιγαν στο Κάρλ-ομιναν, γιά έξη έβδομάδες.

—Και γι' αυτή τώρα δεν φύγει; —Πώς έζει!... Ιως πιά, στη Γαλλία με την θαλαμγιά ενός φίλου του.

—Με γυναικες, βέβαια, πάντα με θρωμο-γυναικες!... Έρώσε, θά πιά με την Λά-λα, την άδελφή της Τζιζέττας.

—Εκείνη έκανε πιά δεν άκουε κομμία από τις λέξεις αυτές, που ήταν γεμάτες σαρκασ-μική περιφρόνησι γιά τον άντρα της. —Α-παντούσε μόνον στις έρωτικές, που άκολου-θούσαν άμειλιτες.

—Και τον Σεπτέμβριο που πρόκειται να πά; —Στο Μπαριζ,... στην Άγγλία ίσως... —Με γυναικες, βέβαια... —Εκείνη έμενε σιωπηλή, άκίνητη.

—Κι' έπειτα, πότε θά συναντηθής ξανά με τον άγαπημένο τον άνδρόν σου; —Μία... το θανάτωμα, κατά τα τέλη 'Ο-κτωβρίου, μ'... —Οστε θ... οι έλευθερί επί τρεις-τέ-σσερες μήνες —Έχω τό... α...

—Ο άνδρας έκνευρισμένος, έπεριεμαν την ά-νακρίσει του Λουδοβίκου άπ' τη Ρώμη κι' έν τώ μεταξύ έκαναν χίλια δύο σκεδία γιά τό πιά θά περάσουν τους τέσσερες αυτούς μή-νες της άπόλυτης έλευθερίας.

—Τι έκανες αυτούς τους μήνες τ' άλλα χρόνια; την ρωτούσε αυτός αγνά, καθώς την έλάμβαν.

—Είμαι έννιά ατελείωτες μέρες, λέει έ-κείνη άργά, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι. Και φαίνονται ένας αϊώνας, έχεις δικιο... —Και ο' αυτές τις έννεα μέρες έλειψες τέτοιας φροντίδας ας έμεις, και το πρόσωπό του έπνιρε μία περιεργή έκφραση υπεράστιας περιφρονησέως.

—Μία μέρα γιά την έκκλησία και δύο γιά την αιδώσεα μου, έκανε αυτή, προσπαθόν-τας να δικαιολογήθ.

—Και την τετάρτη φορά; Γιατί έλειψες; —Δεν μπορούσα νάρθ, θέλησα να μού δείξν κάτι άλγνα, που πρόκειται ν' άνοίξω. Και δεν μπόρεσα να ζεγγύν, άρχισε πάλι να δικαιολογείται αυτή.

—Είμαι τόνονος. Δεν τό παραδέχεσαι; —Η γυναίκα έσπικσε τα νύχια της μάτια πρός τον Κάρολον κι' έμεινε σιωπηλή.

—Τις άλλες μέρες, όταν καταδέχτηκες νάρθς έδώ, έρχόσουν κάθε φορά και πιά άργά κι' έφευγες ένωριότερα, έξακολουθώ τον ο Κάρολος άμειλιτος.

—Αλήθεια, αλήθεια... άμολογώσε αυτή. —Και κάθε φορά ήσουν διάφορη, ψυχρή, άβρομμένη, είσαι άπαισιευτή αυτού! Τον γρί-γορα... Τον δυστυχαμένον τον έρωτά μας... —Και μία άπέραντη πικρία έκανε πιά έντο-να, πιά σκληρά τα λόγια του.

—Συγχωρήσε με, δεν φταιώ έγώ! έφώναζεν έκείνη, καθώς έπεφτε στην άγκαλιά του και τον έσπινγε άπάντα της.

Συνκινημένος, αυτός την έπνιμε με τρυ-φερά φίλα στά μολλιά, στο μέτωπο, στα μά-τια. Κι' αυτή τον άφινε να την λικνίζν με τα χείλια έκείνη.

—Επειτα έζωα το πρόσωπό του Κάρολου έ-σκυρώσας, η φωνή του γινόταν γεμάτη πικ-ρία. Αυτή έστρεψε άλλοι το κεφάλι, με τα χείλη στεγνά και τα μάτια φλογισμένα. —Ο άντρας έπέμνε:

—Τα άλλα χρόνια δεν έφευγε αυτόν τον μήνα; —Ναι, πάντα έφευγε, άπαντούσε αυτή με άσθενότατη φωνή. Πάντα, μεταξύ 'Ιουνίου και 'Ιουλίου, έπνιγαν στο Κάρλ-ομιναν, γιά έξη έβδομάδες.

—Και γι' αυτή τώρα δεν φύγει; —Πώς έζει!... Ιως πιά, στη Γαλλία με την θαλαμγιά ενός φίλου του.

—Με γυναικες, βέβαια, πάντα με θρωμο-γυναικες!... Έρώσε, θά πιά με την Λά-λα, την άδελφή της Τζιζέττας.

—Εκείνη έκανε πιά δεν άκουε κομμία από τις λέξεις αυτές, που ήταν γεμάτες σαρκασ-μική περιφρόνησι γιά τον άντρα της. —Α-παντούσε μόνον στις έρωτικές, που άκολου-θούσαν άμειλιτες.

—Και τον Σεπτέμβριο που πρόκειται να πά; —Στο Μπαριζ,... στην Άγγλία ίσως... —Με γυναικες, βέβαια... —Εκείνη έμενε σιωπηλή, άκίνητη.

—Κι' έπειτα, πότε θά συναντηθής ξανά με τον άγαπημένο τον άνδρόν σου; —Μία... το θανάτωμα, κατά τα τέλη 'Ο-κτωβρίου, μ'... —Οστε θ... οι έλευθερί επί τρεις-τέ-σσερες μήνες —Έχω τό... α...

—Ο άνδρας έκνευρισμένος, έπεριεμαν την ά-νακρίσει του Λουδοβίκου άπ' τη Ρώμη κι' έν τώ μεταξύ έκαναν χίλια δύο σκεδία γιά τό πιά θά περάσουν τους τέσσερες αυτούς μή-νες της άπόλυτης έλευθερίας.

—Τι έκανες αυτούς τους μήνες τ' άλλα χρόνια; την ρωτούσε αυτός αγνά, καθώς την έλάμβαν.

—Είμαι έννιά ατελείωτες μέρες, λέει έ-κείνη άργά, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι. Και φαίνονται ένας αϊώνας, έχεις δικιο... —Και ο' αυτές τις έννεα μέρες έλειψες τέτοιας φροντίδας ας έμεις, και το πρόσωπό του έπνιρε μία περιεργή έκφραση υπεράστιας περιφρονησέως.

—Μία μέρα γιά την έκκλησία και δύο γιά την αιδώσεα μου, έκανε αυτή, προσπαθόν-τας να δικαιολογήθ.

—Και την τετάρτη φορά; Γιατί έλειψες; —Δεν μπορούσα νάρθ, θέλησα να μού δείξν κάτι άλγνα, που πρόκειται ν' άνοίξω. Και δεν μπόρεσα να ζεγγύν, άρχισε πάλι να δικαιολογείται αυτή.

—Είμαι τόνονος. Δεν τό παραδέχεσαι; —Η γυναίκα έσπικσε τα νύχια της μάτια πρός τον Κάρολον κι' έμεινε σιωπηλή.

—Τις άλλες μέρες, όταν καταδέχτηκες νάρθς έδώ, έρχόσουν κάθε φορά και πιά άργά κι' έφευγες ένωριότερα, έξακολουθώ τον ο Κάρολος άμειλιτος.

—Αλήθεια, αλήθεια... άμολογώσε αυτή. —Και κάθε φορά ήσουν διάφορη, ψυχρή, άβρομμένη, είσαι άπαισιευτή αυτού! Τον γρί-γορα... Τον δυστυχαμένον τον έρωτά μας... —Και μία άπέραντη πικρία έκανε πιά έντο-να, πιά σκληρά τα λόγια του.

—Συγχωρήσε με, δεν φταιώ έγώ! έφώναζεν έκείνη, καθώς έπεφτε στην άγκαλιά του και τον έσπινγε άπάντα της.

Συνκινημένος, αυτός την έπνιμε με τρυ-φερά φίλα στά μολλιά, στο μέτωπο, στα μά-τια. Κι' αυτή τον άφινε να την λικνίζν με τα χείλια έκείνη.

—Επειτα έζωα το πρόσωπό του Κάρολου έ-σκυρώσας, η φωνή του γινόταν γεμάτη πικ-ρία. Αυτή έστρεψε άλλοι το κεφάλι, με τα χείλη στεγνά και τα μάτια φλογισμένα. —Ο άντρας έπέμνε:

—Τα άλλα χρόνια δεν έφευγε αυτόν τον μήνα; —Ναι, πάντα έφευγε, άπαντούσε αυτή με άσθενότατη φωνή. Πάντα, μεταξύ 'Ιουνίου και 'Ιουλίου, έπνιγαν στο Κάρλ-ομιναν, γιά έξη έβδομάδες.

—Και γι' αυτή τώρα δεν φύγει; —Πώς έζει!... Ιως πιά, στη Γαλλία με την θαλαμγιά ενός φίλου του.

—Με γυναικες, βέβαια, πάντα με θρωμο-γυναικες!... Έρώσε, θά πιά με την Λά-λα, την άδελφή της Τζιζέττας.

—Εκείνη έκανε πιά δεν άκουε κομμία από τις λέξεις αυτές, που ήταν γεμάτες σαρκασ-μική περιφρόνησι γιά τον άντρα της. —Α-παντούσε μόνον στις έρωτικές, που άκολου-θούσαν άμειλιτες.

—Και τον Σεπτέμβριο που πρόκειται να πά; —Στο Μπαριζ,... στην Άγγλία ίσως... —Με γυναικες, βέβαια... —Εκείνη έμενε σιωπηλή, άκίνητη.

—Κι' έπειτα, πότε θά συναντηθής ξανά με τον άγαπημένο τον άνδρόν σου; —Μία... το θανάτωμα, κατά τα τέλη 'Ο-κτωβρίου, μ'... —Οστε θ... οι έλευθερί επί τρεις-τέ-σσερες μήνες —Έχω τό... α...

—Ο άνδρας έκνευρισμένος, έπεριεμαν την ά-νακρίσει του Λουδοβίκου άπ' τη Ρώμη κι' έν τώ μεταξύ έκαναν χίλια δύο σκεδία γιά τό πιά θά περάσουν τους τέσσερες αυτούς μή-νες της άπόλυτης έλευθερίας.

—Τι έκανες αυτούς τους μήνες τ' άλλα χρόνια; την ρωτούσε αυτός αγνά, καθώς την έλάμβαν.

—Είμαι έννιά ατελείωτες μέρες, λέει έ-κείνη άργά, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι. Και φαίνονται ένας αϊώνας, έχεις δικιο... —Και ο' αυτές τις έννεα μέρες έλειψες τέτοιας φροντίδας ας έμεις, και το πρόσωπό του έπνιρε μία περιεργή έκφραση υπεράστιας περιφρονησέως.

—Μία μέρα γιά την έκκλησία και δύο γιά την αιδώσεα μου, έκανε αυτή, προσπαθόν-τας να δικαιολογήθ.

—Και την τετάρτη φορά; Γιατί έλειψες; —Δεν μπορούσα νάρθ, θέλησα να μού δείξν κάτι άλγνα, που πρόκειται ν' άνοίξω. Και δεν μπόρεσα να ζεγγύν, άρχισε πάλι να δικαιολογείται αυτή.

—Είμαι τόνονος. Δεν τό παραδέχεσαι; —Η γυναίκα έσπικσε τα νύχια της μάτια πρός τον Κάρολον κι' έμεινε σιωπηλή.

—Τις άλλες μέρες, όταν καταδέχτηκες νάρθς έδώ, έρχόσουν κάθε φορά και πιά άργά κι' έφευγες ένωριότερα, έξακολουθώ τον ο Κάρολος άμειλιτος.

—Αλήθεια, αλήθεια... άμολογώσε αυτή. —Και κάθε φορά ήσουν διάφορη, ψυχρή, άβρομμένη, είσαι άπαισιευτή αυτού! Τον γρί-γορα... Τον δυστυχαμένον τον έρωτά μας... —Και μία άπέραντη πικρία έκανε πιά έντο-να, πιά σκληρά τα λόγια του.

—Συγχωρήσε με, δεν φταιώ έγώ! έφώναζεν έκείνη, καθώς έπεφτε στην άγκαλιά του και τον έσπινγε άπάντα της.

Συνκινημένος, αυτός την έπνιμε με τρυ-φερά φίλα στά μολλιά, στο μέτωπο, στα μά-τια. Κι' αυτή τον άφινε να την λικνίζν με τα χείλια έκείνη.

—Επειτα έζωα το πρόσωπό του Κάρολου έ-σκυρώσας, η φωνή του γινόταν γεμάτη πικ-ρία. Αυτή έστρεψε άλλοι το κεφάλι, με τα χείλη στεγνά και τα μάτια φλογισμένα. —Ο άντρας έπέμνε:

—Τα άλλα χρόνια δεν έφευγε αυτόν τον μήνα; —Ναι, πάντα έφευγε, άπαντούσε αυτή με άσθενότατη φωνή. Πάντα, μεταξύ 'Ιουνίου και 'Ιουλίου, έπνιγαν στο Κάρλ-ομιναν, γιά έξη έβδομάδες.

—Και γι' αυτή τώρα δεν φύγει; —Πώς έζει!... Ιως πιά, στη Γαλλία με την θαλαμγιά ενός φίλου του.

—Με γυναικες, βέβαια, πάντα με θρωμο-γυναικες!... Έρώσε, θά πιά με την Λά-λα, την άδελφή της Τζιζέττας.

—Εκείνη έκανε πιά δεν άκουε κομμία από τις λέξεις αυτές, που ήταν γεμάτες σαρκασ-μική περιφρόνησι γιά τον άντρα της. —Α-παντούσε μόνον στις έρωτικές, που άκολου-θούσαν άμειλιτες.

—Και τον Σεπτέμβριο που πρόκειται να πά; —Στο Μπαριζ,... στην Άγγλία ίσως... —Με γυναικες, βέβαια... —Εκείνη έμενε σιωπηλή, άκίνητη.

—Κι' έπειτα, πότε θά συναντηθής ξανά με τον άγαπημένο τον άνδρόν σου; —Μία... το θανάτωμα, κατά τα τέλη 'Ο-κτωβρίου, μ'... —Οστε θ... οι έλευθερί επί τρεις-τέ-σσερες μήνες —Έχω τό... α...

—Ο άνδρας έκνευρισμένος, έπεριεμαν την ά-νακρίσει του Λουδοβίκου άπ' τη Ρώμη κι' έν τώ μεταξύ έκαναν χίλια δύο σκεδία γιά τό πιά θά περάσουν τους τέσσερες αυτούς μή-νες της άπόλυτης έλευθερίας.

—Τι έκανες αυτούς τους μήνες τ' άλλα χρόνια; την ρωτούσε αυτός αγνά, καθώς την έλάμβαν.

—Είμαι έννιά ατελείωτες μέρες, λέει έ-κείνη άργά, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι. Και φαίνονται ένας αϊώνας, έχεις δικιο... —Και ο' αυτές τις έννεα μέρες έλειψες τέτοιας φροντίδας ας έμεις, και το πρόσωπό του έπνιρε μία περιεργή έκφραση υπεράστιας περιφρονησέως.

—Μία μέρα γιά την έκκλησία και δύο γιά την αιδώσεα μου, έκανε αυτή, προσπαθόν-τας να δικαιολογήθ.

—Και την τετάρτη φορά; Γιατί έλειψες; —Δεν μπορούσα νάρθ, θέλησα να μού δείξν κάτι άλγνα, που πρόκειται ν' άνοίξω. Και δεν μπόρεσα να ζεγγύν, άρχισε πάλι να δικαιολογείται αυτή.

—Είμαι τόνονος. Δεν τό παραδέχεσαι; —Η γυναίκα έσπικσε τα νύχια της μάτια πρός τον Κάρολον κι' έμεινε σιωπηλή.

—Ευτυχώς! Κι' έπειτα, το φθινόπωρο, έπι-στρεφείς στη Ρώμη; —Όχι. Άφηνι τα παιδιά στη Σιένα και κά-νω ένα ταξίδιο στο Παριζ ή άλλοι... —Μόνν; —Σκεδόν πάντα μόνν. Μία φορά έπνιγα με την Λίδια Άλμπαϊν.

—Πολύ όκληρη γυναίκα! —Δεν την γνωρίζεις καλά! μωμμουριζέ-ται άπ' την άρρωστεια σου, ότι ο θα-λάσσιος άέρας θά σε βλάψν; —Ο γίαιρος σου δεν μπορεί να σε βοηθήσν σ' αυτό; Σου-πως δεν κάνουν το ίδιο όλες οι φίλες σου, ό-ταν συμβουλευόμνται τους γίαιρους των; —Ναι, θά μπορούσα... Νομίζω πως θά μπο-ρώ... —Στη διορία; —Ναι, σε μίαν έπαυλν δική μου. Είναι πολ-λύ παλιά και είχε άρχισν να γκρεμίζεται, αλλά ο πατέρας μου την έφτισσε, την έκα-νε μιά όδωρα.

—Και πόσον καιρό μένετε στη διορία; —Αυθό μίνες, ίσως και παραπάνω... —Και πιά θά μείνν μόνος, άγάπη μου; Δεν μπορεί νάρθς κι' έγώ στη Σιένα; Δεν μπορώ να κρυφώ κάπου εκεί, στα περίχωρα... —Ναι, βέβαια, κάπου μπορείς να κρυφής, που έλεγεν αυτή, χαμογελάοντας, τελείως κα-θυποταγμένη. Θά πιά πνν άπ' μιάς και θά βρής να νοίκιασς κομμίαν έπαυλν, κανένα έξοχό σπίτι. Υπάρχουν τόσα!... Θά βλε-πάμεως κάθε μέρα, μακριά άπ' τη διορία.

—Και θάσαι μόνν εκεί; —Όχι έντελώς μόνν. Είναι πάντα μία θεια μου, η Μάρθα Ρίτσι.

—Θά είναι έννοηλτική, πολύ έννοηλτική, ό-πως όλες οι θείες! —Είμαι αδεληφά του πατέρα μου και την ά-γαπώ πολύ... Κάποτε έρχεται και η Νένα Κόστα, η όμνγνλκτική αδεληφά μου, γιά να ίσθ τη μητέρα της, που μ' έχει βυδάσει... —Δεν πιστεύω νάρθς έφτός, έλεγε αυτής μ' ένα χαμόγελο σαρκαστικό.

—Γιατί, Κάρολε; —Η αδεληφά σου Νένα έχει ένα φίλον, τόν όποιον λατρεύει. Και δεν πιστεύω να τόν έ-γκαταλείψν... —Η 'Ιουλία έτρεψε τώρα από ταραχή και συγκίνησι.

—Τό έζεις λοιπόν; —Όλα τα μάβαινε κανείς. —Ο Λέων Άλ-μιάτης, ο φίλος της, είναι γνωστός μου.

—Αλήθεια; —Δεν είναι όμως φίλος μου και δεν μού λέει τα μυστικά του, φυσικά. Άπ' άλλοι τό έμαθα. Και ο άντρας σου δεν έρχεται ποτέ στη διορία; —Όχι, έχει δύο χρόνια νάρθς, λέει αυτή με χαμπαλμένη μάτια.

—Ευτυχώς! Κι' έπειτα, το φθινόπωρο, έπι-στρεφείς στη Ρώμη; —Όχι. Άφηνι τα παιδιά στη Σιένα και κά-νω ένα ταξίδιο στο Παριζ ή άλλοι... —Μόνν; —Σκεδόν πάντα μόνν. Μία φορά έπνιγα με την Λίδια Άλμπαϊν.

—Πολύ όκληρη γυναίκα! —Δεν την γνωρίζεις καλά! μωμμουριζέ-ται άπ' την άρρωστεια σου, ότι ο θα-λάσσιος άέρας θά σε βλάψν; —Ο γίαιρος σου δεν μπορεί να σε βοηθήσν σ' αυτό; Σου-πως δεν κάνουν το ίδιο όλες οι φίλες σου, ό-ταν συμβουλευόμνται τους γίαιρους των; —Ναι, θά μπορούσα... Νομίζω πως θά μπο-ρώ... —Στη διορία; —Ναι, σε μίαν έπαυλν δική μου. Είναι πολ-λύ παλιά και είχε άρχισν να γκρεμίζεται, αλλά ο πατέρας μου την έφτισσε, την έκα-νε μιά όδωρα.

—Και πόσον καιρό μένετε στη διορία; —Αυθό μίνες, ίσως και παραπάνω... —Και πιά θά μείνν μόνος, άγάπη μου; Δεν μπορεί νάρθς κι' έγώ στη Σιένα; Δεν μπορώ να κρυφώ κάπου εκεί, στα περίχωρα... —Ναι, βέβαια, κάπου μπορείς να κρυφής, που έλεγεν αυτή, χαμογελάοντας, τελείως κα-θυποταγμένη. Θά πιά πνν άπ' μιάς και θά βρής να νοίκιασς κομμίαν έπαυλν, κανένα έξοχό σπίτι. Υπάρχουν τόσα!... Θά βλε-πάμεως κάθε μέρα, μακριά άπ' τη διορία.

—Και θάσαι μόνν εκεί; —Όχι έντελώς μόνν. Είναι πάντα μία θεια μου, η Μάρθα Ρίτσι.

—Θά είναι έννοηλτική, πολύ έννοηλτική, ό-πως όλες οι θείες! —Είμαι αδεληφά του πατέρα μου και την ά-γαπώ πολύ... Κάποτε έρχεται και η Νένα Κόστα, η όμνγνλκτική αδεληφά μου, γιά να ίσθ τη μητέρα της, που μ' έχει βυδάσει... —Δεν πιστεύω νάρθς έφτός, έλεγε αυτής μ' ένα χαμόγελο σαρκαστικό.

—Γιατί, Κάρολε; —Η αδεληφά σου Νένα έχει ένα φίλον, τόν όποιον λατρεύει. Και δεν πιστεύω να τόν έ-γκαταλείψν... —Η 'Ιουλία έτρεψε τώρα από ταραχή και συγκίνησι.

—Τό έζεις λοιπόν; —Όλα τα μάβαινε κανείς. —Ο Λέων Άλ-μιάτης, ο φίλος της, είναι γνωστός μου.

—Αλήθεια; —Δεν είναι όμως φίλος μου και δεν μού λέει τα μυστικά του, φυσικά. Άπ' άλλοι τό έμαθα. Και ο άντρας σου δεν έρχεται ποτέ στη διορία; —Όχι, έχει δύο χρόνια νάρθς, λέει αυτή με χαμπαλμένη μάτια.

—Ευτυχώς! Κι' έπειτα, το φθινόπωρο, έπι-στρεφείς στη Ρώμη; —Όχι. Άφηνι τα παιδιά στη Σιένα και κά-νω ένα ταξίδιο στο Παριζ ή άλλοι... —Μόνν; —Σκεδόν πάντα μόνν. Μία φορά έπνιγα με την Λίδια Άλμπαϊν.

—Πολύ όκληρη γυναίκα! —Δεν την γνωρίζεις καλά! μωμμουριζέ-ται άπ' την άρρωστεια σου, ότι ο θα-λάσσιος άέρας θά σε βλάψν; —Ο γίαιρος σου δεν μπορεί να σε βοηθήσν σ' αυτό; Σου-πως δεν κάνουν το ίδιο όλες οι φίλες σου, ό-ταν συμβουλευόμνται τους γίαιρους των; —Ναι, θά μπορούσα... Νομίζω πως θά μπο-ρώ... —Στη διορία; —Ναι, σε μίαν έπαυλν δική μου. Είναι πολ-λύ παλιά και είχε άρχισν να γκρεμίζεται, αλλά ο πατέρας μου την έφτισσε, την έκα-νε μιά όδωρα.

—Και πόσον καιρό μένετε στη διορία; —Αυθό μίνες, ίσως και παραπάνω... —Και πιά θά μείνν μόνος, άγάπη μου; Δεν μπορεί νάρθς κι' έγώ στη Σιένα; Δεν μπορώ να κρυφώ κάπου εκεί, στα περίχωρα... —Ναι, βέβαια, κάπου μπορείς να κρυφής, που έλεγεν αυτή, χαμογελάοντας, τελείως κα-θυποταγμένη. Θά πιά πνν άπ' μιάς και θά βρής να νοίκιασς κομμίαν έπαυλν, κανένα έξοχό σπίτι. Υπάρχουν τόσα!... Θά βλε-πάμεως κάθε μέρα, μακριά άπ' τη διορία.

—Και θάσαι μόνν εκεί; —Όχι έντελώς μόνν. Είναι πάντα μία θεια μου, η Μάρθα Ρίτσι.

—Θά είναι έννοηλτική, πολύ έννοηλτική, ό-πως όλες οι θείες! —Είμαι αδεληφά του πατέρα μου και την ά-γαπώ πολύ... Κάποτε έρχεται και η Νένα Κόστα, η όμνγνλκτική αδεληφά μου, γιά να ίσθ τη μητέρα της, που μ' έχει βυδάσει... —Δεν πιστεύω νάρθς έφτός, έλεγε αυτής μ' ένα χαμόγελο σαρκαστικό.

—Γιατί, Κάρολε; —Η αδεληφά σου Νένα έχει ένα φίλον, τόν όποιον λατρεύει. Και δεν πιστεύω να τόν έ-γκαταλείψν... —Η 'Ιουλία έτρεψε τώρα από ταραχή και συγκίνησι.

—Τό έζεις λοιπόν; —Όλα τα μάβαινε κανείς. —Ο Λέων Άλ-μιάτης, ο φίλος της, είναι γνωστός μου.

—Αλήθεια; —Δεν είναι όμως φίλος μου και δεν μού λέει τα μυστικά του, φυσικά. Άπ' άλλοι τό έμαθα. Και ο άντρας σου δεν έρχεται ποτέ στη διορία; —Όχι, έχει δύο χρόνια νάρθς, λέει αυτή με χαμπαλμένη μάτια.

—Ευτυχώς! Κι' έπειτα, το φθινόπωρο, έπι-στρεφείς στη Ρώμη; —Όχι. Άφηνι τα παιδιά στη Σιένα και κά-νω ένα ταξίδιο στο Παριζ ή άλλοι... —Μόνν; —Σκεδόν πάντα μόνν. Μία φορά έπνιγα με την Λίδια Άλμπαϊν.

—Πολύ όκληρη γυναίκα! —Δεν την γνωρίζεις καλά! μωμμουριζέ-ται άπ' την άρρωστεια σου, ότι ο θα-λάσσιος άέρας θά σε βλάψν; —Ο γίαιρος σου δεν μπορεί να σε βοηθήσν σ' αυτό; Σου-πως δεν κάνουν το ίδιο όλες οι φίλες σου, ό-ταν συμβουλευόμνται τους γίαιρους των; —Ναι, θά μπορούσα... Νομίζω πως θά μπο-ρώ... —Στη διορία; —Ναι, σε μίαν έπαυλν δική μου. Είναι πολ-λύ παλιά και είχε άρχισν να γκρεμίζεται, αλλά ο πατέρας μου την έφτισσε, την έκα-νε μιά όδωρα.

—Και πόσον καιρό μένετε στη διορία; —Αυθό μίνες, ίσως και παραπάνω... —Και πιά θά μείνν μόνος, άγάπη μου; Δεν μπορεί νάρθς κι' έγώ στη Σιένα; Δεν μπορώ να κρυφώ κάπου εκεί, στα περίχωρα... —Ναι, βέβαια, κάπου μπορείς να κρυφής, που έλεγεν αυτή, χαμογελάοντας, τελείως κα-θυποταγμένη. Θά

ΜΙΚΡΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ
ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ
ΛΑΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΠΕΡΟΥΒΙΑΝΟΙ

Χρώματος θαύτος
αυτού, και σπέν-
δοι γονόμοι, οι Πε-
ρουβιάνοι, κάτοικοι
της 'Αργεντινής, του
Τερου και της Βολι-
βίας, έχουν πρόσω-
πον πλατύ και κανο-
νικό. Είναι άνθρωποι
ποδαρικοί και εργα-
τικοί, έπισης και κα-
λοί. Το έθνος των

είνε άπλούστατο: τυλίγουν ένα κομμά-
τι ύφασμα γύρω από το σώμα των, α-
δέν γυναικες φορούν ένα άπλούστατον εί-
δος φούστας.

Το Περου, από της άπελευθερώσεως
αυτού από την Ισπανίαν, την 28 Ιου-
λίου του 1821, άποτελεί ανεξάρτητον Δη-
μοκρατίαν. Ο πρόεδρος αυτής άφείκει
νά είναι Περουβιανός εκ γενετής και ήλι-
κίας τουλάχιστον 35 έτών.

Το Περου διαίρεται εις 20 Νομούς
και εις 3 ειδικάς περιφέρειας. Πρωτεύ-
ουσα του Κράτους αυτό είναι ή ώραια
Λίμα, άλλαι μεγάλαι πόλεις είναι ή 'Α-
ρεκίσα, ή Κοκάας, ή Κατακάας κλπ.

Επίσημος γλώσσα του κράτους είναι
ή κατά πλειοψηφίαν όμιλούμενη Ισπα-
νική, επίσημος δέ θρησκεία είναι ή καθο-
λική.

Η φυλή αυτή κρηπτομένη πίσω από
την όνομασίαν των 'Ινκας έν γνώσει έ-
ναν λαμπρότατον πολιτισμόν, εις τον ό-
ποιον και μόνον άφείλονται οι λαμπροί
ρήτορες, ποιηταί, ιστορικοί, μουσικοί και
αρχιτέκτονες του Περου, τή δυνάμει των
οποίων μένον αλληλογνήται εις την Ισπα-
ρίαν της χώρας αυτής.

Άγαστον πολύ την οικογενειακήν ζω-
ήν και τήν εις μικρά χωριουδάκια συγ-
κεντρώμενη και άγαπημένη, εργατική
και ύπομνητική καθώς είναι δέ, ζούν ά-
πό τή προϊόντα της γής που καλλιεργ-
γούν ή από τή κυνήγι των.

Εν Περου εκδίδονται 290 έφημερίδες
και 120 περιοδικά, τα περισσότερα των
οποίων εκδίδονται εις την πρωτεύουσιν
Λίμα.

ΑΡΩΚΑΝΟΙ

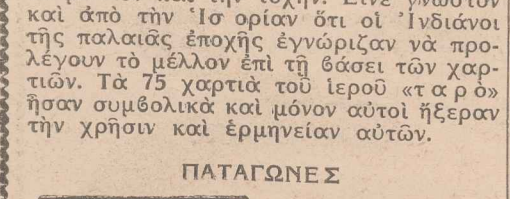
Ιθαγενείς της Νο-
τίου 'Αργεντινής και
Κιλικίας. Οι Αρωκανοί
παρουσιάζουν σχε-
δόν όλα τα χαρα-
κτηριστικά της κι-
τρινής φυλής, παρ-
ουσιάζονται δέ ως ή
ωσιότερα φυλή 'Ινδι-
άνων της Ν. 'Αμερι-
κής. Έχουν κανονί-
κη και λεπτά γυα-
κιστικά πρόσωπα.

Άνδρες και γυναίκες, φέρουν τό πα-
τροπαράδοτον φόρεμα «πουντο», τό
οραίο αυτό έθνικόν φόρεμα της Κιλικίας. Αι
γυναίκες συνήθιζον νά φέρουν και διά-
φορα κοσμήματα που είναι σχεδόν πάντα
μεγάλης αξίας. Μισούν τους ζένους και
είνε έντελώς φιλοεχθροί, άγαπών την
εργασίαν και καλλιεργούν μέ προσοχήν
την γήην, ή οποία τους άποδίδει μεγάλα
καλά.

Άγαστον πολύ την Ισπανίαν και τον
νομαδικόν έθιον, είναι δέ καλοί κυνηγοί.
Η γλώσσα την οποίαν όμιλούν μετα-
ξύ των, είναι κράμα διαφόρων 'Ινδικών
διαλεκτών.

Ένωρίζουν δέ θαυμάσια νά ρίχνουν τή
χαρτί, τό γυροτόν κταρόν επί τη θέ-
σει των 75 χαρτιών και νά προλέγουν
τό μέλλον και την τύχην. Είναι γνωστόν
και από την 'Ισ ορίαν ότι οι 'Ινδιάνοι
της παλαιάς εποχής ένγνρίζαν νά προ-
λέγουν τό μέλλον επί τη βάσει των χαρ-
τιών. Τά 75 χαρτία του ιερού «τα ρο»
ήσαν συμβολικά και μόνον αυτοί ήξερον
την χρήσιν και έρμηνειαν αυτών.

ΠΑΤΑΓΟΝΕΣ

Ινδιάνοι της Νο-
τίου 'Αργεντινής φη-
μιζόμενοι διά τή πε-
ρίφημον άνάπτυξιν
και διά την κα-
κίαν των. Οι Πατα-
γόνες μέ τό άπλαν-
τό χαρακτηριστικόν
των ένδυμα από
προβάτων λαμά, έ-
χουν μαλλιά πολλά
και πυκνά, τά δέ άλ-
λα χαρακτηριστικά
του προσώπου κα-
νονικά.

Μέ την θώθειαν του άναστήματος των
έχουν κατορθώσει νά επιβάλλονται εις
τάς γεωγνικάς των φυλάς, πάντως ό-
μως και άνδρες ύψους 1.80 δέν είναι σπά-
νιον. Αι γυναίκες είναι και αταί κα-
λύψες, θα είναι βέβαια ή φυλή των ό-
ψιλλότερων ανθρώπων του κόσμου. Κά-
τω δέ από τή χρώματα κόκκινα και μαύ-
να.

Μέ την θώθειαν του άναστήματος των
έχουν κατορθώσει νά επιβάλλονται εις
τάς γεωγνικάς των φυλάς, πάντως ό-
μως και άνδρες ύψους 1.80 δέν είναι σπά-
νιον. Αι γυναίκες είναι και αταί κα-
λύψες, θα είναι βέβαια ή φυλή των ό-
ψιλλότερων ανθρώπων του κόσμου. Κά-
τω δέ από τή χρώματα κόκκινα και μαύ-
να.

Μέ την θώθειαν του άναστήματος των
έχουν κατορθώσει νά επιβάλλονται εις
τάς γεωγνικάς των φυλάς, πάντως ό-
μως και άνδρες ύψους 1.80 δέν είναι σπά-
νιον. Αι γυναίκες είναι και αταί κα-
λύψες, θα είναι βέβαια ή φυλή των ό-
ψιλλότερων ανθρώπων του κόσμου. Κά-
τω δέ από τή χρώματα κόκκινα και μαύ-
να.

Μέ την θώθειαν του άναστήματος των
έχουν κατορθώσει νά επιβάλλονται εις
τάς γεωγνικάς των φυλάς, πάντως ό-
μως και άνδρες ύψους 1.80 δέν είναι σπά-
νιον. Αι γυναίκες είναι και αταί κα-
λύψες, θα είναι βέβαια ή φυλή των ό-
ψιλλότερων ανθρώπων του κόσμου. Κά-
τω δέ από τή χρώματα κόκκινα και μαύ-
να.

Μέ την θώθειαν του άναστήματος των
έχουν κατορθώσει νά επιβάλλονται εις
τάς γεωγνικάς των φυλάς, πάντως ό-
μως και άνδρες ύψους 1.80 δέν είναι σπά-
νιον. Αι γυναίκες είναι και αταί κα-
λύψες, θα είναι βέβαια ή φυλή των ό-
ψιλλότερων ανθρώπων του κόσμου. Κά-
τω δέ από τή χρώματα κόκκινα και μαύ-
να.

Μέ την θώθειαν του άναστήματος των
έχουν κατορθώσει νά επιβάλλονται εις
τάς γεωγνικάς των φυλάς, πάντως ό-
μως και άνδρες ύψους 1.80 δέν είναι σπά-
νιον. Αι γυναίκες είναι και αταί κα-
λύψες, θα είναι βέβαια ή φυλή των ό-
ψιλλότερων ανθρώπων του κόσμου. Κά-
τω δέ από τή χρώματα κόκκινα και μαύ-
να.

Μέ την θώθειαν του άναστήματος των
έχουν κατορθώσει νά επιβάλλονται εις
τάς γεωγνικάς των φυλάς, πάντως ό-
μως και άνδρες ύψους 1.80 δέν είναι σπά-
νιον. Αι γυναίκες είναι και αταί κα-
λύψες, θα είναι βέβαια ή φυλή των ό-
ψιλλότερων ανθρώπων του κόσμου. Κά-
τω δέ από τή χρώματα κόκκινα και μαύ-
να.

Μέ την θώθειαν του άναστήματος των
έχουν κατορθώσει νά επιβάλλονται εις
τάς γεωγνικάς των φυλάς, πάντως ό-
μως και άνδρες ύψους 1.80 δέν είναι σπά-
νιον. Αι γυναίκες είναι και αταί κα-
λύψες, θα είναι βέβαια ή φυλή των ό-
ψιλλότερων ανθρώπων του κόσμου. Κά-
τω δέ από τή χρώματα κόκκινα και μαύ-
να.

Μέ την θώθειαν του άναστήματος των
έχουν κατορθώσει νά επιβάλλονται εις
τάς γεωγνικάς των φυλάς, πάντως ό-
μως και άνδρες ύψους 1.80 δέν είναι σπά-
νιον. Αι γυναίκες είναι και αταί κα-
λύψες, θα είναι βέβαια ή φυλή των ό-
ψιλλότερων ανθρώπων του κόσμου. Κά-
τω δέ από τή χρώματα κόκκινα και μαύ-
να.

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΣΙΓΗΣ

ΤΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΒΑΝΙΑ ΣΟΣΩΦ

Θά σάς άφηγηθούμε μίαν ιστορία, που
ίσως σάς φανή άπίθανη, φανταστική και
όμως είναι παρμένη άπ' την πραγματικό-
τητα. Γιατί δέν πρέπει νά πιστεύετε ότι
στην έποχή του άεροπλάνου και του ρα-
διοφώνου, ό έρως και ό ρομαντισμός έ-
χουν σβήσει. Άκούστε τώρα αυτήν την
ιστορία γιά νά πεπεισθήτε.

Στή Σόφια, ζώσεος και ζή ακόμα μια
νέα που την λένε Μποζυλικά Πονταέν-
κι, κόρη ενός μεγάλου βιομηχάνου. Ή-
ταν είκοσι χρονών στην άρχή της Ιστο-
ρίας μας, είχε δηλαδή την ήλικία των
ονείρωνν και του έρωτος. Άν κ' έσθιννα-
ζε στα καλύτερα σαλόνια και μπορούσε
νά ζήσιν με κάθε άναν, μέσα στο πλού-
τη, προτιμούσε νά κλείνεται στο δωμάτι-
ο της και νά διαβάη βιβλία μέ ρομαντι-
κές έρωτικές ιστορίες.

Και ένα από τή βιβλία αυτά της έκα-
με μεγάλην έντύπωσιν, τόσο ήταν παθη-
τική ή Ιστορία που εξίστορούσε. Το βι-
βλίο αυτό είχε τόν τίτλο : «Ο Ιππότης
της αιγής» κ' έλεγεν γιά την έρωτική πε-
ριπέτεια του Πέτερ 'Ογκόρντν, ενός νε-
νιού Ιππότη που έζησε από 1400.

Ο νέος αυτός άγαπούσε φλογερά την
Τζιλία, μία πανέμορφη χώρα, που ήταν
τόσο λυπημένη γιά τον θάνατον του άν-
δρος της, ώστε δέν ήθελε νά έσθιννα-
νται. Και όμως ό φλογερός έρωτας
του Ιππότην την συνεικίνησε τόσο, που
άπεφάσισε νά τή δώσιν ένα φιλή γιά νά
μή τόν βλέπη λυπημένον. Το φιλή έκει-
νον ήταν ή μεγαλύτερη άνταμοιβή που
μπορούσε νά έλπίσιν ό Πέτερ 'Ογκόρντν
γιά τόν έρωτά του. Και γιά νά δείξη την
ευνύμνησιν του προς την γυναίκα που
άγαπούσε ώριστικώς πώς ύστερα άπ' έ-
κείνο τό φιλή δέν θ' άνοιγει πειά τό στό-
μα του γιά νά μιλήσιν. Έτσι, πέρασε έ-
νας δολόκληρος χρόνος χωρίς νά μιλή-
σιν. Άλλά μετά ή λατρεία του Τζι-
θέλπος νά γίνη γυναίκα του. Και μόνον
άν τώμαθε αυτός, έπρόφερε μία λέξη :
'Σ' άγαπά !

Αυτή είναι ή ρομαντική, ή μάλλον μυ-
θιστορηματική ιστορία που έκαμε τόν
έντύπωσιν στην Μπόζυλικά. Έπειτα όμως
την έκάσε, όπως έσχόναη κανείς άλλος
της ρομαντικής Ιστορίας, ως πού μία μέ-
ρα, αυτό που φαίνονταν μυθιστόρημα,
γίνθηκε πραγματικότητα.

Κάποτε λοιπόν, ή Μπόζυλικά έρωτεύ-
τηκε ένα νεαρόν κημικόν, κάποιον Μί-
λραντ Νταντούκωφ. Δυστυχώς όμως ό
νέος δέν είχε νά της προσφέρη άλλο
τίποτα από τόν έρωτά του και την έλπι-
δα νά πλουτίσιν άν θα μπορούσε νά τε-
λειοποιήσιν μίαν έφευροσί του.

Αυτό δέν μ' ένδιαφέρει, τού ειπεν
ή Μπόζυλικά καθώς τόν άγκαλιάζε και
τόν φιλούσε μέ τέτοιο πάθος που έπα-
νέωνε τόν έρωτά της. 'Ο πατέρας μου
είνε πλούσιος βιομηχάνος και θα σέ
βοηθήσιν νά τελειοποιήσιν την έφευροσί
αί σου.

Άγαπημένη μου, της άπαντούσε α-
υτός μέ μία πικρή προσέθωπν στη φωνή,
είμαι πολύ νέος και πολύ φτωχός, ώστε
ό πατέρας σου δέν πιστεύει νά μέ δέχη-
ται γιά γαμπρό του.....

Ενώ όμως ο' άγαπά ! έπέμεινε
αυτή. Μονάχα έσύ είσαι ή ευτυχία μου !
Ύστερα από λίγες μέρες ή Μπόζυλικά
μιλούσε στον πατέρα της γιά τόν Μί-
λραντ, τόν νέον μέ τόν όποιον είναι
μουσικά άρραδωνιστή, και τού έέγγινε
πώς θα μπορούσε νά τελειοποιήσιν μίαν
έφευροσί του και νά γίνη πλούσιος και
έξοχος, άν βρισκόταν κανείς νά τόν
βοηθήσιν.

Είσαι βεβαία, κόρη μου, της ειπεν
ό πατέρας, ότι δέν άποδέχεται μονάχα
στην περιουσία σου και γι' αυτό προ-
σποιείται πώς ο' άγαπά !

Η Μπ' ζυλικά έκαμνέλασε, νοιώθον-
τα του προσώπου των, τά όποια τους δί-
δουν μίαν έκφρασιν πάλιν άποκρουστι-
κήν, τά χαρακτηριστικά είναι ακριδώς τά
ίδια μέ τή των άλλων φυλών.

Ζούν μέσα εις μεγάλας σκηνές από
προβάτων ζώων, ή δέ εισόδος είναι πάντα
πλησίον μίας μεγάλης φωτιάς. 'Ως επί-
πλωσιν μερικά μαζιλάρια και τή διαφό-
ρα μαγειρικά σκέλη.

Τό μόνον έπάγγελμά των είναι νά κυ-
νηγούν στροβοκαμήλους και λαμά μέ
τό λασάο, τό όποιον μετανεμειρίζονται θα-
μάσια. Δέν είναι πολύ έξοποι, έχουν ή-
λιότροπον χαρακτήρα, δέν έχουν σχεδόν
καμμία θρησκείαν και ούδέποτε καλ-
λιεργούν την γήν.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΒΑΝΙΑ ΣΟΣΩΦ

κό εργαστήριο του νέου κ' έσχημάτισε
την πεποιθισιν πώς ήταν ένας τεμπέλης
που έρωτεύτηκε την κόρη του μόνο γιά
τά χρυσάτιά της. Και ή Μπόζυλικά πού
δέν είκεν ακόμα έννληκισθή, άναγκά-
στηκε νά ύπακούσιν στον πατέρα της,
δαν τής ειπεν : «Δέν θα τόν πάρης
αυτόν τόν προικιστήρα !».

Ύστερα άπ' αυτό, ό Μίλραντ Νταν-
τούκωφ, ταπεινωμένος και προσβεβλη-
μένος από την άρννησιν του βιομηχάνου,
ΜΙΑΝΙΑ ΣΟΣΩΦ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Η γυναίκα φιλαρέσκεια δέν έντοπι-
σθηκε μόνον στην Εύρώπη. Έχει φτά-
σει και μέχρι τή νησίά του 'Ινδικού 'Ω-
κεανού.

Ενα από τή μέσα ώμορφιάς των ευ-
ρωπαϊκών γυναικών έκάμε την έμφανί-
σιν του και στα κεφάλια των γυναικών
της Τζέσας.

Οι κομμωταί της άπομεικροσμημένης
αυτής αλλανδικής άποικίας έφευρον έ-
ναν καινούργιον τρόπο όντοουλαρίσματος
περμανάντ.

Απάνω σ' ένα καλάμι έχουν προσαρ-
μόσει διάφορα έυλαράκια 'πό «παιμ-
πού», τά όποια αλείφουν μέ ειδικόν έλ-
λαιον άποτέλεσμα παραγωγής.

Τά μαλλιά στρίδονται, κατσαρώνονται
άπάνω στα έυλαράκια αυτά και οι ώ-
ραίες Τζακονάδες έχουν όλη την ύπομο-
νή νά περιμένουν μία δολόκληρη μέρα
γιά νά πέτυχιν τό περμανάντ.

Οι πολιτιστές, όπως βλέπετε, κατάρ-
θως νά έκφυλίσιν κι' αυτή άκόμα τή
μαυρή άγνοήν μέ τή φιλαρέσκεια της
δοτήρης γυναίκας.

Μία πλουσιωτάτη κυρία εις τό Λού-
μπλιν της Πολωνίας, καθώς έδιδε έλε-
ποσύνην εις έναν έπαπτην, άνεγνωρίσεν
εις αυτόν τόν ούζυγόν της, τόν όποιον
έννομιζε πεθαμένον άπό πολλών έτών.

Ο άνδρας αυτός είχε χάσει την μνήμην
του κατά την διάρκεια του Παγκοσμίου
Πολέμου, και έπείσθη μέν εις την πα-
ρίδρα του, αλλά δέν κατώρθωσε νά ευ-
ρήσιν την οικογένειάν του.

Στόν ποταμό Τάμεσι έγιναν την παρ-
ελθούσαν έβδομάδα οι δοκιμές ενός πε-
ριεργουτάτου αυτοκινήτου άμφιδίου.

Κατασκευαστής του παραδοθέντος
είνε ένας Γερμανός, ό Στράϊς Ζούγκαρ, ό ό-
ποιος άφού κατέβηκε τόν τίτλον της ευ-
ρεσιτεχνίας του, μετέφερε τό μηχανήμα
του από τό Βερολίνο στο Λονδίνο, γιά
νά καταπλήξη τούς Λονδρέζους.

Τό αυτοκίνητο αυτό έχει τό έξηξ πλε-

έφυγε από την Σόφια, προς άγνωστη δι-
εύθυνση, άποφασισμένος νά μή γυρίσιν
πειά. Και άπ' έδώ τώρα αρχίζει ή ρωμαν-
τική Ιστορία.

Η Μπόζυλικά θυμήθηκε τόν παλαιόν
έκείνο θρόνον, και μέ άπερίγραπτον πόνο,
έφώναζε τού πατέρα της πώς δέν θα
μιλούσε πειά σέ κανέναν, ως πού θα
της έπέτρεπαν νά ένωθί μέ τόν άνθρω-
πον που άγαπούσε.

Όπως είναι λογικό, ό πατέρας της δέν
έδωσε καμμία σημασία στο λόγιό της.
Όταν όμως πέρασαν ημέρες, έβδομά-
δες και μήνες κ' έδρασε πώς ή Μπόζυ-
λικά δέν μιλούσε καθόλου, σέ κανέναν,
άρχισε νά φθάται πώς αυτός μέ τη στά-
σιν του, είχε δημιουργήσει τή δυστυχία
της. Έτσι μία μέρα, ξεκίνησεν ό ίδιος
γιά νά βρή τόν άρραδωνιστήν της
κόρης του.

Ο νέος όμως είκεν εξαφανιστή, δί-
κως νάφηση ίκνη. Όσο λοιπόν και αν
έμπαζε ό πατέρας της Μπόζυλικά, δέ-
μύρησε νά τόν βρή. Κι' αυτό έπειδή
ό νέος είχε κρυφτεί σ' ένα μικρό και μα-
κρυνό χωριό, όπου έσυνέχισε μουσικά
τά πειράματά του γιά την μεγάλην έ-
φευροσιν. Κ' εκεί είχε γνωρίσει μία θα-
σκαλίτσα, τή Μαρίαν, που έδειξε μεγά-
λό ένδιαφέρον γι' αυτόν και γιά τήν έ-
φευροσιν του.

Ενας νέος έρωτας έπρόκειτο τώρα
νά γεννηθί στην καρδιά του Μίλραντ,
που προσπαθούσε μέ κάθε τρόπο νά ξε-
κασί την Μπόζυλικά. Και ίσως θα τό κα-
τώρθωνε, αν δέν τόν άνεκάλεισε ή πα-
τέρας της έρωτευμένης νέας, που τού
άσχηθήθηκε όλην την Ιστορία και τόν έ-
πεισε νά έπιστρέφει μαζί του στη Σό-
φια.

Μετά δύο μέρες ό βιομηχάνος έπέ-
στρεψε στο σπίτι του, όπου έκάλεσε την
Μπόζυλικά και της ειπεν :

Ο νέος τόν όποιον άγαπάς τόσο
πολύ είναι έδώ ! Νάτος !

Και λέγοντας αυτά έκανε ένα νεύμα
του Μίλραντ πού άρμισε στην άγκαλιά
της Μπόζυλικάς, ενώ αυτή έπαισα από
δύο μήνες πού είχε ν' άνοιξιν τό στόμα
της, έλεγεν :

Είμαι τόσο ευτυχισμένη !

Μετά δύο μέρες ό βιομηχάνος έπέ-
στρεψε στο σπίτι του, όπου έκάλεσε την
Μπόζυλικά και της ειπεν :

Ο νέος τόν όποιον άγαπάς τόσο
πολύ είναι έδώ ! Νάτος !

Και λέγοντας αυτά έκανε ένα νεύμα
του Μίλραντ πού άρμισε στην άγκαλιά
της Μπόζυλικάς, ενώ αυτή έπαισα από
δύο μήνες πού είχε ν' άνοιξιν τό στόμα
της, έλεγεν :

Είμαι τόσο ευτυχισμένη !

Μετά δύο μέρες ό βιομηχάνος έπέ-
στρεψε στο σπίτι του, όπου έκάλεσε την
Μπόζυλικά και της ειπεν :

Ο νέος τόν όποιον άγαπάς τόσο
πολύ είναι έδώ ! Νάτος !

Και λέγοντας αυτά έκανε ένα νεύμα
του Μίλραντ πού άρμισε στην άγκαλιά
της Μπόζυλικάς, ενώ αυτή έπαισα από
δύο μήνες πού είχε ν' άνοιξιν τό στόμα
της, έλεγεν :

Είμαι τόσο ευτυχισμένη !

Μετά δύο μέρες ό βιομηχάνος έπέ-
στρεψε στο σπίτι του, όπου έκάλεσε την
Μπόζυλικά και της ειπεν :

Ο νέος τόν όποιον άγαπάς τόσο
πολύ είναι έδώ ! Νάτος !

Και λέγοντας αυτά έκανε ένα νεύμα
του Μίλραντ πού άρμισε στην άγκαλιά
της Μπόζυλικάς, ενώ αυτή έπαισα από
δύο μήνες πού είχε ν' άνοιξιν τό στόμα
της, έλεγεν :

Είμαι τόσο ευτυχισμένη !

Μετά δύο μέρες ό βιομηχάνος έπέ-
στρεψε στο σπίτι του, όπου έκάλεσε την
Μπόζυλικά και της ειπεν :

Ο νέος τόν όποιον άγαπάς τόσο
πολύ είναι έδώ ! Νάτος !

Και λέγοντας αυτά έκανε ένα νεύμα
του Μίλραντ πού άρμισε στην άγκαλιά
της Μπόζυλικάς, ενώ αυτή έπαισα από
δύο μήνες πού είχε ν' άνοιξιν τό στόμα
της, έλεγεν :

Είμαι τόσο ευτυχισμένη !

Μετά δύο μέρες ό βιομηχάνος έπέ-
στρεψε στο σπίτι του, όπου έκάλεσε την
Μπόζυλικά και της ειπεν :

Ο νέος τόν όποιον άγαπάς τόσο
πολύ είναι έδώ ! Νάτος !

Και λέγοντας αυτά έκανε ένα νεύμα
του Μίλραντ πού άρμισε στην άγκαλιά
της Μπόζυλικάς, ενώ αυτή έπαισα από
δύο μήνες πού είχε ν' άνοιξιν τό στόμα
της, έλεγεν :

Είμαι τόσο ευτυχισμένη !

Μετά δύο μέρες ό βιομηχάνος έπέ-
στρεψε στο σπίτι του, όπου έκάλεσε την
Μπόζυλικά και της ειπεν :

Ο νέος τόν όποιον άγαπάς τόσο
πολύ είναι έδώ ! Νάτος !

Και λέγοντας αυτά έκανε ένα νεύμα
του Μίλραντ πού άρμισε στην άγκαλιά
της Μπόζυλικάς, ενώ αυτή έπαισα από
δύο μήνες πού είχε ν' άνοιξιν τό στόμα
της, έλεγεν :

Είμαι τόσο ευτυχισμένη !

Μετά δύο μέρες ό βιομηχάνος έπέ-
στρεψε στο σπίτι του, όπου έκάλεσε την
Μπόζυλικά και της ειπεν :

Ο νέος τόν όποιον άγαπάς τόσο
πολύ είναι έδώ ! Νάτος !

ΤΟ ΕΡΓΟΝ
ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τό επικρύσωμα

Μία κοινή κορινία γίνεται πολύ ό-
ρειότερη και άποκτά μεγαλύτερη άν-
είαν όταν είναι επικρύσωμένη. Είς τή
χρωματοποίηση ήμπορείτε βέβαια νά
έρητε καλήν χρυσαιοψήν, αλλά είναι
προτιμότερον νά την χρυσώσετε μόνοι
σας, κατά τόν έξηξ τρόπον :

Παίρνει 200 γραμμάρια λινέλαιον
εις τό όποιον προσθέτετε δέκα γραμμά-
ρια καμφοράς και άρκτετον κερί, ώστε
νά γίνη αλοιφή, την οποίαν ζεσταίνετε
μέ πολύ σιγανή φωτίαν. Έν τώ μεταξύ
καθαρίζετε καλά την κορινίαν, μέ ένα
γυαλόχαρτο και άπλώνετε την ρευστήν
πλέον αλοιφήν μέ ένα πινέλο. Προτού
στεγνώσιν επάνω εις την αλοιφήν άπλώ-
ετε ένα φύλλον χρυσού, τό όποιον στρώ-
νετε άπλάι μέ μίαν θούρτσαν. Χρειάζε-
ται κάποια προσοχή εις τό στρώσιμο,
αλλά μέ μίαν μικρήν προσπάθειαν θα έ-
χετε μίαν πρώτης τάξεως επικρύσωμέ-
νην κορινίαν.

Τό σκόρδον είναι θανατηφόρον δηλη-
τήριο διά τούς θηλαστικόν, τά έπι-
χρημα αυτά ζρα, τά όποια τόσας κατα-
στροφάς έπιφέρουν εις τή χωράγια και
τούς λακωνοκήπους.

Παίρνουν σκόρδο και γλυκάνισον εις
ίσας δόσεις, καθοδρίζομεν και κοπανί-
ζομεν κατόπιν. Άπό τήν σκόνην αυτήν
χρησιμεύει εις τας ύπογίους τρύπας, που
άνοιγουν οι τυφλοποντικοί, οι όποιοι, μό-
λις την φάγουν, έπληττηρίζονται άμέ-
σως.

Άς άναφέρωμεν και τό έξηξ : Πολλά
χυμώματα σκέπν από την μεγάλην χρή-
σιν σκόρδου νά σκάσουν. Διά νά τή έπανα-
φέρωμεν εις τήν προτέραν τών κατάστα-
σιν, άρκει νά τή τριψώμεν έξωτερικώς μ'
ένα-δύο σκελίδας σκόρδου.

Τά σπέρτα

Έδου ένα πολύ δισκεδαστικό παιγνί-
δι διά τούς μικρούς αλλά και διά τούς
μεγάλους, διότι εσφαλίζει επάνω εις έ-
πισημονικόν κανόνες.

Τοποθετήσατε μέσα εις ένα πιάτο γλο-
μάτο νερό, δ σπέρτα εις τας διαφόρους

τοποθεσίας που δεικνύει ή εικόνα μας.
Πρέπει τώρα, δίχως νά άγγίξτε καμμία
τά σπέρτα, νά τή άναγκάσωμεν νά πλη-
σιάσουν τό κέντρον, και νά έσναφύρουν
προς τή άκρη.

Διά νά τό κατορθώσετε, παίρνετε ένα
στουπόχαρτο, τό τυλίγετε εις σχήμα ρο-
λόυ και τότε πλέον, άρκει νά άγγίξετε
μόλις την έπιφάνειαν του νερού, εις τό
κέντρον του πιάτου άκριδώς. Έδου τώρα
ή έξήγησις του φαίνόμενου : Τό στουπό-
χαρτον, ροφώντας εν μέρος του νερού,
προκαλεί ένα ρεύμα εις την έπιφάνειαν,
μέ κατεύθυνσιν από τή άκρη προς τό
κέντρον. Τά δέ σπέρτα, παρασύρονται
προς αυτό.

Διά νά υποχρεώσετε τώρα τά σπέρτα
νά έσναφύρουν τας θέσεις των, δγάζετε
τό στουπόχαρτο σας και τό άντικαθίστα-
τε μ' ένα μύτερον κομμάτι σπούνιν.

Τό σπούνιν διαλύεται μέσα εις τό